

USP Izvršba - ZIZ

Urejena sodna praksa je del e-paketa Izvršba – elektronski komentar ZIZ z urejeno sodno prakso, ki je dostopen na portalu založnika Tax-Fin-Lex:
<https://www.tax-fin-lex.si/Home/Vsebina/e-Paket-ZIZ>

© Ta dokument je namenjen samo uporabi naročnikov e-paketa Izvršba. Vsaka drugačna uporaba ali nadaljnja distribucija je prepovedana.

1. člen (Vsebina zakona)

1.a člen (Izvajanje uredb Evropske unije)

2. člen (Začetek postopka)

3. člen (Obseg izvršbe in zavarovanja)

4. člen (Dolžnost posredovanja podatkov)

5. člen (Stvarna pristojnost sodišča)

6. člen (Sestava sodišča)

7. člen (Izvršitelji)

8. člen (Odločbe)

9. člen (Pravna sredstva in krajevna pristojnost višjega sodišča pri izvršbi na podlagi verodostojne listine)

Institut vrnitve v prejšnje stanje ima ustavnopravno razsežnost, saj se z njim uresničuje ustavna pravica do izjave v postopku. Stranki mora biti tedaj, ko iz opravičenih razlogov ni mogla sodelovati v postopku, pa so zato zanj nastale neugodne pravne posledice, omogočeno, da doseže vrnitev v prejšnje stanje in s tem zagotovitev možnosti učinkovitega in enakopravnega sodelovanja v postopku. Ker pa ima nasprotna stranka v sodnem postopku pravico do sojenja brez nepotrebnega odlašanja, je možnost vrnitve v prejšnje stanje nujno omejiti le na primere, ko stranka rok ali narok zamudi iz opravičenih razlogov. Sodišče mora zato v vsaki posamezni zadevi, glede na njene konkretne okoliščine presoditi, kateri od obeh ustavnih procesnih pravic dati prednost.

Pravna oseba si mora delo organizirati tako, da sprejemanje sodnih pošilk in tudi odgovarjanje nanje, ne glede na zdravstveno stanje zaposlenih, poteka normalno in nemoteno. Odsotnost, prezaposlenost, opustitev pravočasnega pretoka informacij med zaposlenimi zamude ne opravičujejo.

Vendar pa po drugi strani, tudi po presoji višjega sodišča ni mogoče prezreti stališča

Ustavnega sodišča RS v odločbi Up-552/09 z dne 23. 9. 2010, na katero se je dolžnik v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje izrecno skliceval, a se do nje sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu ni z ničemer opredelilo. Ustavno sodišče je namreč v navedeni odločbi izreklo, da je kljub stališču, da mora gospodarska družba svoje poslovanje organizirati tako, da to nemoteno poteka, vendarle treba upoštevati okoliščine konkretnega primera. Tako merila za presojo skrbnosti ravnanja gospodarske družbe ni pravilno objektivizirati, do česar pride, če se ne presoja, ali je gospodarska družba glede na svoje "osebne" okoliščine morda ravnala dovolj skrbno. Tudi gospodarski družbi mora biti, vsaj na načelni ravni, dana možnost vrnitve v prejšnje stanje, ne le v primeru višje sile ampak tudi, ko zatrjuje, da zamude ni zakrivila, ker je ravnala dovolj skrbno. Stališče, da gospodarska družba odgovarja za zamudo v sodnem postopku, ki je posledica napak njenih zaposlenih, neupoštevaje okoliščine konkretnega primera (na primer neodvisno od tega, ali je sicer poskrbela za ustrezno organizacijo dela, in od tega, ali je morda šlo za prvo vročitev sodnega pisanja v postopku), dejansko pomeni, da se od nje zahteva ne samo skrbnost dobrega gospodarstvenika, ampak celo skrbnost dobrega (pravnega) strokovnjaka. Taka zahteva pa se lahko v posameznem, izjemnem primeru izkaže za prestrogo. Upošteva tudi okoliščino, da pravne osebe uživajo v postopku pred sodiščem (v bistvenem) enaka ustavna procesna jamstva kot fizične osebe, jim mora zato biti zagotovljena ne le namišljena, ampak stvarna možnost, da lahko tudi zunaj višje sile dosežejo vrnitev v prejšnje stanje.

Bistveni argument sodišča prve stopnje za zavrnitev predloga za vrnitev v prejšnje stanje, da naj dolžnik ne bi bil dovolj skrben iz razloga, ker ni imel urejenega nadomeščanja odsotne delavke A. A., zato v konkretnem primeru ne vzdrži. Pač pa iz povzete dolžnikove trditvene podlage izhaja, da je dolžnik, v času procesa menjave sedeža oziroma poslovnega naslova, že imel ustaljeni način sprejemanja pošiljk, in sicer tako, da je delavka B. B. na starem (tedaj še registriranem) naslovu C. prevzeto pošto takoj nesla na novi naslov D., kjer jo je delavka A. A. praviloma še isti dan tudi prevzela in vpisala v pošno knjigo. Temu vidiku trditev iz predloga za vrnitev v prejšnje stanje sodišče prve stopnje, pri presoji dolžnikove (ne)skrbnosti ni pripisalo ustrezne teže, saj se je kot bistveno zmotno osredotočilo le na ugotovitev, da dolžnik ni uredil nadomeščanja v odsotne delavke A. A. Neovrednotene pa so posledično ostale dolžnikove trditve, da mu neskrbnosti ni mogoče očitati ravno zato, ker je imel v času menjave sedeža organiziran utečen, v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje opisani sistem sprejemanja pošiljk, ter da je do odstopa od ustaljenega načina prišlo izključno zaradi pomote delavke A. A., ki je bila posledica odsotnosti le-te v času dejanskega prejema sklepa o izvršbi na starem (tedaj še registriranem) naslovu dne 28. 11. 2024. Sodišče prve stopnje je s takšnim ravnanjem dolžniku dejansko odvzelo možnost, da dokaže, da je ravnal s potrebno skrbnostjo, oziroma da je do zamude prišlo kljub njegovi dolžni skrbnosti, izključno zaradi objektivno vnaprej nepredvidljive pomote njegove zaposlene.

VSL Sklep I Ip 919/2025, 15. 10. 2025

Nasprotni udeleženec je brez soglasja predlagateljice A. A., ki je bila v relevantnem obdobju še zaupana v varstvo in vzgojo obema udeležencema, odpeljal v drugo državo in ji ne omogoča stikov z materjo, ki so bili deklici v korist. Okoliščine, ki otežujejo izvajanje stikov, je povzročil sam s svojim samovoljnim ravnanjem, s katerim je sledil le svojim interesom.

Z nenadno selitvijo je nasprotni udeleženec sam otežil oziroma praktično onemogočil izvajanje stikov, določenih s pravnomočno začasno odredbo, tudi situacijo dolgih voženj na stike, ki deklici niso v korist, je povzročil sam iz lastnih interesov. Nevzdržnost situacije, ki jo je sam povzročil, zato ne more uporabiti kot argument za prenos pristojnosti za izvajanje stikov in za nadomestitev soglasja za vpis A. A. v OŠ v Srbiji.

Nasprotni udeleženec s samovoljnim zadrževanjem A. A. v Srbiji, pri čemer je predlagateljica selitvi A. A. v Srbijo nasprotovala, onemogoča njene osebne stike z materjo in omejuje telefonske stike, kar vodi v odtujevanje A. A. od matere in A. A. povzroča dolgoročno škodo.

VSL Sklep IV Cp 1414/2025, 29. 9. 2025

Pritožba utemeljeno opozarja, da je ocena sodišča prve stopnje, da tožnica ni navajala

ustreznih pogojev za izdajo začasne odredbe, preuranjena. Sodišče se je opredelilo le do tožnične navedbe, da jo bosta otroka začela klicati po imenu, saj je skorajda ne vidita več, ni pa se opredelilo do drugih navedb tožnice o nastajanju škode, npr. dolgotrajni vožnji na in z dela - 2,5 ure v eno smer, njeni neprespanosti, utrujenosti, stresu in bolniški odsotnosti zaradi tega.

O izdaji začasne odredbe pritožbeno sodišče ne more prvič odločati, saj bi bil s tem onemogočen ugovorni postopek (239. člen ZIZ v zvezi z 9. in 54. členom ZIZ).

VDSS Sklep Pdp 282/2025, 20. 8. 2025

Upnik je v predlogu za izdajo začasne odredbe povzel tretji odstavek 270. člena ZIZ, da nevarnosti ni dolžan izkazovati, saj naj bi dolжник s predlagano odredbo utrpel le neznatno škodo in zatrjeval določene razloge. Vendar sodišče prve stopnje v sklepu o začasni odredbi ni presojalo tega alternativnega drugega pogoja za izdajo začasne odredbe v zavarovanje denarne terjatve. Začasno odredbo je izdalo takoj, ko je ugotovilo obstoj prvega in drugega pogoja za izdajo začasne odredbe - verjeten izkaz nevarnosti uveljavitve terjatve zaradi dolžnikovega razpolaganja s premoženjem po drugem odstavku 270. člena ZIZ. Dolžniki so prejeli s sklepom o zavarovanju tudi drugopis predloga za izdajo začasne odredbe s prilogami. Ampak to ni pomenilo, da bi morali "na zalogo ali za vsak slučaj" prerekati upnikove trditve v predlogu, ki niso bile presojane v sklepu, saj je ugovor pravno sredstvo dolžnika zoper sklep (drugi odstavek 9. člena ZIZ). Sodišče ni izdalo sklepa o začasni odredbi v formaliziranem postopku s tipskim sklepom, da se "dovoli predlagano zavarovanje" in da bi se morali dolžniki opredeljevati do vseh trditev v predlogu. Izdalo ga je po presoji trditev in dokazov. Ker se dolžniki v ugovoru niso bili dolžni opredeljevati do nepresojanih trditev v predlogu, ne drži upnikova teza, da bi moralo sodišče šteti njegove navedbe za dokazane, ker jih dolžniki niso prerekali. Takšna razlaga bi zanje pomenila odločbo presenečenja.

Omejitev zastopanja, ki ni vpisana v sodni register, je nasproti tretjim brez pravnega učinka. Velja publicitetni učinek vpisa v skladu s prvim odstavkom 8. člena Zakon o sodnem registru.

VSC Sklep II Cpg 11/2025, 26. 2. 2025

10. člen (Revizija in obnova postopka)

Sklepi o vrnitvi otroka so po vsebini najbližji začasni odredbi. V skladu z določbo 10. člena ZIZ je revizija pod pogoji, ki jih določa ZPP, dovoljena zoper sklepe, izdane na drugi stopnji, s katerimi je pravnomočno odločeno, da se predlog za izvršbo zavrže ali zavrne ali se predlogu za izvršbo ugotovi. Revizijo je torej zakonodajalec omejil le na točno določene sklepe, izdane v postopkih izvršbe in zavarovanja. Zoper druge sklepe, izdane v tovrstnih postopkih, vključno s sklepi, s katerimi je odločeno o predlogu za izdajo začasne odredbe, pa revizija ni dovoljena. Takšen je tudi sklep v obravnavani zadevi. Ker podlage za dovoljenost revizije zoper obravnavani sklep sodišča druge stopnje ni, revizije sploh ni mogoče dopustiti.

VSRS Sklep II DoR 375/2025, 5. 11. 2025

Po določbi prvega odstavka 10. člena ZIZ je revizija (pod pogoji, ki jih določa ZPP) dovoljena zoper sklepe, izdane na drugi stopnji, s katerimi je pravnomočno odločeno, da se predlog za izvršbo zavrže ali zavrne ali se predlogu za izvršbo ugotovi. To pomeni, da je v postopkih izvršbe in zavarovanja revizijo mogoče dopustiti le v omejenem obsegu, kot ga določa prvi odstavek 10. člena ZIZ, zoper ostale sklepe, izdane v teh postopkih, pa revizija še vedno ni dovoljena.

VSRS Sklep III DoR 58/2025, 7. 10. 2025

11. člen (Hitrost in vrstni red postopanja)

Tožnica v predlogu za izdajo začasne odredbe o verjetnosti obstoja terjatve ali da bo ta nastala

oziroma verjetnosti, da je bila pravica kršena ali da grozi dejanska nevarnost, da bo kršena, ni podala ustreznih trditev in dokazov. Navedla je zgolj, da je že v tožbi pojasnila, da je toženec kršil konkurenčno klavzulo, kar je sam izrecno priznal, in da je kršil obveznost varstva poslovne skrivnosti, za kar je predložila ustrezne dokaze, ter da se v izogib podvajanju navedb v celoti sklicuje na že navedeno. Takšen način uveljavljanja zavarovanja, ki temelji zgolj na pavšalnem sklicevanju na trditve iz drugega postopka (postopka s tožbo), oziroma ne vsebuje niti jedrnatega povzetka dejstev ali sklicevanja na konkretne dele sicer obsežne tožbe, ki po mnenju tožnice utemeljujejo verjetnost obstoja ali nastanka terjatve, ne zadošča za vsebinsko presojo obstoja te materialnopravne predpostavke v postopku zavarovanja z začasno odredbo.

VDSS Sklep Pdp 298/2025, 8. 9. 2025

Tudi pri izdaji začasnih odredb po slovenskem pravu je tako treba upoštevati duh Direktive 93/13, to pomeni, da so lahko posamezne nacionalne določbe (OZ, ZVPot in ZpotK) iz uporabe izključene, če niso skladne z direktivo, oziroma se morajo razlagati na način, da so z direktivo skladne.

Sodbe SEU so zavezujoče, ne samo za predložitveno sodišče in stranke v postopku pred njim, temveč imajo v tistem delu, v katerem podajajo razlago določenega pravnega akta EU oziroma ugotavljajo njegovo (ne)veljavnost, učinek erga omnes in praviloma učinkujejo ex tunc, (za nazaj). Skladno z načelom lojalne razlage, so torej slovenska sodišča na takšno razlago evropskega prava vezana, in sicer z učinkom ex tunc, upoštevajoč pri tem vse okoliščine primera. V obravnavani zadevi, ko se je sodišče prve stopnje oprlo na stališča sodne prakse SEU in Vrhovnega sodišča RS v zvezi z zahtevami glede pojasnilne dolžnosti torej ni prišlo do retroaktivne uporabe prava, sodišče pa tudi ni poseglo na področje zakonodajalca.

VSM Sklep I Cp 838/2024, 14. 1. 2025

12. člen (Vrstni red poplačila več upnikov)

13. člen (Izvršitev tujih odločb, tujih poravnav in tujih javnih listin)

OT v poglavju XXI. Posveti, nasveti, mnenja in udeležba na konferencah, pregledi spisov in listin ter druge storitve v 43. tarifni številki predpisuje, da če storitve iz te tarifne številke niso zajete v drugih tarifnih številkah, ker gre za samostojno storitev, obračuna odvetnik po 5. točki za pribavo zemljiškoknjižnih izpiskov, izpiskov iz sodnega registra in drugih izpiskov in podatkov, za vsak izpisek in podatek 50 točk. Navedena določba torej daje podlago za plačilo samostojnih storitev, kadar te niso zajete že v nagrado po drugih tarifnih številkah. V primeru, ko odvetnik navedeno storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev.

Dolžnik je dolžan povrniti upniku stroške, potrebne za izvršbo, vendar pa to še ne pomeni, da je dolžnik dolžan povrniti upniku vse stroške, temveč le tiste, ki so upniku dejansko nastali do vložitve predloga za izvršbo in jih je upnik izkazal in obseg tistih odvetniških stroškov, ki so v fazi vložitve predloga za izvršbo potrebni. Pridobitev potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti je sicer potrebna, saj mora upnik predložiti k predlogu za izvršbo potrdilo o izvršljivosti izvršilnega naslova, stroški za samo odvetniško storitev pa ne, ker se ta storitev povezuje s storitvijo odvetnika v zvezi s sestavo predloga za izvršbo in njegovo pripravo in ni bila opravljena kot samostojna storitev.

Pritožbeno sodišče ocenjuje, da gre za potreben strošek le takrat, kadar je ta povzročil nastanek dejanskih stroškov v zvezi s poizvedbami, vendar pa nasprotno kot odločbi VSC I Ip 460/2016 in VSM I Ip 343/2023 meni, da ne predstavlja podlage za (dodatno) nagrado pooblaščenca upnika, saj je ta storitev že zajeta v nagrado za sestavo predloga za izvršbo. Tolmačenje, kot ga

zastopa upnik v pritožbi bi lahko pomenilo, da bi bil odvetnik ob vložitvi predloga za izvršbo, poleg nagrade za sestavo predloga za izvršbo, upravičen tudi do drugih nagrad v zvezi s storitvami, do katerih je lahko upravičen le takrat, ko predstavljajo samostojne storitve.

VSL Sklep I Ip 711/2025, 2. 9. 2025

Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da je iz potrdila o evropskem nalogu za izvršbo (z dne 26. 9. 2023 in se nanaša na prvo tujo sodbo) razviden naslov dolžnika (in skrajšana firma) medtem, ko je iz Ajpes razvidno, da obstaja samo ena pravna oseba s tem nazivom in naslovom, zato ni imelo dvoma, da gre za dolžnika. Slednjih ugotovitev sodišča dolžnik ne izpodbija.

VSC Sklep II Ip 16/2025, 30. 1. 2025

14. člen (Izvršba na premoženje tuje države)

15. člen (Uporaba določb zakona o pravnem postopku)

Pomembno je, da upnik upošteva razpravno načelo, ki velja tudi za postopek zavarovanja terjatev (15. člen ZIZ v zvezi s 7. in 212. členom ZPP), navede glede zakonskih pogojev za začasno odredbo vsa dejstva in zanje predlaga dokaze z upoštevanjem dokaznega standarda verjetnosti. Predlagatelj v predlogu za izdajo začasnih odredb o verjetnosti obstoja terjatve ni podal nobenih trditvev in dokazov. Navedel je le, da "se glede verjetnosti obstoja terjatve sklicuje na navedbe in dokazne predloge, podane v okviru zgoraj podanih navedb iz predloga za ugotovitev ničnosti". Sodišče prve stopnje je pravilno štel, da takšen način uveljavljanja zavarovanja, ki temelji na splošnem sklicevanju na trditve iz drugega postopka (postopka s predlogom v kolektivnem delovnem sporu) in ne vsebuje niti jedrnatega povzetka dejstev ali sklicevanja na konkretne dele sicer obsežnega predloga, ne zadošča za vsebinsko presojo obstoja te materialnopravne predpostavke v postopku zavarovanja z začasno odredbo.

VDSS Sklep X Pdp 396/2025, 12. 11. 2025

Pritožnik je s povzetimi ugovornimi navedbami zatrjeval ugovorni razlog odloga izpolnitve obveznosti, kar je pravno upošteveni ugovorni razlog, ki preprečuje izvršbo po 9. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ. Prav tako se višje sodišče strinja, da je v zvezi z navedenim uveljavljanjem ugovornim razlogom relevantna določba četrtega odstavka 51. člena OZ, po kateri so veljavni poznejši ustni dogovori, s katerimi se zmanjšujejo ali olajšujejo obveznosti ene ali druge stranke, če je posebna oblika predpisana samo v interesu pogodbenih strank.

Na dolžniku, ki z ugovorom nasprotuje zoper njega dovoljeni izvršbi, je najprej breme dovolj konkretnega zatrjevanja pravno pomembnih dejstev, ter nato še njihovega dokazovanja. Povedano drugače, izvajanje dokazov praviloma pride v poštev le, če je ugovorna trditvena podlaga pravno pomembna in tudi dovolj določna. Velja namreč načelna prepoved t. i. informativnega dokaza, to je dokaza, s katerimi bi se dejstva, ki bi jih morala navesti stranka, šele ugotavljala. Informativni dokazi v pravnem postopku (oziroma smiselno tudi v izvršilnem postopku; 15. člen ZIZ) niso dovoljeni. Novejši pogledi zagovarjajo izjemo od načelne prepovedi informativnih dokazov, predvsem tedaj, ko stranka ne more poznati dejstev, ki jih sicer mora zatrjevati na podlagi trditvenega bremena.

Skladno s 1. točko drugega odstavka 71. člena ZIZ se izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, lahko odloži, če gre za izterjavo denarne terjatve, ki je očitno nesorazmerna glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine. Glede na višino izterjavane denarne terjatve v obravnavani zadevi, to je 993.087,76 EUR, navedeni zakonski pogoj očitno ne more biti izpolnjen. Kot je pravilno štel že sodišče prve stopnje, pa dejstvo, da nepremičnina, na katero je bila tudi dovoljena izvršba v obravnavani zadevi, predstavlja dom pritožnika in njegovih dveh mladoletnih hčera, samo zase ne more biti posebno upravičen razlog za odlog izvršbe. Brez dvoma je sicer izguba

doma zelo huda posledica izvršbe, zlasti, če v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci. Vendar pa gre za posledico, ki je že po naravi stvari lastna nepremičninski izvršbi. Ob stališču, da je izvršba na nepremičnino, ki je dom dolžnika (in njegove družine) že v izhodišču nedopustna, se upnik iz takšne nepremičnine sploh nikoli ne bi mogel hitro in učinkovito poplačati. To pa bi bilo, upošteva je upnikovo ustavno pravico do učinkovitega sodnega varstva, nedopustno. Pravica do doma, pa čeprav v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci, ni absolutna, tako kot ni absolutna upnikova pravica do sodnega varstva. Sodišče mora v vsakem konkretnem primeru opraviti tehtanje med njima, pri čemer pa zgolj dejstvo, da je nepremičnina dom dolžnika (in njegove družine), kot pojasnjeno, še ne more biti vedno oziroma kar samodejno odločilno v prid dolžnika.

VSL Sklep I Ip 963/2025, 22. 10. 2025

Institut vrnitve v prejšnje stanje ima ustavnopravno razsežnost, saj se z njim uresničuje ustavna pravica do izjave v postopku. Stranki mora biti tedaj, ko iz opravičenih razlogov ni mogla sodelovati v postopku, pa so zato zanj nastale neugodne pravne posledice, omogočeno, da doseže vrnitev v prejšnje stanje in s tem zagotovitev možnosti učinkovitega in enakopravnega sodelovanja v postopku. Ker pa ima nasprotna stranka v sodnem postopku pravico do sojenja brez nepotrebnega odlašanja, je možnost vrnitve v prejšnje stanje nujno omejiti le na primere, ko stranka rok ali narok zamudi iz opravičenih razlogov. Sodišče mora zato v vsaki posamezni zadevi, glede na njene konkretne okoliščine presoditi, kateri od obeh ustavnih procesnih pravic dati prednost.

Pravna oseba si mora delo organizirati tako, da sprejemanje sodnih pošilk in tudi odgovarjanje nanje, ne glede na zdravstveno stanje zaposlenih, poteka normalno in nemoteno. Odsotnost, prezaposlenost, opustitev pravočasnega pretoka informacij med zaposlenimi zamude ne opravičujejo.

Vendar pa po drugi strani, tudi po presoji višjega sodišča ni mogoče prezreti stališča Ustavnega sodišča RS v odločbi Up-552/09 z dne 23. 9. 2010, na katero se je dolžnik v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje izrecno skliceval, a se do nje sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu ni z ničemer opredelilo. Ustavno sodišče je namreč v navedeni odločbi izreklo, da je kljub stališču, da mora gospodarska družba svoje poslovanje organizirati tako, da to nemoteno poteka, vendarle treba upoštevati okoliščine konkretnega primera. Tako merila za presojo skrbnosti ravnanja gospodarske družbe ni pravilno objektivizirati, do česar pride, če se ne presoja, ali je gospodarska družba glede na svoje "osebne" okoliščine morda ravnala dovolj skrbno. Tudi gospodarski družbi mora biti, vsaj na načelni ravni, dana možnost vrnitve v prejšnje stanje, ne le v primeru višje sile ampak tudi, ko zatrjuje, da zamude ni zakrivila, ker je ravnala dovolj skrbno. Stališče, da gospodarska družba odgovarja za zamudo v sodnem postopku, ki je posledica napak njenih zaposlenih, neupoštevaje okoliščine konkretnega primera (na primer neodvisno od tega, ali je sicer poskrbela za ustrezno organizacijo dela, in od tega, ali je morda šlo za prvo vročitev sodnega pisanja v postopku), dejansko pomeni, da se od nje zahteva ne samo skrbnost dobrega gospodarstvenika, ampak celo skrbnost dobrega (pravnega) strokovnjaka. Taka zahteva pa se lahko v posameznem, izjemnem primeru izkaže za prestrogo. Upošteva je tudi okoliščino, da pravne osebe uživajo v postopku pred sodiščem (v bistvenem) enaka ustavna procesna jamstva kot fizične osebe, jim mora zato biti zagotovljena ne le namišljena, ampak stvarna možnost, da lahko tudi zunaj višje sile dosežejo vrnitev v prejšnje stanje.

Bistveni argument sodišča prve stopnje za zavrnitev predloga za vrnitev v prejšnje stanje, da naj dolžnik ne bi bil dovolj skrben iz razloga, ker ni imel urejenega nadomeščanja odsotne delavke A. A., zato v konkretnem primeru ne vzdrži. Pač pa iz povzete dolžnikove trditvene podlage izhaja, da je dolžnik, v času procesa menjave sedeža oziroma poslovnega naslova, že imel ustaljeni način sprejemanja pošilk, in sicer tako, da je delavka B. B. na starem (tedaj še registriranem) naslovu C. prevzeto pošto takoj nesla na novi naslov D., kjer jo je delavka A. A. praviloma še isti dan tudi prevzela in vpisala v pošto knjigo. Temu vidiku trditev iz predloga za vrnitev v prejšnje stanje sodišče prve stopnje, pri presoji dolžnikove (ne)skrbnosti ni pripisalo ustrezne teže, saj se je kot bistveno zmotno osredotočilo le na ugotovitev, da dolžnik ni uredil nadomeščanja v odsotne delavke

A. A. Neovrednotene pa so posledično ostale dolžnikove trditve, da mu neskrbnosti ni mogoče očitati ravno zato, ker je imel v času menjave sedeža organiziran utečen, v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje opisani sistem sprejemanja pošilk, ter da je do odstopa od ustaljenega načina prišlo izključno zaradi pomote delavke A. A., ki je bila posledica odsotnosti le-te v času dejanskega prejema sklepa o izvršbi na starem (tedaj še registriranem) naslovu dne 28. 11. 2024. Sodišče prve stopnje je s takšnim ravnanjem dolžniku dejansko odvzelo možnost, da dokaže, da je ravnal s potrebno skrbnostjo, oziroma da je do zamude prišlo kljub njegovi dolžni skrbnosti, izključno zaradi objektivno vnaprej nepredvidljive pomote njegove zaposlene.

VSL Sklep I Ip 919/2025, 15. 10. 2025

Ni bistveno, da za predmetno najemno razmerje ZPSPP, ki je za odpoved najemne pogodbe za poslovni prostor v 26. členu izrecno predpisoval sodno intervencijo, ni več uporabljen. Prav tako ni odločilno, da se konkretno najemno razmerje presoja OZ, skladno s katerim se zakupna oziroma najemna pogodba odpove že s strankino enostransko izjavo oziroma izvensodno. Ključno je, da je kondicijska obveznost vrnitve nepremičnine nastala šele po sklenitvi najemne pogodbe. Zato kljub temu, da je bila slednja sklenjena v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa, v katerem je dolžnik soglašal z neposredno izvršljivostjo notarskega zapisa, in kljub temu, da je obveznost vrnitve nepremičnine kot posledica odpovedi pogodbe v le-tej izrecno določena, upnik ne more že neposredno na podlagi pogodbe doseči izvršbe za uveljavitev izpraznitve in izročitve nepremičnine. Omogočena pa mu je pot pravde, v kateri bo na podlagi dajatvene tožbe lahko pridobil pravnomočno sodbo z nalogom dolžniku, da mora izprazniti in izročiti nepremičnino.

VSL Sklep I Ip 835/2025, 1. 10. 2025

Najbolj ugodna možna odločitev, ki jo dolžnik glede na določbe ZIZ v izvršilnem postopku sploh lahko doseže v zvezi s svojim ugovorom zoper celotni sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ali le zoper njegov naložitveni del, je razveljavitev sklepa o izvršbi ter nadaljnje odločanje v pravnem postopku. Takšno odločitev je dolžnik v 2. točki izreka izpodbijanega sklepa že dosegel. Možnosti, za kakršno se zavzema pritožba, da bi izvršilno sodišče ob razveljavitvi sklepa o izvršbi tudi zavrglo predlog za izvršbo, pa ZIZ, ko gre za odločanje o dolžnikovem ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine (v celoti ali le zoper njegov naložitveni del), ne predvideva. Cilja, ki ga dolžnik zasleduje v tem pritožbenem postopku, torej v okviru izvršilnega postopka ne more doseči, bo pa imel to možnost v sledečem pravnem postopku.

VSL Sklep I Ip 696/2025, 1. 10. 2025

Najbolj ugodna možna odločitev, ki jo dolžnik glede na določbe ZIZ v izvršilnem postopku sploh lahko doseže v zvezi s svojim ugovorom zoper celotni sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ali le zoper njegov naložitveni del, je razveljavitev sklepa o izvršbi ter nadaljnje odločanje v pravnem postopku. Takšno odločitev je dolžnik v 2. točki izreka izpodbijanega sklepa že dosegel. Možnosti, za kakršno se zavzema pritožba, da bi izvršilno sodišče ob razveljavitvi sklepa o izvršbi tudi zavrglo predlog za izvršbo, pa ZIZ, ko gre za odločanje o dolžnikovem ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine (v celoti ali le zoper njegov naložitveni del), ne predvideva. Cilja, ki ga dolžnik zasleduje v tem pritožbenem postopku, torej v okviru izvršilnega postopka ne more doseči, bo pa imel to možnost v sledečem pravnem postopku.

VSL Sklep I Ip 696/2025, 1. 10. 2025

Tožnica v predlogu za izdajo začasnih odredb o verjetnosti obstoja terjatve ali da bo ta nastala oziroma verjetnosti, da je bila pravica kršena ali da grozi dejanska nevarnost, da bo kršena, ni podala ustreznih trditev in dokazov. Navedla je zgolj, da je že v tožbi pojasnila, da je toženec kršil konkurenčno klavzulo, kar je sam izrecno priznal, in da je kršil obveznost varstva poslovne skrivnosti, za kar je predložila ustrezne dokaze, ter da se v izogib podvajanju navedb v celoti sklicuje na že navedeno. Takšen način uveljavljanja zavarovanja, ki temelji zgolj na pavšalnem sklicevanju na trditve iz drugega postopka (postopka s tožbo), oziroma ne vsebuje niti jedrnatega povzetka dejstev ali sklicevanja na konkretne dele sicer obsežne tožbe, ki po mnenju tožnice utemeljujejo verjetnost

obstoja ali nastanka terjatve, ne zadošča za vsebinsko presojo obstoja te materialnopravne predpostavke v postopku zavarovanja z začasno odredbo.

VDSS Sklep Pdp 298/2025, 8. 9. 2025

Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu pravilno ugotovilo, da je upnik v predlogu za izvršbo kot dolžnika navedel podružnico tuje pravne osebe. Podružnica gospodarske družbe nima lastne pravne subjektivitete. Zato v sodnem postopku ne more nastopati samostojno, stranka je lahko le matična družba. Če je v vlogi kot stranka označena podružnica, gre za odpravljivo procesno pomanjkljivost. To pomeni, da mora v takem primeru sodišče postopati po zgoraj citiranem 81. členu ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ in vlagatelja pozvati k odpravi pomanjkljivosti.

VSL Sklep I Ip 784/2025, 5. 9. 2025

Prvostopenjsko sodišče je verjetnost resničnosti vsebine prispevkov (in posledično tudi posnetkov, ki so predstavljali "kronski vir" teh prispevkov) utemeljilo kar na njihovi vsebini, tako da je v obrazložitev sklepa preprosto vneslo navedbo novinarke iz posnetka, ki trdi, da resničnost dejstev potrjujejo tudi drugi viri informacij. Obširno povzemanje (citiranje) vsebine prispevkov ne zadošča za obrazložitev sodišča, da je novinarka opravila razumen obseg raziskovanja z uporabo kredibilnih virov, na podlagi katerega je imela utemeljen razlog verjeti v resničnost dejstev iz objavljenih prispevkov.

Tožnica je argumentirano oporekala verodostojnosti informacij iz posnetkov in v tožbi izpostavila več okoliščin, s katerimi je bila novinarka pred objavo seznanjena in ki bi lahko zamajale avtoriteto navedenega vira informacij in vplivale na vprašanje, ali je novinarka v konkretnih okoliščinah primera sploh opravila razumen obseg raziskovanja. Sodišče prve stopnje bi se moralo podrobneje opredeliti do teh tožničnih navedb in pretehtati verjetnost trditev vsake stranke. V kolikor tehtanje verjetnosti trditev ene in druge stranke ne bi uspelo, pa bi sodišče moralo izvesti dokaze, ki (s stopnjo verjetnosti) potrdijo utemeljenost ali neutemeljenost predloga za izdajo začasne odredbe.

VSL Sklep II Cp 1086/2025, 3. 9. 2025

Pritožba sicer pravilno navaja, da je kot osnovo za odmero stroškov treba šteti vrednost spora po nasprotni izvršbi, to je 3.537,71 EUR, ob takšni vrednosti pa bi nagrada za sestavo vloge po tar. št. 19 Odvetniške tarife znašala 300 točk. Vendar je zmotno pritožbeno stališče, da bi sodišče prve stopnje moralo od navedene vrednosti (300 točk) nagrado za obrazloženo vlogo odmeriti po tretji alineji 8. točke tar. št. 31 OT (izvršba za uveljavitev denarne terjatve na nepremičnine, kar bi zneslo 225,00 EUR, to je 75 % od 300 točk) in ne po prvi alineji 8. točke tar. št. 31 OT, kot je štel sodišče prve stopnje (izvršba za uveljavitev denarne terjatve na denarno terjatev, kar znaša 75 točk, to je 25 % od 300 točk). Za odmero stroškov postopka s predlogom za nasprotno izvršbo namreč ni bistveno, katera izvršilna sredstva so bila predlagana s strani upnika (dolžnika po nasprotni izvršbi) v postopku izvršbe, temveč je odločilno, katera izvršilna sredstva je dolžnica (upnica po nasprotni izvršbi) predlagala za poplačilo njene zatrjevane terjatve v postopku nasprotne izvršbe.

VSL Sklep I Ip 737/2025, 22. 8. 2025

Pa tudi, če bi tožnika zahtevala konverzijo kredita v EUR kredita, bi v tem primeru sicer prišlo do novacije kreditne pogodbe, pri čemer pa ta možnost potrošniku ne bi dala varstva pred nepoštenimi pogoji, razen če bi tožnik izrecno izrazil voljo, da svojih pravic ne uveljavlja potem, ko je bil o njihovi nepoštenosti predhodno seznanjen, česar pa v obravnavanem primeru ni bilo zatrjevano.

Bistveno je bilo, da je bila valutna klavzula bistvena glavna sestavina pogodbe in je bila kot taka že ob sklenitvi pogodbe vključena vanjo, toženka pa ni izpolnila svoje pojasnilne dolžnosti ter je tako že ob sami sklenitvi pogodbe obstajalo znatno neravnotežje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank. Prevzetega valutnega tveganja ob sami sklenitvi pogodbe pa ne morejo ublažiti pozitivni učinki nižje obrestne mere, ki se je morebiti pojavila med obdobjem odplačevanja kredita.

Pri tem so neutemeljena pritožbena zatrjevanja, da tožnika še nista preplačala glavnice, ker je

treba upoštevati 87. člen OZ.

V obravnavani zadevi, ko gre za vrnitev denarnega zneska, ni mogoče uporabiti drugega dela navedene določbe, ki se nanaša na plačilo ustreznega denarnega nadomestila.

Pritožbena zatrjevanja, da zavarovanja izgubljajo na vrednosti, kar naj bi vplivalo na tehtanje neugodnih posledic, pa so pravno nerelevantna, saj je tak rizik morala toženka kot banka upoštevati že ob sklepanju sleherne pogodbe s slehernim kreditojemalcem.

VSM Sklep I Cp 463/2025, 22. 7. 2025

V skladu s petim odstavkom 38. člena ZIZ, mora dolжник upniku povrniti le tiste stroške, ki so potrebni za izvršbo. Nedvomno so stroški v zvezi s predlogom za izvršbo potrebni stroški za izvršbo po temelju, vendar pa jih mora upnik, v kolikor hoče, da se mu jih prizna, v skladu s 163. členom ZPP, v zvezi s 15. členom ZIZ, tudi opredeljeno navesti. V konkretnem primeru, ko je v predlogu za izvršbo navedeno le "stroški sestave predloga za izvršbo (izgubljeni čas, pavšal)", se iz take opredelitve ne ve, kakšne stroške v zvezi s sestavo predloga za izvršbo je upnica sploh imela, saj upnice pri sestavi predloga za izvršbo ni zastopal odvetnik, ki mu zakon priznava pravico do nagrade, zato upnica do teh stroškov ni upravičena. Iz navedenih določb namreč izhaja, da se odvetniški stroški priznajo le, če je vlagatelj predloga odvetnik. Iz predloga za izvršbo in pritožbenih navedb same upnice pa nedvomno izhaja, da je predlog za izvršbo v predmetni zadevi upnica vložila sama, brez izkazanega sodelovanja pooblaščenca - odvetnika, zato nastanka odvetniških stroškov ni izkazala in do njihove povrnitve glede na prej navedeno ni upravičena.

Glede materialnih stroškov drži ugotovitev sodišča prve stopnje, da upnica teh stroškov ni konkretizirala tako, da bi pojasnila, kaj in koliko točno zahteva po posameznih postavkah (fotokopije, telefonski klici, poština, kilometrina), saj navaja le nek pavšalni znesek 50,00 EUR, kar pa za priznanje stroškov na tej podlagi ne zadošča. Stroškov tako ni možno posamično ovrednotiti, tako glede kriterija potrebnosti, kot glede opredelitve do same višine stroškov.

VSL Sklep I Ip 572/2025, 16. 7. 2025

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

V primeru, če je rubež neuspešen, sodišče skladno s prvim odstavkom 88. člena ZIZ izvršbo

na premičnine takoj ustavi, upnik pa lahko nato v roku treh mesecev s posredovanjem podatkov o novih dolžnikovih premičninah doseže razveljavitev sklepa o ustavitvi oziroma ponovitev rubeža. Drugače pa je pri neopravljenem rubežu, saj lahko sodišče ustavi izvršbo šele, če upnik v roku treh mesecev ne predlaga oprave ponovnega rubeža.

VSL Sklep I Ip 75/2025, 23. 5. 2025

Ni podana procesna ovira res iudicata. Položaja, ko upnik zaradi izterjave iste denarne terjatve ponovno predlaga izvršbo z istimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti, ni mogoče enačiti s položajem, ko upnik to stori znotraj še tekočega izvršilnega postopka, v katerem je bila izvršba s konkretnimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti že pravnomočno ustavljena.

Kot pravilno izhaja že iz izpodbijanega sklepa, v primeru, ko je bila izvršba pravnomočno ustavljena kot neuspešna, meje pravnomočnosti sklepa o izvršbi zajemajo le konkretni izvršilni postopek, ne segajo pa tudi zunaj njega. To pomeni, da mora upnik izkazovati spremenjene okoliščine le v primeru, ko ponovno predlaga izvršbo z izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti le v izvršilnem postopku, v katerem je bila izvršba s temi istimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti že pravnomočno ustavljena kot neuspešna. Ko gre za nov predlog za izvršbo v novem izvršilnem postopku, pa upniku spremenjenih okoliščin ni treba izkazovati in se lahko tako izvršba z istimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti dovoli kljub temu, da ni izkazano, da pa sedaj izvršba bo možna.

VSL Sklep I Ip 338/2025, 14. 5. 2025

Glede pritožbenih zatrjevanj, da naj bi sodišče prve stopnje, upoštevajoč novejšo sodno prakso SEU, upoštevalo dodatne zahteve glede pojasnilne dolžnosti, ki jih ZPotK ni vseboval, pritožbeno sodišče ugotavlja, da so razlage direktiv, ki jih v postopku s predhodnim odločanjem po 267. členu PDEU poda SEU, sprejeta v obliki sodb. Sodbe SEU pa so zavezujoče, ne samo za predložitveno sodišče in stranke v postopku pred njim, temveč imajo v tistem delu, v katerem podajajo razlago določenega pravnega akta EU oziroma ugotavljajo njegovo (ne)veljavnost, učinek erga omnes in praviloma učinkujejo ex tunc, (za nazaj), kar je v normi prava EU ab initio.

V obravnavani zadevi, ko se je sodišče prve stopnje ob uporabi ZVPot in ZPotK oprlo na stališča sodne prakse SEU, USRS in Vrhovnega sodišča RS v zvezi z zahtevami glede pojasnilne dolžnosti, ki so bila sprejeta kasneje in ne v času sklepanja sporne kreditne pogodbe, torej ni prišlo do retroaktivne uporabe prava.

Sodišče prve stopnje je pravilno izhajalo iz stališč sodbe SEU C-287/22 z dne 15. 6. 2023, saj z zavrnitvijo predlagane začasne odredbe ne bi bil zagotovljen polni učinek meritorne odločitve o ničnosti kreditne pogodbe. Tožniki bi namreč morali, če začasni odredbi ne bi bilo ugodeno, terjati plačilo teh plačanih obrokov nazaj z novo tožbo, pri čemer bi jim v zvezi s tem nastali dodatni stroški, le-ti pa bi nastali tudi, če bi morali tožbo razširjati že v predmetni pravdi.

V zvezi s pritožbenimi zatrjevanji, da sodišče prve stopnje ni ugotavljalo premoženjskega stanja tožnikov v smislu ugotavljanja nastanka škode, pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da iz sodbe SEU C-287/22 z dne 15. 6. 2023 niti ne izhaja, da bi bilo ugotavljanje finančnega položaja potrošnika zavezujoč pogoj, ki bi ga morala tožnika izkazati za izdajo začasnega ukrepa. Finančni položaj potrošnika je izpostavljen le v zvezi z novimi stroški, ki bi mu nastali z vložitvijo nove tožbe ali z razširitvijo tožbenega zahtevka za vračilo preplačanih obrokov. Kot izhaja iz točke 60 obrazložitve in iz izreka sodbe SEU C-287/22 z dne 15. 6. 2023, je treba začasne ukrepe nujno sprejeti tedaj, ko je treba vzpostaviti pravni in dejanski položaj potrošnika, v katerem bi ta potrošnik bil, če teh pogojev ne bi bilo, že v pravdi na ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe.

VSM Sklep I Cp 187/2025, 25. 3. 2025

Tudi v situaciji, ko je sodbo SEU C-287/22 razumeti kot podlago za stališče, da je nacionalno sodišče svoj zakon dolžno razlagati na način, da se doseže polni učinek Direktive, in da je nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem zahtevkov iz naslova potrošniških pogodb z nedovoljenim pogojem, ovira za doseg takšnega učinka, pa se stališče nanaša na razlago predpostavk iz drugega

odstavka 272. člena ZIZ, in v ničemer ne posega v določbe ZIZ v delu, ki se nanaša na osnovni pogoj za izdajo začasne odredbe - verjetnostni obstoj terjatve (59. točka C-287/2022). Zato pritožba tudi s povzemanjem stališč iz sodbe SEU 287/22, ki se nanašajo na nadaljnjo predpostavko, katera mora biti podana kumulativno z verjetnostnim obstojem terjatve, ne more omajati zaključkov prvostopnega sodišča o izostali potrebni trditveni podlagi glede osnovnega pogoja, to je glede verjetnostnega obstoja terjatve.

VSC Sklep I Cp 257/2024, 12. 9. 2024

16. člen (Pomen posameznih izrazov)

16.a člen (Identifikacijski podatki o dolžniku in upniku)

17. člen (Izvršilni naslov)

1. Splošno in načelo formalne legalitete

Skladno z načelom formalne legalitete je sodišče v izvršilnem postopku vezano na izvršilni naslov, kar je sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu pravilno upoštevalo v zvezi s presojo, ali je konkretna terjatev tožencev, sedaj upnikov, za plačilo pravnih stroškov razdelna ali nerazdelna. Iz (izreka) pravnomočnega in izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024, ki je izvršilni naslov v obravnavani zadevi, solidarnost ne izhaja, zato gre za deljivo obveznost. Vendar pa pritožba utemeljeno uveljavlja, da je sodišče prve stopnje skupni znesek tožencem prisojenih pravnih stroškov 825,04 EUR napačno razdelilo na šestine namesto na četrtine. Drži sicer, kot izhaja iz uvoda sklepa V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024, da je v pravnem postopku, v katerem je bil izdan izvršilni naslov, na strani tožene stranke prvotno bilo šest oseb, a sta dve od njiju med pravdo prenehali obstajati. Družba E. d. o. o. je bila iz sodnega registra izbrisana dne 27. 1. 2014 in družba G. d. d. - v stečaju dne 15. 8. 2015. To pomeni, da sta obe družbi prenehali obstajati, še preden je dolжник H. H. v pravnem postopku Okrožnega sodišča v Ljubljani Pg 1/2009 vložil predlog z dne 14. 11. 2023 za pridružitve k tožeči stranki kot enotni sospornik, v zvezi s čimer so nastali konkretni pravni stroški. Sklep V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024 se tako glasi tudi na dve osebi, ki nista obstajali že ob vložitvi predloga dolžnika z dne 14. 11. 2023, o katerem je odločalo pravno sodišče v izvršilnem naslovu (prim. I. točka izreka sklepa V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024). Zato odločba, kolikor se nanaša na izbrisane družbi E. d. o. o. in G. d. d. - v stečaju, ne more učinkovati, temveč je absolutno nična.

Odvetniška tarifa v poglavju XXI. Posveti, nasveti, mnenja in udeležba na konferencah, pregledi spisov in listin ter druge storitve v 43. tarifni številki predpisuje, da če storitve iz te tarifne številke niso zajete v drugih tarifnih številkah, ker gre za samostojno storitev, obračuna odvetnik po 5. točki za pribavo zemljiškoknjižnih izpiskov, izpiskov iz sodnega registra in drugih izpiskov in podatkov, za vsak izpisek in podatek 50 točk. Navedena določba torej daje podlago za plačilo samostojnih storitev, kadar te niso zajete že v nagrado po drugih tarifnih številkah. V primeru, ko odvetnik navedeno storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev.

VSL Sklep I Ip 791/2025, 15. 9. 2025

Po stališču teorije so izvršilni naslov lahko samo listine dajatvene narave. Izjema so davčne ugotovitvene odločbe. Ugotovitev obstoja dolga sicer ne zadostuje, če ni hkrati zavezancu naloženo,

da je obveznost dolžan izpolniti. Pri davčnih odločbah se obveznost domneva.

VSL Sklep I Ip 752/2025, 22. 8. 2025

Zmotno je pritožbeno stališče, da bi morale sodišče dovoliti izvršbo za izterjavo celotne glavnice v znesku 3.700,00 EUR in za zakonske zamudne obresti od tega zneska od 21. 12. 2024 do plačila, saj upnik predčasne zapadlosti celotne terjatve ni dokazal na zakonsko predpisani način. To je z javno listino, s po zakonu overjeno listino ali s pravnomočno sodno odločbo, glede na to, da navedeni datum predčasne zapadlosti celotne glavnice ne izhaja že iz samega zapisnika o poravnavi.

V predmetni zadevi gre za izvršilni postopek, ne za pravdni postopek, in sicer za izvršilni postopek na podlagi izvršilnega naslova - sodne poravnave. Za to vrsto izvršilnega naslova pa ZIZ v 20. členu povsem jasno določa način dokazovanja zapadlosti terjatve, ko ta ne izhaja že iz zapisnika o poravnavi, in sicer izključno s kvalificirano listino. Navedeno velja tudi za primere t. i. negativnih dejstev. Takšna ureditev je tudi razumljiva, glede na to, da je izvršilni postopek namenjen le izvršitvi izvršilnega naslova in ni primeren za ugotavljanje spornih dejstev v zvezi z vprašanjem, ali je terjatev sploh že zapadla. To je stvar pravnega postopka, če zapadlost ne izhaja že iz zapisnika o poravnavi, oziroma če upnik ne razpolaga niti z javno ali s po zakonu overjeno listino, ki dokazuje predčasno zapadlost celotne terjatve.

VSL Sklep I Ip 672/2025, 11. 8. 2025

Izvršilni naslov sklep o motenju posesti je bil izdan zoper dolžnika, zato ga mora izpolniti. Ali bi morali biti tudi etažni lastniki stranke pravnega postopka, ni stvar izvršilnega postopka. V tem se zgolj sledi izvršilnemu naslovu po načelu stroge formalne legalitete.

VSC Sklep II Ip 143/2025, 15. 7. 2025

Skladno s prvim odstavkom 21. člena ZIZ je izvršilni naslov primeren za izvršbo, če je med drugim v njem naveden tudi vrsta in obseg obveznosti. Obveznost po izvršilnem naslovu mora biti jasno določena. Izvršilno sodišče je namreč na izvršilni naslov vezano in ga mora izvršiti tako kot se glasi in v obsegu, kot se glasi. V konkretnem primeru pa iz izreka sklepa o končanju stečajnega postopka ne izhaja naložitev obveznosti dolžnika, zato sklep o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 ni primeren naslov.

Pravnomočen postane izrek sklepa in ne obrazložitev. V izreku sklepa mora biti vsebovana dolžnikova obveznost do upnika, da je izvršilni naslov primeren. Obrazložitev sodne odločbe sodišče pojasni svojo odločitev in tako stranke seznani z razlogi za odločitev, s ciljem zagotavljanja pravice do izjave oziroma do pravnega sredstva.

VSL Sklep I Ip 507/2025, 4. 7. 2025

RS postane zakoniti prevzemnik dolgov iz izvršilnih naslovov že z uveljavitvijo ZOKIPOSR, pri čemer se kot izvršilni naslov iz 6. točke 2. člena ZOKIPOSR šteje tako odločba oziroma druga izvršljiva listina, ki je po 17. členu ZIZ lahko izvršilni naslov, izdana zoper izbrisano družbo, kot tudi izvršljiva listina, izdana zoper družbenika izbrisane družbe.

Ker upnik v konkretnem primeru razpolaga z izvršilnima naslovoma zoper izbrisano družbo in njeno družbenico ter je zakoniti prevzemnik dolgov iz takšnih izvršilnih naslovov že vse od uveljavitve ZOKIPOSR dolžnik - to je RS, ni bilo pravne podlage za zavrnitev predloga za izvršbo v delu, v katerem je upnik predlagal prenos zarubljenih denarnih sredstev pri organizacijah za plačilni promet na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi. Takšna odločitev je v nasprotju s povsem jasnima in nedvoumnima določbama tretjega odstavka 46. člena in drugega odstavka 138. člena ZIZ. Izvršilno sodišče nima diskrecije, da tedaj, ko so izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka 46. člena ZIZ samo presoja, ali bo ugodilo predlogu za izvršbo v delu glede zahtevanega prenosa zarubljenih denarnih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi ali ne. Na to pritožba utemeljeno opozarja. Gre za arbitrarno odločitev, s čimer je bilo kršeno upnikovo ustavno

procesno jamstvo enakega varstva pravic iz 22. člena URS.

VSL Sklep I Ip 477/2025, 12. 6. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če je obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, določena ali vsaj določljiva. Izvršilni naslov je primeren za izvršbo v primeru, če je obveznost, ki se nalaga dolžniku v izpolnitev dovolj določno opredeljena, da jo je mogoče izvršiti.

VSC Sklep I Ip 309/2024, 24. 10. 2024

2. Sodna odločba in sodna poravnava

V konkretnem pravnomočnem sklepu o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 dolžniku sicer ni bil določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti v znesku 10.032,91 EUR (ki je navedena v Seznamu neplačanih priznanih terjatev pod zaporedno številko 10), kar pa je bilo sanirano s sklepom o izvršbi I 1991/2023 z dne 18. 11. 2024, v katerem je sodišče prve stopnje dolžniku določilo rok 15 dni za plačilo navedenega zneska upniku. S tem je bilo popravljeno dejstvo, da sklep o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 prvotno ni bil izvršljiv. Z določitvijo paricijskega roka v sklepu o izvršbi z dne 18. 11. 2024 je namreč sodišče prve stopnje dolžniku omogočilo, da v 15 dneh sam izpolni dolgovano obveznost, za primer, da tega v postavljenem roku ne bi storil, pa je hkrati tudi (pogojno) dovolilo izvršbo.

VSL Sklep I Ip 1000/2025, 8. 10. 2025

V primeru, da upnik, ki razpolaga s seznamom izvršilnih naslovov, ne bi imel možnosti vložitve tožbe po 83. členu DZ, bi mu bili s tem v primerjavi z upnikom, ki ima druge vrste izvršilni naslov, kršeni pravica do enakega varstva pravic (22. člen URS) in pravica do učinkovitega sodnega varstva (23. člen URS).

VSL Sodba I Cp 720/2025, 19. 9. 2025

3. Izvršljiv notarski zapis

Ni bistveno, da za predmetno najemno razmerje ZPSPP, ki je za odpoved najemne pogodbe za poslovni prostor v 26. členu izrecno predpisoval sodno intervencijo, ni več uporabljen. Prav tako ni odločilno, da se konkretno najemno razmerje presoja OZ, skladno s katerim se zakupna oziroma najemna pogodba odpove že s strankino enostransko izjavo oziroma izvensodno. Ključno je, da je kondikcijska obveznost vrnitve nepremičnine nastala šele po sklenitvi najemne pogodbe. Zato kljub temu, da je bila slednja sklenjena v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa, v katerem je dolžnik soglašal z neposredno izvršljivostjo notarskega zapisa, in kljub temu, da je obveznost vrnitve nepremičnine kot posledica odpovedi pogodbe v le-tej izrecno določena, upnik ne more že neposredno na podlagi pogodbe doseči izvršbe za uveljavitev izpraznitve in izročitve nepremičnine. Omogočena pa mu je pot pravde, v kateri bo na podlagi dajatvene tožbe lahko pridobil pravnomočno sodbo z nalogom dolžniku, da mora izprazniti in izročiti nepremičnino.

VSL Sklep I Ip 835/2025, 1. 10. 2025

Upnik meni, da v predmetni situaciji, ko je zapadlost obveznosti vezana na nastop negativnega dejstva (neplačilo dveh obrokov), zapadlosti ni dolžan izkazovati na način iz drugega in tretjega odstavka 20. člena ZIZ, temveč zadošča, da zatrjuje, da je takšno negativno dejstvo nastopilo. Upnik se ob tem sklicuje na sklep Vrhovnega sodišča RS II Ips 46/2022 z dne 5. 10. 2022 ter na VSL sklep I Ip 46/2023 z dne 2. 2. 2023, takim navedbam pa ni mogoče slediti. Vrhovno sodišče in Višje sodišče v Ljubljani sta sicer res zavzeli stališče, ki ga navaja upnik, vendar pa se to stališče nanaša na izkazovanje zapadlosti terjatev iz notarskega zapisa in ga ni mogoče širiti tudi na izkazovanje zapadlosti terjatve iz sodne poravnave. Za terjatve iz notarskih zapisov je namreč v tretjem odstavku 20.a člena ZIZ predvidena možnost poenostavljenega izkazovanja zapadlosti (zgolj z upnikovo enostransko izjavo), medtem ko za izkazovanje zapadlosti terjatve iz sodne poravnave taka možnost zakonsko ni predvidena oziroma ZIZ po že obrazloženem predvideva izkazovanje zapadlosti

izključno s kvalificirano listino.

VSL Sklep I Ip 411/2025, 21. 5. 2025

- 4. Druga izvršljiva odločba ali listina, za katero zakon, ratificirana in objavljena mednarodna pogodba ali pravni akt Evropske unije, ki se v Republiki Sloveniji uporablja neposredno, določa, da je izvršilni naslov**

18. člen (Odločba in poravnava)

Po stališču teorije so izvršilni naslov lahko samo listine dajatvene narave. Izjema so davčne ugotovitvene odločbe. Ugotovitev obstoja dolga sicer ne zadostuje, če ni hkrati zavezancu naloženo, da je obveznost dolžan izpolniti. Pri davčnih odločbah se obveznost domneva.

VSL Sklep I Ip 752/2025, 22. 8. 2025

19. člen (Izvršljivost odločbe)

20. člen (Izvršljivost poravnave)

Zmotno je pritožbeno stališče, da bi moralo sodišče dovoliti izvršbo za izterjavo celotne glavnice v znesku 3.700,00 EUR in za zakonske zamudne obresti od tega zneska od 21. 12. 2024 do plačila, saj upnik predčasne zapadlosti celotne terjatve ni dokazal na zakonsko predpisani način. To je z javno listino, s po zakonu overjeno listino ali s pravnomočno sodno odločbo, glede na to, da navedeni datum predčasne zapadlosti celotne glavnice ne izhaja že iz samega zapisnika o poravnavi.

V predmetni zadevi gre za izvršilni postopek, ne za pravdni postopek, in sicer za izvršilni postopek na podlagi izvršilnega naslova - sodne poravnave. Za to vrsto izvršilnega naslova pa ZIZ v 20. členu povsem jasno določa način dokazovanja zapadlosti terjatve, ko ta ne izhaja že iz zapisnika o poravnavi, in sicer izključno s kvalificirano listino. Navedeno velja tudi za primere t. i. negativnih dejstev. Takšna ureditev je tudi razumljiva, glede na to, da je izvršilni postopek namenjen le izvršitvi izvršilnega naslova in ni primeren za ugotavljanje spornih dejstev v zvezi z vprašanjem, ali je terjatev sploh že zapadla. To je stvar pravnega postopka, če zapadlost ne izhaja že iz zapisnika o poravnavi, oziroma če upnik ne razpolaga niti z javno ali s po zakonu overjeno listino, ki dokazuje predčasno zapadlost celotne terjatve.

VSL Sklep I Ip 672/2025, 11. 8. 2025

Upnik meni, da v predmetni situaciji, ko je zapadlost obveznosti vezana na nastop negativnega dejstva (neplačilo dveh obrokov), zapadlosti ni dolžan izkazovati na način iz drugega in tretjega odstavka 20. člena ZIZ, temveč zadošča, da zatrjuje, da je takšno negativno dejstvo nastopilo. Upnik se ob tem sklicuje na sklep Vrhovnega sodišča RS II Ips 46/2022 z dne 5. 10. 2022 ter na VSL sklep I Ip 46/2023 z dne 2. 2. 2023, takim navedbam pa ni mogoče slediti. Vrhovno sodišče in Višje sodišče v Ljubljani sta sicer res zavzeli stališče, ki ga navaja upnik, vendar pa se to stališče nanaša na izkazovanje zapadlosti terjatev iz notarskega zapisa in ga ni mogoče širiti tudi na izkazovanje zapadlosti terjatve iz sodne poravnave. Za terjatve iz notarskih zapisov je namreč v tretjem odstavku 20.a člena ZIZ predvidena možnost poenostavljenega izkazovanja zapadlosti (zgolj z upnikovo enostransko izjavo), medtem ko za izkazovanje zapadlosti terjatve iz sodne poravnave taka možnost zakonsko ni predvidena oziroma ZIZ po že obrazloženem predvideva izkazovanje zapadlosti izključno s kvalificirano listino.

VSL Sklep I Ip 411/2025, 21. 5. 2025

Revizija se dopusti glede vprašanja, ali mora upnik pri obročnem načinu odplačevanja dolga, ki v primeru dolžnikove zamude s plačilom dveh obrokov, skladno z besedilom sodne poravnave,

povzroči zapadlost vseh naslednjih neplačanih obrokov, ob vložitvi predloga za izvršbo, dokazati zapadlost vseh naslednjih neplačanih obrokov z javno listino ali po zakonu overjeno listino ali oziroma z novo pravnomočno odločbo izdano v pravnem postopku, s katero se ugotavlja, da je terjatev zapadla; v smislu 2. in 3. odstavka 20. člena ZIZ ali zadostuje vložitev predloga za izvršbo na podlagi sodne poravnave, v kateri upnik zatrjuje, da je nastopil pravni položaj zapadlosti celotne terjatve.

VSRŠ Sklep III DoR 69/2025, 7. 10. 2025

20.a člen (Izvršljivost notarskega zapisa)

Pritožnik je s povzetimi ugovornimi navedbami zatrjeval ugovorni razlog odloga izpolnitve obveznosti, kar je pravno upošteveni ugovorni razlog, ki preprečuje izvršbo po 9. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ. Prav tako se višje sodišče strinja, da je v zvezi z navedenim uveljavljanim ugovornim razlogom relevantna določba četrtega odstavka 51. člena OZ, po kateri so veljavni poznejši ustni dogovori, s katerimi se zmanjšujejo ali olajšujejo obveznosti ene ali druge stranke, če je posebna oblika predpisana samo v interesu pogodbenih strank.

Na dolžniku, ki z ugovorom nasprotuje zoper njega dovoljeni izvršbi, je najprej breme dovolj konkretnega zatrjevanja pravno pomembnih dejstev, ter nato še njihovega dokazovanja. Povedano drugače, izvajanje dokazov praviloma pride v poštev le, če je ugovorna trditvena podlaga pravno pomembna in tudi dovolj določna. Velja namreč načelna prepoved t. i. informativnega dokaza, to je dokaza, s katerimi bi se dejstva, ki bi jih morala navesti stranka, šele ugotavljala. Informativni dokazi v pravnem postopku (oziroma smiselno tudi v izvršilnem postopku; 15. člen ZIZ) niso dovoljeni. Novejši pogledi zagovarjajo izjemo od načelne prepovedi informativnih dokazov, predvsem tedaj, ko stranka ne more poznati dejstev, ki jih sicer mora zatrjevati na podlagi trditvenega bremena.

Skladno s 1. točko drugega odstavka 71. člena ZIZ se izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, lahko odloži, če gre za izterjavo denarne terjatve, ki je očitno nesorazmerna glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine. Glede na višino izterjavane denarne terjatve v obravnavani zadevi, to je 993.087,76 EUR, navedeni zakonski pogoj očitno ne more biti izpolnjen. Kot je pravilno štelo že sodišče prve stopnje, pa dejstvo, da nepremičnina, na katero je bila tudi dovoljena izvršba v obravnavani zadevi, predstavlja dom pritožnika in njegovih dveh mladoletnih hčera, samo zase ne more biti posebno upravičen razlog za odlog izvršbe. Brez dvoma je sicer izguba doma zelo huda posledica izvršbe, zlasti, če v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci. Vendar pa gre za posledico, ki je že po naravi stvari lastna nepremičninski izvršbi. Ob stališču, da je izvršba na nepremičnino, ki je dom dolžnika (in njegove družine) že v izhodišču nedopustna, se upnik iz takšne nepremičnine sploh nikoli ne bi mogel hitro in učinkovito poplačati. To pa bi bilo, upošteva je upnikovo ustavno pravico do učinkovitega sodnega varstva, nedopustno. Pravica do doma, pa čeprav v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci, ni absolutna, tako kot ni absolutna upnikova pravica do sodnega varstva. Sodišče mora v vsakem konkretnem primeru opraviti tehtanje med njima, pri čemer pa zgolj dejstvo, da je nepremičnina dom dolžnika (in njegove družine), kot pojasnjeno, še ne more biti vedno oziroma kar samodejno odločilno v prid dolžnika.

VSL Sklep I Ip 963/2025, 22. 10. 2025

Ni bistveno, da za predmetno najemno razmerje ZPSPP, ki je za odpoved najemne pogodbe za poslovni prostor v 26. členu izrecno predpisoval sodno intervencijo, ni več uporabljen. Prav tako ni odločilno, da se konkretno najemno razmerje presoja OZ, skladno s katerim se zakupna oziroma najemna pogodba odpove že s strankino enostransko izjavo oziroma izvensodno. Ključno je, da je kondicijska obveznost vrnitve nepremičnine nastala šele po sklenitvi najemne pogodbe. Zato kljub temu, da je bila slednja sklenjena v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa, v katerem je dolžnik soglašal z neposredno izvršljivostjo notarskega zapisa, in kljub temu, da je obveznost vrnitve nepremičnine kot posledica odpovedi pogodbe v le-tej izrecno določena, upnik ne more že

neposredno na podlagi pogodbe doseči izvršbe za uveljavitev izpraznitve in izročitve nepremičnine. Omogočena pa mu je pot pravde, v kateri bo na podlagi dajatvene tožbe lahko pridobil pravnomočno sodbo z nalogom dolžniku, da mora izprazniti in izročiti nepremičnino.

VSL Sklep I Ip 835/2025, 1. 10. 2025

Izjava o zapadlosti ni edina možna oziroma merodajna podlaga za začetek tega zastaralnega roka. Začetek teka zastaralnega roka je namreč v primeru, ko upnik ni uspel uveljaviti predčasne zapadlosti, odvisen od zapadlosti terjatve po izvršilnem naslovu (neposredno izvršljivem notarskem zapisu).

Pretrganje zastaranja terjatve nasproti glavnemu dolžniku učinkuje nasproti poroku, če je bilo zastaranje pretrgano zaradi kakšnega upnikovega dejanja pred sodiščem ali drugim pristojnim organom, opravljenega, da se ugotovi, zavaruje ali izterja terjatev zoper glavnega dolžnika, to pa je tudi pravočasna priglasitev terjatve v stečajni postopek nad glavnim dolžnikom. Če je zastaranje pretrgano s priglasitvijo terjatve v stečajnem postopku, pa začne znova teči od dneva, ko je končan ta postopek.

V primeru, ko je upnik pridobil izvršilni naslov že pred začetkom postopka osebnega stečaja nad dolžnikom (kot v konkretnem primeru notarski zapis) in je to isto terjatev prijavil tudi v postopek osebnega stečaja, iz ZFPPIPP ne izhaja, da bi "prvi" izvršilni naslov z začetkom postopka osebnega stečaja ali s koncem le-tega izgubil pravno moč. Upnik bi torej terjatev lahko terjal na podlagi sklepa o končanju stečajnega postopka, ne pomeni pa to, da je ne sme terjati na podlagi neposredno izvršljivega notarskega zapisa. V stečajnem postopku je upnik moral prijaviti terjatev, kolikor je ta znašala na dan začetka stečajnega postopka, taka terjatev pa se, zmanjšana za morebitna plačila, upošteva tudi v seznamu neplačanih in priznanih terjatev, ki je sestavni del sklepa o končanju postopka osebnega stečaja, zato je sklep o končanju stečajnega postopka ustrezna podlaga za ugotovitev višine izterjevane terjatve, prav tako je terjatev nedvomno zapadla vsaj na podlagi sklepa o končanju stečajnega postopka.

VSL Sklep I Ip 83/2025, 4. 6. 2025

Upnik meni, da v predmetni situaciji, ko je zapadlost obveznosti vezana na nastop negativnega dejstva (neplačilo dveh obrokov), zapadlosti ni dolžan izkazovati na način iz drugega in tretjega odstavka 20. člena ZIZ, temveč zadošča, da zatrjuje, da je takšno negativno dejstvo nastopilo. Upnik se ob tem sklicuje na sklep Vrhovnega sodišča RS II Ips 46/2022 z dne 5. 10. 2022 ter na VSL sklep I Ip 46/2023 z dne 2. 2. 2023, takim navedbam pa ni mogoče slediti. Vrhovno sodišče in Višje sodišče v Ljubljani sta sicer res zavzeli stališče, ki ga navaja upnik, vendar pa se to stališče nanaša na izkazovanje zapadlosti terjatev iz notarskega zapisa in ga ni mogoče širiti tudi na izkazovanje zapadlosti terjatve iz sodne poravnave. Za terjatve iz notarskih zapisov je namreč v tretjem odstavku 20.a člena ZIZ predvidena možnost poenostavljenega izkazovanja zapadlosti (zgolj z upnikovo enostransko izjavo), medtem ko za izkazovanje zapadlosti terjatve iz sodne poravnave taka možnost zakonsko ni predvidena oziroma ZIZ po že obrazloženem predvideva izkazovanje zapadlosti izključno s kvalificirano listino.

VSL Sklep I Ip 411/2025, 21. 5. 2025

21. člen (Primernost izvršilnega naslova za izvršbo)

1. Splošno

V konkretnem pravnomočnem sklepu o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 dolžniku sicer ni bil določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti v znesku 10.032,91 EUR (ki je navedena v Seznamu neplačanih priznanih terjatev pod zaporedno številko 10), kar pa je bilo sanirano s sklepom o izvršbi I 1991/2023 z dne 18. 11. 2024, v katerem je sodišče prve stopnje dolžniku določilo rok 15 dni za plačilo navedenega zneska

upniku. S tem je bilo popravljeno dejstvo, da sklep o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 prvotno ni bil izvršljiv. Z določitvijo paricijskega roka v sklepu o izvršbi z dne 18. 11. 2024 je namreč sodišče prve stopnje dolžniku omogočilo, da v 15 dneh sam izpolni dolgovano obveznost, za primer, da tega v postavljenem roku ne bi storil, pa je hkrati tudi (pogojno) dovolilo izvršbo.

VSL Sklep I Ip 1000/2025, 8. 10. 2025

Glede podatkov o poslovnih partnerjih, s katerimi je družba prenehala sodelovati v zadnjih treh letih, ne drži, da je izvršilni naslov v tem delu neizvršljiv. Navedena obveznost pomeni predložitev seznama poslovnih partnerjev, s katerimi v zadnjih treh letih dolžnik ni poslovno sodeloval.

VSL Sklep I Ip 830/2025, 1. 10. 2025

Pravnomočni sklep o prvi razdelitvi ugotavlja obstoj terjatve do dolžnika, ne določa pa obveznosti, da je dolžan dolžnik karkoli plačati upniku. Ko končni načrt v drugem odstavku uvoda govori o "poplačilu terjatev" in ko poplačilo omenja tudi končni načrt, to še ne pomeni, da je dolžniku naložena kakršnokoli dajatev, storitev, dopustitev ali opustitev.

VSL Sklep I Ip 867/2025, 26. 8. 2025

Skladno s prvim odstavkom 21. člena ZIZ je izvršilni naslov primeren za izvršbo, če je med drugim v njem naveden tudi vrsta in obseg obveznosti. Obveznost po izvršilnem naslovu mora biti jasno določena. Izvršilno sodišče je namreč na izvršilni naslov vezano in ga mora izvršiti tako kot se glasi in v obsegu, kot se glasi. V konkretnem primeru pa iz izreka sklepa o končanju stečajnega postopka ne izhaja naložitev obveznosti dolžnika, zato sklep o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 ni primeren naslov.

Pravnomočen postane izrek sklepa in ne obrazložitev. V izreku sklepa mora biti vsebovana dolžnikova obveznost do upnika, da je izvršilni naslov primeren. Obrazložitev sodne odločbe sodišče pojasni svojo odločitev in tako stranke seznani z razlogi za odločitev, s ciljem zagotavljanja pravice do izjave oziroma do pravnega sredstva.

VSL Sklep I Ip 507/2025, 4. 7. 2025

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če je obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku, določena ali vsaj določljiva. Izvršilni naslov je primeren za izvršbo v primeru, če je obveznost, ki se nalaga dolžniku v izpolnitev dovolj določno opredeljena, da jo je mogoče izvršiti.

VSC Sklep I Ip 309/2024, 24. 10. 2024

2. Rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti

22. člen (Plačilo zamudnih obresti)

23. člen (Verodostojna listina)

V tej zadevi je odločilno: da toženka v izvršbi izterjuje neobstoječ dolg, oziroma da je do pravnomočnega sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine prišlo zaradi zlorabe formaliziranega postopka izvršbe. Ker toženkino ravnanje (in ravnanje tožničinega dolžnika) na podlagi pravil izvršilnega postopka ni bilo sankcionirano, je treba tožničin pravni položaj varovati s paulijansko tožbo.

VSL Sodba in sklep II Cp 1569/2024, 8. 9. 2025

24. člen (Prehod terjatve ali obveznosti)

Če se po pravnomočni sodbi, s katero se nalaga objava popravka, zamenja odgovorni urednik medija, preide v sodbi ugotovljena dolžnost objave popravka na novega odgovornega urednika.

Odgovorni urednik medija kot splošno pravilo odgovarja za vsako objavljeno informacijo. Če bi bila nova dolžnica res odgovorna zgolj za posamezne programske sklope, bi to moralo biti tudi navedeno v Razvidu medijev, saj se sicer pri avditoriju ustvarja napačen vtis oziroma dvom v to, za katere objavljene informacije odgovorna urednica odgovarja.

VSL Sklep I Ip 875/2025, 15. 10. 2025

Uveljavitev ločitvene pravice v stečajnem postopku ni nujna (potrebna) za zagotovitev enake obravnave vseh upnikov, ki so v razmerju do stečajnega dolžnika v enakem položaju. Upnik lahko (ima pravno možnost) uveljaviti ločitveno pravico zunaj sodno tako, da po splošnih pravilih, ki se uporabljajo za to ločitveno pravico sam proda premoženje, ki je predmet ločitvene pravice, in si iz kupnine poplača svojo terjatev, zavarovano s to ločitveno pravico.

Skupna značilnost fiduciarnih zavarovanj je, da lahko upnik v primeru neplačila zavarovane terjatve ob njeni zapadlosti zunajsodno uveljavi (izvrši) prednostno poplačilno upravičenje ter da se fiduciarna zavarovanja v primeru insolventnosti dajalca zavarovanja zreducirajo (na strani prejemnika zavarovanja - fiduciarja) na takšen obseg pravne oblasti, kot ga poznamo pri zastavni pravici (ki zadošča potrebam zavarovanja). Tako se fiduciarju v primeru fiduciantovega stečaja ali prisilne poravnave priznava nekaj manj kot popolno imetništvo terjatev, in sicer le ločitvena pravica.

Čeprav upnik prijavi terjatev in ločitveno pravico iz prvega odstavka 282. člena ZFPPIPP, ne izgubi pravice zunajsodno uveljaviti to ločitveno pravico. Povedano pomeni, da kljub prijavi terjatve in ločitvene pravice obstoječi upnik ni izgubil pravice le-ti uveljavljati "zunajsodno", tj. v danem izvršilnem postopku.

VSL Sklep I Ip 802/2025, 3. 10. 2025

Upnik zoper dolžnico razpolaga le z izvršilnim naslovom, iz katere izhaja dolžničina obveznost na podlagi poroštvene izjave, in ne (tudi) na podlagi določb ZFPPOd. Že to dejstvo potrjuje pravilnost izpodbijane odločitve, saj za zakoniti prevzem dolga po tretjem odstavku 17. člena ZOKIPOS ne zadošča (že), da je bil dolžnik dejansko družbenik v relevantnem obdobju izbrisane družbe, temveč mora upnik že razpolagati z izvršilnim naslovom, v katerem se navedno ugotavlja.

Poleg navedenega razloga formalne narave (neobstoj izvršilnega naslova), pa pritožba tudi sicer napačno očita, da naj bi sodišče brez utemeljenega razloga neenako in s tem protiustavno obravnavalo položaj dolžnice v primerjavi s položajem družbenika A. A. Za razlikovanje med položajema obeh družbenikov namreč obstoji utemeljen razlog, in to je prav dejstvo, da je dolžnica, drugače od A. A., podala poroštveno izjavo za obveznosti družbe B. d. o. o. S tem se je namreč dolžnica zavezala na pravnoposlovni podlagi, torej povsem neodvisno od vprašanja njenega položaja v družbi kot družbenice in direktorice. Povedno še drugače, ravno sprejeto poroštvo je tista razlikovalna okoliščina, zaradi katere dolžnica ni v bistveno podobnem položaju kot družbenik A. A. in ju zato tudi ni pravilno enako obravnavati. Posledično ne drži, da je sodišče z izpodbijano odločitvijo kršilo načelo enakosti pred zakonom ter pravici dolžnice do enakega varstva pravic ter do povrnitve škode.

VSL Sklep I Ip 369/2025, 25. 8. 2025

Po stališču teorije so izvršilni naslov lahko samo listine dajatvene narave. Izjema so davčne ugotovitvene odločbe. Ugotovitev obstoja dolga sicer ne zadostuje, če ni hkrati zavezancu naloženo, da je obveznost dolžan izpolniti. Pri davčnih odločbah se obveznost domneva.

VSL Sklep I Ip 752/2025, 22. 8. 2025

25. člen (Izvršba proti družbeniku)

26. člen (Pogojna in vzajemna obveznost)

Zmotno je pritožbeno stališče, da bi moralo sodišče dovoliti izvršbo za izterjavo celotne glavnice v znesku 3.700,00 EUR in za zakonske zamudne obresti od tega zneska od 21. 12. 2024 do plačila, saj upnik predčasne zapadlosti celotne terjatve ni dokazal na zakonsko predpisani način. To je z javno listino, s po zakonu overjeno listino ali s pravnomočno sodno odločbo, glede na to, da navedeni datum predčasne zapadlosti celotne glavnice ne izhaja že iz samega zapisnika o poravnavi.

V predmetni zadevi gre za izvršilni postopek, ne za pravdni postopek, in sicer za izvršilni postopek na podlagi izvršilnega naslova - sodne poravnave. Za to vrsto izvršilnega naslova pa ZIZ v 20. členu povsem jasno določa način dokazovanja zapadlosti terjatve, ko ta ne izhaja že iz zapisnika o poravnavi, in sicer izključno s kvalificirano listino. Navedeno velja tudi za primere t. i. negativnih dejstev. Takšna ureditev je tudi razumljiva, glede na to, da je izvršilni postopek namenjen le izvršitvi izvršilnega naslova in ni primeren za ugotavljanje spornih dejstev v zvezi z vprašanjem, ali je terjatev sploh že zapadla. To je stvar pravnega postopka, če zapadlost ne izhaja že iz zapisnika o poravnavi, oziroma če upnik ne razpolaga niti z javno ali s po zakonu overjeno listino, ki dokazuje predčasno zapadlost celotne terjatve.

VSL Sklep I Ip 672/2025, 11. 8. 2025

27. člen (Alternativna obveznost po dolžnikovi izbiri)

28. člen (Fakultativna pravica dolžnika)

29. člen (Vloge)

29.a člen (Narok)

29.b člen (Plačilo sodne takse)

30. člen (Sredstva izvršbe)

Na podlagi prvega odstavka 126.a člena ZDavP-2 davčna obveznost, razen zamudnih obresti, ne preneha, če je davčni dolg zavarovan s hipoteko in če je pred potekom zastaranja pravice do izterjave vložen predlog za izvršbo na nepremičnino. Dejstvo, da izvršilni postopek na nepremičnino, ki se je začel pred potekom zastaranja pravice do izterjave, še ni bil končan, je upnici v tem primeru omogočalo, da je vložila predlog, ki ga je sodišče (napačno) vpisalo kot nov predlog v obravnavani zadevi. V resnici gre le za predlog za izvršbo z istim izvršilnim sredstvom, le na drugih predmetih (tretji odstavek 34. člena ZIZ), ob tem, ko ZIZ v 34. in 35. členu sprejema koncept ene izvršbe z vsemi dovoljenimi izvršilnimi sredstvi ter z možnostjo naknadnih dodatnih ali nadomestnih izvršilnih sredstev.

VSRS Sklep II Ips 22/2025, 24. 9. 2025

31. člen (Seznam dolžnikovega premoženja)

32. člen (Predmet izvršbe)

V tej fazi postopka je kot neprerekano dejstvo vpisana lastninska pravica na dolžnika na 1/2 deležu sporne nepremičnine, in sicer z učinkovanjem tako na dan (pred dnem) izdaje sklepa o nadaljevanju izvršbe kot jasno tudi pred dnem izdaje izpodbijanega sklepa, kar pomeni, da je bilo nadaljevanje izvršbe z novim izvršilnim sredstvom pravilno dovoljeno, dolžnikov ugovor pa se je izkazal za neutemeljen.

VSL Sklep I Ip 907/2025, 15. 10. 2025

Dejstvo je, da obstoji utemeljen dvom v dopustnost izvršbe na solastne deleže dolžnika A. A. na nepremičninah, na katere je bila v tem postopku dovoljena izvršba, saj je v teku nepravdni postopek za ugotovitev pripadajočega zemljišča v zvezi s temi istimi nepremičninami. Če bi se izkazalo, da gre v naravi dejansko za pripadajoče zemljišče k stavbi, bi to pomenilo, da izvršba na te predmete ne bi bila dopustna. Nedopustna pa izvršba ne bi bila le zato, ker bi na predmetu izvršbe obstajala pravica tretjega, ki preprečuje izvršbo, temveč že zato, ker bi šlo za stvari izven pravnega prometa. Da se na takšne stvari ne vodi izvršba, mora izvršilno sodišče paziti že po uradni dolžnosti. Te okoliščine pri presoji predmetnega predloga tretjih za odlog izvršbe ni mogoče spregledati. Poleg tega se ne sme zanemariti niti interesa morebitnega kupca v izvršbi, da z nakupom na javni dražbi dejansko lahko originarno pridobi lastninsko pravico na nepremičnini brez pravnih napak. Sodišče prve stopnje obojemu navedenemu ni pripisalo zadostne teže.

Čeprav sicer drži, da je trditveno in dokazno breme o pogojih za odlog izvršbe na tretjem, ki odlog predlaga, gre vendarle v obravnavani zadevi za specifičen položaj. Le-tega predstavlja dejstvo, da je podan dvom, ali se v obravnavanem primeru morda vodi izvršba na predmete, ki niso v pravnem prometu. Povedano še drugače, ne gre le za goli interes tretjega, temveč za širši interes, ki ga izvršilno sodišče nikakor ne sme spregledati. Zato trditvenega in dokaznega bremena tretjega še toliko bolj ni pravilno razlagati prestrogo.

VSL Sklep I Ip 229/2025, 16. 4. 2025

33. člen (Denarna kazen)

34. člen (Več sredstev in predmetov izvršbe)

Pogoj za izdajo sklepa o zavarovanju je obstoj izvršilnega naslova zoper dolžnika. Ne gre za zlorabo pravic, ker bi upnik lahko predlagal izvršbo, predlaga pa zgolj zavarovanje. Že na prvi pogled je jasno, da je upnik zoper dolžnico predlagal milejši ukrep, kot je izvršba, saj gre zgolj za zavarovanje.

Nujnost ukrepa je upnik utemeljil že s starostjo terjatev, torej z obdobjem, v katerem upnik svoje terjatve ni dobil poplačane, z neuspešnostjo davčne izvršbe in z neobstojem drugega dolžničinega premoženja, čemur dolžnica niti ni nasprotovala. Kot bistveno pa bi dolžnica na tem mestu morala ponuditi vsaj neko nadomestno premoženje, na katerem bi upnik lahko zavaroval ali poplačal svojo terjatev, pa tega dolžnica ni storila. Upniku namreč pravice do zavarovanja ni mogoče odreči, kolikor gre za edino dolžnikovo premoženje (dolžnica česa nasprotnega ne zatrjuje), na katerem upnik sploh lahko predlaga zavarovanje, pa je dovoljeno zavarovanje pravzaprav tudi edino možno.

VSL Sklep IV Ip 955/2025, 17. 9. 2025

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na

odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

Res je, da samostojni podjetnik ne prejema plače, a vendar to velja le v primeru, če ni hkrati zaposlen pri drugem delodajalcu. Dejstvo, da je nekdo samostojni podjetnik, namreč ne izključuje takšne možnosti, ko bi nekdo, ki posluje kot samostojni podjetnik, plačo prejemal drugje.

VSL Sklep I Ip 532/2025, 21. 5. 2025

Na podlagi prvega odstavka 126.a člena ZDavP-2 davčna obveznost, razen zamudnih obresti, ne preneha, če je davčni dolg zavarovan s hipoteko in če je pred potekom zastaranja pravice do izterjave vložen predlog za izvršbo na nepremičnino. Dejstvo, da izvršilni postopek na nepremičnino, ki se je začel pred potekom zastaranja pravice do izterjave, še ni bil končan, je upnici v tem primeru omogočalo, da je vložila predlog, ki ga je sodišče (napačno) vpisalo kot nov predlog v obravnavani zadevi. V resnici gre le za predlog za izvršbo z istim izvršilnim sredstvom, le na drugih predmetih (tretji odstavek 34. člena ZIZ), ob tem, ko ZIZ v 34. in 35. členu sprejema koncept ene izvršbe z vsemi dovoljenimi izvršilnimi sredstvi ter z možnostjo naknadnih dodatnih ali nadomestnih izvršilnih sredstev.

VSRS Sklep II Ips 22/2025, 24. 9. 2025

35. člen (Pristojnost)

- 1. Splošno**
- 2. Več dolžnikov**
- 3. Več predmetov in sredstev izvršbe**
- 4. Med sredstvi tudi nepremičnine**
- 5. Novo sredstvo ali predmet izvršbe**
- 6. Novo sredstvo ali predmet izvršbe na nepremičnino**
- 7. Izvršba na poslovni delež**
- 8. Izvršba na ladjo ali letalo**

36. člen (Vrnitev v prejšnje stanje)

1. Splošno

Sklicevanje upnikov, da je nevložitev pritožbe zoper sklep o ustavitvi postopka mogoče pripisati naključju, ki se jim je pripetilo, ker se utemeljeno pričakovali, da bo njihova terjatev v naslednjem letu poplačana, saj sta dolžnika plačevala mesečne obroke še skoraj celo leto po izdanem sklepu o ustavitvi izvršbe, ne predstavlja upravičenega razloga za ugoditev predlogu za vrnitev postopka v prejšnje stanje.

VSC Sklep I Ip 147/2025, 19. 6. 2025

Presoja sodišča prve stopnje je slonela zgolj na zaključku, da do zamude ni prišlo, tedaj pa predlog za vrnitev v prejšnje stanje ni dovoljen.

VSC Sklep II Ip 70/2025, 11. 4. 2025

Dolžnik ne izpodbija relevantnih dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje niti ne pravilne uporabe materialnega prava. Celo priznava, da za predlog za vrnitev v prejšnje stanje niso podani pogoji. Izrecno tudi ne nasprotuje ugotovitvam sodišča glede nespornih plačil.

VSC Sklep II Ip 61/2025, 11. 4. 2025

2. Stranka postopka je pravna oseba

37. člen (Smrt stranke)

38. člen (Izvršilni stroški)

- 1. Upnik najprej plača stroške (prvi odstavek)**
- 2. Predujem (drugi odstavek)**
- 3. Varščina (tretji odstavek)**
- 4. Upnik je dolžan povrniti stroške (šesti odstavek)**

Upnik oziroma tretji sta do povrnitve stroškov, nastalih v postopku odločanja o ugovoru

tretjega, upravičena v skladu z določbami šestega in sedmega odstavka 38. člena ZIZ, pri odločanju o teh stroških pa je treba smiselno upoštevati tudi določbo 160. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP) v zvezi s 15. členom ZIZ. Tretji mora tako upniku povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil (sedmi odstavek 38. člena ZIZ), torej stroške, ki so upniku nastali v posledici ugovora tretjega, ki se je tudi v pravdi zaradi nedopustnosti izvršbe izkazal za vsebinsko neutemeljenega, oziroma če dolжник tožbe za ugotovitev nedopustnosti izvršbe sploh ni vložil. Tudi upnik pa mora tretjemu povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil (šesti odstavek 38. člena ZIZ), torej stroške, ki so tretjemu nastali, ker je upnik predlagal oziroma vztrajal pri izvršbi na predmet, na katerem ima tretji pravico, ki preprečuje izvršbo, in v zvezi s katerim se je izvršba v pravdi zaradi nedopustnosti izvršbe izkazala za nedopustno. Vendar pa upnik tretjemu, četudi se izkaže, da izvršba na določen predmet ni dopustna, stroškov ni dolžan povrniti, če sodišče ugotovi, da je upnik utemeljeno mislil, da na tem predmetu ne obstajajo pravice drugih. V takem primeru sodišče namreč ob smiselni uporabi določbe 160. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ odloči, da mora vsaka stranka kriti svoje stroške.

Glede na pojasnjeno je dokončno odločitev o stroških postopka z ugovorom tretjega mogoče sprejeti šele po pravnomočnem zaključku postopka, ki teče zaradi ugotovitve nedopustnosti izvršbe, oziroma, če tretji ne vloži tožbe za ugotovitev nedopustnosti izvršbe, po izteku roka za vložitev takšne tožbe. Takšno je tudi ustaljeno stališče sodne prakse.

VSM Sklep I Ip 475/2025, 19. 9. 2025

Kljub temu, da je dolžničin ugovor vložen pred umikom predloga za izvršbo, je tudi v tem primeru potrebno zavreči ugovor zaradi odpadlega pravnega interesa, saj si dolžnica z odločitvijo o njem ne more izboljšati svojega pravnega položaja oziroma izpodbijana odločitev v njen pravni položaj ne posega. Ugovoru dolžnice po izteku roka, v katerem je ta uveljavljala, da so ji bile v postopku osebnega stečaja odpuščene obveznosti, bi sodišče prve stopnje tako in tako, če bi bil ta utemeljen, lahko ugodilo le tako, da bi izvršbo ustavilo.

Stečajnega postopka nad dolžnico ni zakrivil upnik, niti ni upnik odgovoren za to, da je dolžnica v postopku osebnega stečaja dosegla odpust obveznosti (prav tako upnik ni bil dolžan ves čas spremljati potek stečajnega postopka nad dolžnico). Upnik je po prejemu dolžničinega ugovora zoper njo dejansko umaknil predlog za izvršbo, vložil ni niti odgovora na njen ugovor. Glede na navedeno ni mogoče šteti, da je upnik dolžnici neutemeljeno povzročil stroške ugovora.

VSL Sklep I Ip 788/2025, 3. 9. 2025

5. Dolжник je dolžan povrniti stroške (peti odstavek)

Dolжник v pritožbi niti ne zatrjuje niti ne izkazuje, da je soglasje za odlog izvršbe upniku podal oziroma poslal, da lahko upnik s predlogom za odlog izvršbe uspe, pa dolžnikovo soglasje potrebuje, saj je izvršitelj zadevo že prevzel. Zato ne drži, da se izvršba zaradi odloga ne bi smela opraviti. Prav tako dolжник v pritožbi ne trdi (trdi pravzaprav, da je bilo plačilo opravljeno en dan po rubežu) niti ne dokazuje, da je bila terjatev ob času oprave rubeža že plačana. Tudi sicer pa od upnika ni mogoče zahtevati, da ob vsakem trenutku spremlja prilive na računu in prepreči rubež, opravljen isti dan, kot se dolжник, ne da bi o tem upnika vsaj obvestil (tega namreč ne trdi), odloči plačati svojo obveznost. Četudi bi izvršitelj zarubljen mobilni telefon pustil pri dolžniku v hrambi, to še ne pomeni, da rubež, kot ga izkazuje rubežni in cenilni zapisnik z dne 6. 5. 2025, ni bil opravljen.

VSL Sklep I Ip 705/2025, 22. 10. 2025

Skladno z načelom formalne legalitete je sodišče v izvršilnem postopku vezano na izvršilni naslov, kar je sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu pravilno upoštevalo v zvezi s presojo, ali je konkretna terjatev tožencev, sedaj upnikov, za plačilo pravnih stroškov razdelna ali nerazdelna. Iz (izreka) pravnomočnega in izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024, ki je izvršilni naslov v obravnavani zadevi, solidarnost ne izhaja, zato gre za deljivo obveznost. Vendar pa pritožba utemeljeno uveljavlja, da je sodišče prve stopnje skupni znesek

tožencem prisojenih pravnih stroškov 825,04 EUR napačno razdelilo na šestine namesto na četrtine. Drži sicer, kot izhaja iz uvoda sklepa V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024, da je v pravnem postopku, v katerem je bil izdan izvršilni naslov, na strani tožene stranke prvotno bilo šest oseb, a sta dve od njiju med pravdo prenehali obstajati. Družba E. d. o. o. je bila iz sodnega registra izbrisana dne 27. 1. 2014 in družba G. d. d. - v stečaju dne 15. 8. 2015. To pomeni, da sta obe družbi prenehali obstajati, še preden je dolžnik H. H. v pravnem postopku Okrožnega sodišča v Ljubljani Pg 1/2009 vložil predlog z dne 14. 11. 2023 za pridružitve k tožeči stranki kot enotni sospornik, v zvezi s čimer so nastali konkretni pravni stroški. Sklep V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024 se tako glasi tudi na dve osebi, ki nista obstajali že ob vložitvi predloga dolžnika z dne 14. 11. 2023, o katerem je odločalo pravno sodišče v izvršilnem naslovu (prim. I. točka izreka sklepa V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024). Zato odločba, kolikor se nanaša na izbrisani družbi E. d. o. o. in G. d. d. - v stečaju, ne more učinkovati, temveč je absolutno nična.

Odvetniška tarifa v poglavju XXI. Posveti, nasveti, mnenja in udeležba na konferencah, pregledi spisov in listin ter druge storitve v 43. tarifni številki predpisuje, da če storitve iz te tarifne številke niso zajete v drugih tarifnih številkah, ker gre za samostojno storitev, obračuna odvetnik po 5. točki za pribavo zemljiškoknjižnih izpiskov, izpiskov iz sodnega registra in drugih izpiskov in podatkov, za vsak izpisek in podatek 50 točk. Navedena določba torej daje podlago za plačilo samostojnih storitev, kadar te niso zajete že v nagrado po drugih tarifnih številkah. V primeru, ko odvetnik navedeno storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev.

VSL Sklep I Ip 791/2025, 15. 9. 2025

OT v poglavju XXI. Posveti, nasveti, mnenja in udeležba na konferencah, pregledi spisov in listin ter druge storitve v 43. tarifni številki predpisuje, da če storitve iz te tarifne številke niso zajete v drugih tarifnih številkah, ker gre za samostojno storitev, obračuna odvetnik po 5. točki za pribavo zemljiškoknjižnih izpiskov, izpiskov iz sodnega registra in drugih izpiskov in podatkov, za vsak izpisek in podatek 50 točk. Navedena določba torej daje podlago za plačilo samostojnih storitev, kadar te niso zajete že v nagrado po drugih tarifnih številkah. V primeru, ko odvetnik navedeno storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev.

Dolžnik je dolžan povrniti upniku stroške, potrebne za izvršbo, vendar pa to še ne pomeni, da je dolžnik dolžan povrniti upniku vse stroške, temveč le tiste, ki so upniku dejansko nastali do vložitve predloga za izvršbo in jih je upnik izkazal in obseg tistih odvetniških stroškov, ki so v fazi vložitve predloga za izvršbo potrebni. Pridobitev potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti je sicer potrebna, saj mora upnik predložiti k predlogu za izvršbo potrdilo o izvršljivosti izvršilnega naslova, stroški za samo odvetniško storitev pa ne, ker se ta storitev povezuje s storitvijo odvetnika v zvezi s sestavo predloga za izvršbo in njegovo pripravo in ni bila opravljena kot samostojna storitev.

Pritožbeno sodišče ocenjuje, da gre za potreben strošek le takrat, kadar je ta povzročil nastanek dejanskih stroškov v zvezi s poizvedbami, vendar pa nasprotno kot odločbi VSC I Ip 460/2016 in VSM I Ip 343/2023 meni, da ne predstavlja podlage za (dodatno) nagrado pooblaščenca upnika, saj je ta storitev že zajeta v nagrado za sestavo predloga za izvršbo. Tolmačenje, kot ga zastopa upnik v pritožbi bi lahko pomenilo, da bi bil odvetnik ob vložitvi predloga za izvršbo, poleg nagrade za sestavo predloga za izvršbo, upravičen tudi do drugih nagrad v zvezi s storitvami, do katerih je lahko upravičen le takrat, ko predstavljajo samostojne storitve.

VSL Sklep I Ip 711/2025, 2. 9. 2025

V primeru, ko odvetnik storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je

upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev. Pridobitev potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti je sicer potrebna, saj mora upnik predložiti k predlogu za izvršbo potrdilo o izvršljivosti izvršilnega naslova, stroški za samo odvetniško storitev pa ne, ker se ta storitev povezuje s storitvijo odvetnika v zvezi s sestavo predloga za izvršbo in njegovo pripravo, ni bila pa opravljena kot samostojna storitev.

VSL Sklep I Ip 689/2025, 2. 9. 2025

V skladu s petim odstavkom 38. člena ZIZ, mora dolžnik upniku povrniti le tiste stroške, ki so potrebni za izvršbo. Nedvomno so stroški v zvezi s predlogom za izvršbo potrebni stroški za izvršbo po temelju, vendar pa jih mora upnik, v kolikor hoče, da se mu jih prizna, v skladu s 163. členom ZPP, v zvezi s 15. členom ZIZ, tudi opredeljeno navesti. V konkretnem primeru, ko je v predlogu za izvršbo navedeno le "stroški sestave predloga za izvršbo (izgubljeni čas, pavšal)", se iz take opredelitve ne ve, kakšne stroške v zvezi s sestavo predloga za izvršbo je upnica sploh imela, saj upnice pri sestavi predloga za izvršbo ni zastopal odvetnik, ki mu zakon priznava pravico do nagrade, zato upnica do teh stroškov ni upravičena. Iz navedenih določb namreč izhaja, da se odvetniški stroški priznajo le, če je vlagatelj predloga odvetnik. Iz predloga za izvršbo in pritožbenih navedb same upnice pa nedvomno izhaja, da je predlog za izvršbo v predmetni zadevi upnica vložila sama, brez izkazanega sodelovanja pooblaščenca - odvetnika, zato nastanka odvetniških stroškov ni izkazala in do njihove povrnitve glede na prej navedeno ni upravičena.

Glede materialnih stroškov drži ugotovitev sodišča prve stopnje, da upnica teh stroškov ni konkretizirala tako, da bi pojasnila, kaj in koliko točno zahteva po posameznih postavkah (fotokopije, telefonski klici, poština, kilometrina), saj navaja le nek pavšalni znesek 50,00 EUR, kar pa za priznanje stroškov na tej podlagi ne zadošča. Stroškov tako ni možno posamično ovrednotiti, tako glede kriterija potrebnosti, kot glede opredelitve do same višine stroškov.

VSL Sklep I Ip 572/2025, 16. 7. 2025

Dolžnik neutemeljeno navaja, da bi izvršitelj lahko oziroma moral preveriti pri banki in bi videl, da ima zadržana sredstva za poplačilo. Pravilnik o opravljanju službe izvršitelja v 70. členu, ki ureja pripravo na rubež, tega ne določa. Prav tako dolžnik neutemeljeno navaja, da bi ga lahko izvršitelj kontaktiral že prej in bi mu pojasnil isto, kot mu je 12. 2. 2025, ko je bil opravljen rubež. Pravilnik v 48. členu izrecno prepoveduje izvršitelju vnaprejšnjo obvestitev zavezanca.

VSC Sklep II Ip 116/2025, 2. 7. 2025

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov

dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

V primeru ugotovitve zlorabe procesnih pravic je potrebno stranki sodno varstvo odreči.

O zlorabi procesnih pravic govorimo takrat, kadar so podani vsi elementi zlorabe pravice, ter ko njen nosilec prestopi meje pravno zavarovanih upravičenj tako, da s tem ogroža oziroma posega v pravico drugega. Zloraba procesnih pravic je vedno podana v primeru, kadar gre za dolozno oziroma naklepno ravnanje stranke in mora biti izkazan sam namen stranke, da s svojim ravnanjem zlorablja neko procesno pravico oziroma ravna v nasprotju z dobrimi običaji, vestnostjo in poštenjem. Za zlorabo pravice je tudi značilno, da se stranka giblje v pravno priznanih mejah svoje pravice, vendar svojo pravico uresničuje z namenom nekomu drugemu škodovati in na način, ki je za drugega manj ugoden oziroma je v nasprotju s socialno funkcijo pravice. Pravica do sodnega varstva ni absolutna.

Cilj ravnanja pooblaščenca upnika ob vložitvi predloga za izvršbo ni zgolj uresničitev upnikove ustavne pravice do sodnega varstva s prisilno izterjavo njegovih preživninskih terjatev, temveč preseganje meje lastnega upravičenja in poseganje v pravico dolžnika s povzročitvijo nepotrebnih stroškov, ki nastanejo z vložitvijo vsakega predloga posebej za vsako posamezno preživninsko terjatev.

Pripadajoča nagrada za sestavo predloga za izvršbo oziroma ostali izvršilni stroški so logična posledica upnikove pravice, da svojo pravico do sodnega varstva uresničuje po pooblaščenču, vendar po podatkih spisa ne s ciljem nepotrebnega kopičenja stroškov in njihovega sprotnega poplčila za vsak preživninski obrok posebej, s čimer upnik nedvomno zlorablja institut izvršbe z namenom poviševanja odvetniške nagrade in uporablja vložitev predloga za izvršbo zgolj kot sredstvo z namenom doseči cilj, za katerega to sredstvo ni bilo zasnovano.

VSL Sklep I Ip 535/2025, 14. 5. 2025

Iz stališča VS RS je mogoče izpeljati zaključek, da je vložitev predloga za izvršbo zoper delodajalca po 134. členu ZIZ in nastali stroški utemeljenega ugovora v vsakem primeru rizik upnika, ne glede na to ali je pred tem opravljaj kakšne poizvedbe ali je imel informacije o razlogih za neizvrševanje sklepa o izvršbi.

VSC Sklep II Ip 24/2025, 13. 2. 2025

6. Tretji je dolžan povrniti stroške (sedmi odstavek)
7. Priglasitev stroškov
8. Vpliv stečaja na izvršilne stroške
9. Stroški začasnega zastopnika
10. Stroški postopka zavarovanja
11. Izvršilni stroški v izvršbi po uradni dolžnosti
12. Stroški pooblaščenca po uradni dolžnosti, brezplačne pravne pomoči in oprostitev stroškov postopka
13. Postopek s taksami
14. Izvršitelj je dolžan povrniti stroške strankam

38.a člen (Varščina za plačilo dela in stroškov izvršitelja)

38.b člen (Hramba in izplačilo varščine)

38.c člen (Obračun plačila za delo in stroškov izvršitelja)

39. člen (Varščina)

40. člen (Vsebina predloga za izvršbo na podlagi izvršilnega naslova)

1. Splošno

Skladno z načelom formalne legalitete je sodišče v izvršilnem postopku vezano na izvršilni naslov, kar je sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu pravilno upoštevalo v zvezi s presojo, ali je konkretna terjatev tožencev, sedaj upnikov, za plačilo pravnih stroškov razdelna ali nerazdelna. Iz (izreka) pravnomočnega in izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024, ki je izvršilni naslov v obravnavani zadevi, solidarnost ne izhaja, zato gre za deljivo obveznost. Vendar pa pritožba utemeljeno uveljavlja, da je sodišče prve stopnje skupni znesek tožencem prisojenih pravnih stroškov 825,04 EUR napačno razdelilo na šestine namesto na četrtine. Drži sicer, kot izhaja iz uvoda sklepa V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024, da je v pravnem postopku, v katerem je bil izdan izvršilni naslov, na strani tožene stranke prvotno bilo šest oseb, a sta dve od njiju med pravdo prenehali obstajati. Družba E. d. o. o. je bila iz sodnega registra izbrisana dne 27. 1. 2014 in družba G. d. d. - v stečaju dne 15. 8. 2015. To pomeni, da sta obe družbi prenehali obstajati, še preden je dolжник H. H. v pravnem postopku Okrožnega sodišča v Ljubljani Pg 1/2009 vložil predlog z dne 14. 11. 2023 za pridružitve k tožeči stranki kot enotni sospornik, v zvezi s čimer so nastali konkretni pravdni stroški. Sklep V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024 se tako glasi tudi na dve osebi, ki nista obstajali že ob vložitvi predloga dolžnika z dne 14. 11. 2023, o katerem je odločalo pravno sodišče v izvršilnem naslovu (prim. I. točka izreka sklepa V Pg 1/2009 z dne 9. 4. 2024). Zato odločba, kolikor se nanaša na izbrisani družbi E. d. o. o. in G. d. d. - v stečaju, ne more učinkovati, temveč je absolutno

nična.

Odvetniška tarifa v poglavju XXI. Posveti, nasveti, mnenja in udeležba na konferencah, pregledi spisov in listin ter druge storitve v 43. tarifni številki predpisuje, da če storitve iz te tarifne številke niso zajete v drugih tarifnih številkah, ker gre za samostojno storitev, obračuna odvetnik po 5. točki za pribavo zemljiškoknjižnih izpiskov, izpiskov iz sodnega registra in drugih izpiskov in podatkov, za vsak izpisek in podatek 50 točk. Navedena določba torej daje podlago za plačilo samostojnih storitev, kadar te niso zajete že v nagrado po drugih tarifnih številkah. V primeru, ko odvetnik navedeno storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev.

VSL Sklep I Ip 791/2025, 15. 9. 2025

V primeru, ko odvetnik storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev. Pridobitev potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti je sicer potrebna, saj mora upnik predložiti k predlogu za izvršbo potrdilo o izvršljivosti izvršilnega naslova, stroški za samo odvetniško storitev pa ne, ker se ta storitev povezuje s storitvijo odvetnika v zvezi s sestavo predloga za izvršbo in njegovo pripravo, ni bila pa opravljena kot samostojna storitev.

VSL Sklep I Ip 689/2025, 2. 9. 2025

OT v poglavju XXI. Posveti, nasveti, mnenja in udeležba na konferencah, pregledi spisov in listin ter druge storitve v 43. tarifni številki predpisuje, da če storitve iz te tarifne številke niso zajete v drugih tarifnih številkah, ker gre za samostojno storitev, obračuna odvetnik po 5. točki za pribavo zemljiškoknjižnih izpiskov, izpiskov iz sodnega registra in drugih izpiskov in podatkov, za vsak izpisek in podatek 50 točk. Navedena določba torej daje podlago za plačilo samostojnih storitev, kadar te niso zajete že v nagrado po drugih tarifnih številkah. V primeru, ko odvetnik navedeno storitev opravi v okviru priprave na sestavo predloga za izvršbo, je upravičen do nagrade za sestavo predloga za izvršbo, v katerega je zajeta tudi storitev za pridobivanje potrdil, kakor tudi pridobivanje drugih podatkov. Gramatikalna razlaga OT torej omogoča odvetniku plačilo za pribavo potrdil le takrat, kadar gre za samostojno storitev.

Dolžnik je dolžan povrniti upniku stroške, potrebne za izvršbo, vendar pa to še ne pomeni, da je dolžnik dolžan povrniti upniku vse stroške, temveč le tiste, ki so upniku dejansko nastali do vložitve predloga za izvršbo in jih je upnik izkazal in obseg tistih odvetniških stroškov, ki so v fazi vložitve predloga za izvršbo potrebni. Pridobitev potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti je sicer potrebna, saj mora upnik predložiti k predlogu za izvršbo potrdilo o izvršljivosti izvršilnega naslova, stroški za samo odvetniško storitev pa ne, ker se ta storitev povezuje s storitvijo odvetnika v zvezi s sestavo predloga za izvršbo in njegovo pripravo in ni bila opravljena kot samostojna storitev.

Pritožbeno sodišče ocenjuje, da gre za potreben strošek le takrat, kadar je ta povzročil nastanek dejanskih stroškov v zvezi s poizvedbami, vendar pa nasprotno kot odločbi VSC I Ip 460/2016 in VSM I Ip 343/2023 meni, da ne predstavlja podlage za (dodatno) nagrado pooblaščenca upnika, saj je ta storitev že zajeta v nagrado za sestavo predloga za izvršbo. Tolmačenje, kot ga zastopa upnik v pritožbi bi lahko pomenilo, da bi bil odvetnik ob vložitvi predloga za izvršbo, poleg nagrade za sestavo predloga za izvršbo, upravičen tudi do drugih nagrad v zvezi s storitvami, do katerih je lahko upravičen le takrat, ko predstavljajo samostojne storitve.

VSL Sklep I Ip 711/2025, 2. 9. 2025

Treba je upoštevati, da v obravnavani zadevi ne gre za običajno izvršbo na podlagi verodostojne listine, temveč je predmetni postopek izvršba na podlagi priložene menice v skladu z

41.a členom ZIZ. Tako kot upnik, ki predlaga izvršbo na podlagi izvršilnega naslova, mora upnik pri tej vrsti izvršbe na podlagi verodostojne listine menico, na kateri temelji svoj izvršilni predlog, letemu priložiti. Sklepi o izvršbi na podlagi priložene menice se tako ne izdajajo samodejno, sodišče predlog za izvršbo na podlagi priložene menice že v fazi dovolitve preizkusi po vsebini, tako na podlagi trditvene podlage v predlogu za izvršbo, kot tudi na podlagi izvršilnemu predlogu priložene menice in morebitnih drugih listin. Ker so torej zahteve do upnika glede trditvene in dokazne podlage v dovolitvenu fazi precej večje kot pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine, mora enako veljati tudi za zahteve do dolžnika glede obrazloženosti ugovora. Povedano še drugače, dolžnik hitreje doseže prag obrazloženosti ugovora pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine kot pa pri izvršbi na podlagi priložene menice. Zgolj splošno zatrjevanje, da dolga ni, ne more predstavljati pravno relevantnega negativnega dejstva, ki bi zadostovalo za izpolnitev zahteve po obrazloženosti ugovora zoper sklep o izvršbi na podlagi priložene menice.

VSL Sklep I Ip 648/2025, 2. 7. 2025

Res ima sicer upnik pravico do proste izbire izvršitelja in res je v konkretnem primeru upnik svojo izbiro sodišču prve stopnje in Zbornici izvršiteljev Slovenije sporočil še pred razrešitvijo prvotnega izvršitelja, vendar ničesar od navedenega ne spremeni dejstva, da je na podlagi odločbe predsednika Zbornice izvršiteljev Slovenije določena izvršiteljica prevzemnica morala prevzeti predmetni spis in ga vpisati v evidenco. To dolžnost je imela na podlagi tretjega odstavka 291. člena ZIZ, ki izvršitelju nalaga vodenje evidence o izvršilnih zadevah, ki jih prejme v izvršitev, zakon pa s tem v zvezi ne razlikuje med zadevami, ki jih kot nove prejme na podlagi sklepa o izvršbi, in med tistimi, ki jih prejme kot prevzemnik od drugega izvršitelja. Z dodelitvijo spisa izvršiteljici prevzemnici (že) po navedeni odločbi predsednika Zbornice izvršiteljev Slovenije (čeprav o tem ni bil izdan še poseben sklep sodišča) je zanjo nastala dolžnost prevzete spise ustrezno označiti in vnesti v svojo evidenco, kot je določeno v 30. členu Pravilnika o opravljanju službe izvršitelja.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je na podlagi odločbe predsednika zbornice izvršiteljev določena izvršiteljica prevzemnica upravičena do povrnitve stroškov za seznanitev s spisom in vpis spisa v evidenco dne 17. 2. 2025, kar je opravila pred izdajo in prejemanjem sklepa z dne 18. 2. 2025 o določitvi izvršitelja prevzemnika po upnikovi izbiri.

Utemeljena je pritožba v delu, kolikor je sodišče prve stopnje izvršiteljici priznalo tudi materialne stroške v višini 5 % vrednosti storitve oziroma v znesku 0,70 EUR, povečano za 22 % DDV. Na podlagi določb Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povračilu stroškov v zvezi z njihovim delom izvršitelju sicer pripadajo tudi materialni stroški, a le, če gre za stroške, ki so bili potrebni za opravo posameznega izvršilnega dejanja oziroma so z njim povezani. V konkretnem primeru iz poročila izvršiteljice in obračuna plačila za delo in stroškov ne izhaja, da bi izvršiteljica že začela z opravo izvršilnih dejanj, edino dejanje je bilo seznanitev s spisom in vpis v evidenco. Do povrnitve materialnih stroškov v višini 0,85 EUR zato izvršiteljica ni upravičena.

VSL Sklep I Ip 527/2025, 16. 6. 2025

- 2. Predlog zoper dolžnikovega delodajalca**
- 3. Predlog z novim sredstvom, predmetom ali stranko**
- 4. Predlog za zavarovanje**

40.c člen (Pristojnost za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

41. člen (Predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

Tožnik je imel v tem postopku že dvakrat možnost uveljavljati, da se ne strinja z določitvijo

pristojnega sodišča za odločanje v pravdi, pa te možnosti ni izkoristil. Zato je z uveljavljanjem ugovora krajevne pristojnosti sodišča v dopolnitvi tožbe glede na okoliščine konkretnega primera prepozen.

VSL Sklep III Cp 1607/2025, 22. 10. 2025

41.a člen (Predlog za izvršbo na podlagi priložene menice)

Treba je upoštevati, da v obravnavani zadevi ne gre za običajno izvršbo na podlagi verodostojne listine, temveč je predmetni postopek izvršba na podlagi priložene menice v skladu z 41.a členom ZIZ. Tako kot upnik, ki predlaga izvršbo na podlagi izvršilnega naslova, mora upnik pri tej vrsti izvršbe na podlagi verodostojne listine menico, na kateri temelji svoj izvršilni predlog, letemu priložiti. Sklepi o izvršbi na podlagi priložene menice se tako ne izdajajo samodejno, sodišče predlog za izvršbo na podlagi priložene menice že v fazi dovolitve preizkusi po vsebini, tako na podlagi trditvene podlage v predlogu za izvršbo, kot tudi na podlagi izvršilnemu predlogu priložene menice in morebitnih drugih listin. Ker so torej zahteve do upnika glede trditvene in dokazne podlage v dovolitvenu fazi precej večje kot pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine, mora enako veljati tudi za zahteve do dolžnika glede obrazloženosti ugovora. Povedano še drugače, dolžnik hitreje doseže prag obrazloženosti ugovora pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine kot pa pri izvršbi na podlagi priložene menice. Zgolj splošno zatrjevanje, da dolga ni, ne more predstavljati pravno relevantnega negativnega dejstva, ki bi zadostovalo za izpolnitev zahteve po obrazloženosti ugovora zoper sklep o izvršbi na podlagi priložene menice.

VSL Sklep I Ip 648/2025, 2. 7. 2025

42. člen (Potrdilo o izvršljivosti)

Dolžnik je v svojem predlogu za razveljavitev potrdila o pravnomočnosti in izvršljivosti podal pravno pomembne trditve, s katerimi je izpodbijal pravilnost vročitve sklepa o izvršbi, in sicer med drugim, da na naslovu iz sodnega registra nima poslovnega prostora, ima pa nameščen poštni nabiralnik.

VSL Sklep I Ip 973/2025, 23. 10. 2025

V teoriji in v sodni praksi je uveljavljeno stališče, da ni pomemben le naslov vloge, temveč predvsem, kaj hoče stranka z vlogo doseči - povedano drugače, napačno oziroma nepopolno poimenovanje vloge stranki ne more škodovati (*falsa nominatio non nocet*).

VSL Sklep III Cp 1216/2025, 5. 9. 2025

42.a člen (Potrdilo o izvršljivosti na podlagi Uredbe 2201/2003/ES, Uredbe 805/2004/ES, Uredbe 1896/2006/ES, Uredbe 861/2007/ES, Uredbe 4/2009/ES, Uredbe 1215/2012/EU, Uredbe 606/2013/EU, Uredbe 2016/1103/EU in Uredbe 2016/1104/EU ter na podlagi Uredbe 207/2009/ES, Uredbe 6/2002/ES, Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in Pogodbe o delovanju Evropske unije)

42.b člen (Priznanje in izvršitev tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine)

a42.b člen (Priznanje in izvršitev po Uredbi 1215/2012/EU in Uredbi

606/2013/EU)

SEU je pojasnilo, da je treba pojem "očitnega nasprotja z javnim redom države članice" razlagati ozko, ker pomeni oviro za izpeljavo enega od temeljnih ciljev Uredbe št. 1215/2012 - prost pretok sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah. Uporaba določila o javnem redu je upravičena le takrat, ko bi bil s priznanjem ali izvršitvijo sodne odločbe, ki je bila sprejeta v drugi državi pogodbenici, nesprejemljivo kršen pravni red države, v kateri se zahteva priznanje, ker bi ta odločba posegala v eno od temeljnih načel. Da se zagotovi spoštovanje prepovedi preverjanja tuje sodne odločbe glede vsebine, mora poseg pomeniti očitno kršitev pravnega pravila, ki se v pravnem redu države, v kateri se zahteva priznanje, šteje za bistveno ali očitno kršitev pravice, ki je v tem pravnem redu priznana kot temeljna.

VSRS Sklep Cpg 15/2025, 7. 10. 2025

42.c (Popravek in razveljavitev potrdila o izvršljivosti)**43. člen (Umik in omejitev predloga)****1. Splošno**

Kljub temu, da je dolžničin ugovor vložen pred umikom predloga za izvršbo, je tudi v tem primeru potrebno zavreči ugovor zaradi odpadlega pravnega interesa, saj si dolžnica z odločitvijo o njem ne more izboljšati svojega pravnega položaja oziroma izpodbijana odločitev v njen pravni položaj ne posega. Ugovoru dolžnice po izteku roka, v katerem je ta uveljavljala, da so ji bile v postopku osebnega stečaja odpuščene obveznosti, bi sodišče prve stopnje tako in tako, če bi bil ta utemeljen, lahko ugodilo le tako, da bi izvršbo ustavilo.

Stečajnega postopka nad dolžnico ni zakrivil upnik, niti ni upnik odgovoren za to, da je dolžnica v postopku osebnega stečaja dosegla odpust obveznosti (prav tako upnik ni bil dolžan ves čas spremljati potek stečajnega postopka nad dolžnico). Upnik je po prejemu dolžničinega ugovora zoper njo dejansko umaknil predlog za izvršbo, vložil ni niti odgovora na njen ugovor. Glede na navedeno ni mogoče šteti, da je upnik dolžnici neutemeljeno povzročil stroške ugovora.

VSL Sklep I Ip 788/2025, 3. 9. 2025

ZIZ v prvem in tretjem odstavku 43. člena izrecno določa, da lahko upnik med postopkom brez dolžnikove privolitve v celoti ali delno umakne predlog za izvršbo in da v takšnem primeru sodišče postopek ustavi. Zakonska dikcija 43. člena ZIZ v primeru umika predloga za izvršbo izrecno govori o ustavitvi postopka. Taki dikciji je sodišče prve stopnje pravilno sledilo, zapisanemu pa sledi tudi del sodne prakse. V sodni praksi je sicer zaslediti tudi drugačna stališča in sicer, da je v takem primeru mogoče ustaviti le izvršbo, vendar dolžnik tudi s tem ne more utemeljiti svojega pravnega interesa za pritožbo zoper sklep o ustavitvi postopka, saj tudi takšna morebitna sprememba (da bi se torej ustavila le izvršba in bi se postopek nadaljeval z odločanjem o ugovoru) dolžniku ne bi prinesla nobene neposredne pravne koristi in njegovega položaja v tem postopku ne bi v ničemer izboljšala. Ustavitev postopka namreč ne more pomeniti tudi njegovega konca, dokler ni odločeno o vseh pravnih sredstvih, temveč gre vsebinsko le za konec faze oprave izvršbe, torej konec opravljanja neposrednih izvršilnih dejanj.

VSM Sklep I Ip 456/2024, 4. 9. 2024

2. Umik s privolitvijo dolžnika

44. člen (Sklep o izvršbi)

Pri presoji pravnih posledic začetka stečajnega postopka nad dolžnikom na postopek izvršbe na podlagi verodostojne listine je treba upoštevati fazo, v kateri je bil postopek izvršbe v trenutku začetka stečajnega postopka. V tej zvezi je treba upoštevati tudi, da je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine kombinacija plačilnega naloga po ZPP in same dovolitve izvršbe. Če sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine do začetka stečajnega postopka še ni postal pravnomočen, je zato tudi za postopek izvršbe na podlagi verodostojne listine relevantna določba 4. točka prvega odstavka 205. člena ZPP, po kateri se pravdni postopek prekine, če nastanejo pravne posledice stečajnega postopka. Nadaljnja usoda plačilnega naloga oziroma dajatvenega dela sklepa o izvršbi je v takem položaju odvisna od ravnanja stečajnega upravitelja.

Drugače pa je v primeru, če je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ob začetku stečajnega postopka nad dolžnikom že pravnomočen. Takrat je namreč glede vprašanja pravnih posledic stečajnega postopka nad dolžnikom na postopek izvršbe enako kot pri klasični izvršbi. V takem položaju je za usodo postopka izvršbe odločilno le, ali je upnik do začetka stečajnega postopka na dolžnikovem premoženju že pridobil ločitveno pravico, oziroma tudi, ali je bila v postopku izvršbe že opravljena prodaja premoženja, ki je predmet ločitvene pravice. Če do začetka stečaja ločitvena pravica v postopku izvršbe še ni bila pridobljena, se postopek izvršbe ustavi, če je ločitvena pravica že bila pridobljena, a do začetka stečaja še ni bila opravljena prodaja premoženja, ki je predmet ločitvene pravice, pa se postopek izvršbe prekine.

VSL Sklep I Ip 857/2025, 7. 10. 2025

V obravnavani zadevi se je dne 31. 1. 2022 zoper dolžnico vložil predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine - izpiska odprtih postavk. Dne 3. 2. 2022 se je pred Okrožnim sodiščem v Kranju nad dolžnico začel postopek osebnega stečaja St 000, zato je sodišče prve stopnje na podlagi 4. točke prvega odstavka 205. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ugotovilo, da je postopek prekinjen od dne 3. 2. 2022. Dne 2. 12. 2024 je nato sodišče prve stopnje izdalo sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 8874/2022, z izpodbijanim sklepom z dne 7. 2. 2025 pa je sklep o izvršbi VL 8874/2022 z dne 2. 12. 2024 razveljavilo ter sklenilo, da bo o zahtevku in stroških odločalo sodišče v pravnem postopku. Takšno odločitev je sodišče prve stopnje sprejelo na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ, saj je ugotovilo, da je dolžnik zoper sklep o izvršbi vložil obrazložen ugovor.

Skladno z drugim odstavkom 62. člena ZIZ lahko izvršilno sodišče v primeru, če dolžnik zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v celoti ali le zoper njegov naložitveni del vloži obrazložen ugovor, sprejme le eno možno odločitev. To je razveljavi sklep o izvršbi in sklene, da bo o zahtevku in stroških sodišče odločalo v pravnem postopku. Veljavna ureditev tako ne omogoča, da bi izvršilno sodišče na podlagi obrazloženega ugovora dolžnika ne le razveljavilo sklep o izvršbi, temveč tudi zavrnilo predlog za izvršbo, za kar se zavzema upnik v pritožbi.

VSL Sklep I Ip 329/2025, 14. 5. 2025

44.a člen (Določitev izvršitelja)

44.b člen (Določitev pooblaščenega udeleženca trga vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

45. člen (Vročitev sklepa o izvršbi)

46. člen (Izvršba na podlagi nepravnomočnega sklepa)

Sodišče druge stopnje sicer nima pomislekov glede tega, da je imel sklep o rubežu z dne 29. 4. 2024 v določbah ZIZ predvidene pravne učinke že pred svojo pravnomočnostjo in pred pravnomočnostjo sklepa, s katerim je sodišče v zadevi I 848/2023 dne 20. 12. 2023 odločilo o vstopu novega upnika (tj. družbe A. d.o.o.) in torej tudi ob plačilu družbi A. d.o.o. (26. 7. 2024), ki je bilo izvedeno pred pravnomočnostjo navedenih sklepov. Vendar pa učinkov sklepa o rubežu ni mogoče širiti preko meja, ki jih določa ZIZ. Tako sicer drži, da sodišče s sklepom o rubežu dolžnikovemu dolžniku prepove poravnati terjatev dolžniku, upnik pa z rubežem pridobi zastavno pravico na zarubljeni terjatvi (prvi in tretji odstavek 107. člena ZIZ). Vendar pa upnik v izvršilnem postopku glede na specialno ureditev v ZIZ zgolj na podlagi rubeža terjatve ne glede na določbo 180. člena SPZ še ne pridobi tudi pravice, da od dolžnika zarubljene terjatve (dolžnikovega dolžnika) zahteva (ali prejme) izplačilo zneska v višini zarubljene terjatve. Rubež denarne terjatve je namreč zgolj prvo od izvršilnih dejanj, predvidenih v okviru izvršbe na denarno terjatev dolžnika (prvi odstavek 104. člena ZIZ). Pomen na podlagi rubeža pridobljene zastavne pravice pa je v zagotovitvi vrstnega reda (bodočega) poplačila upnika iz zarubljene terjatve za primer, da na zarubljeni terjatvi zastavno pravico pridobi več upnikov. Da bi se upnik iz zarubljene terjatve lahko tudi poplačal, mora rubežu (po pravnomočnosti sklepa o rubežu) slediti še prenos terjatve, in sicer, odvisno od predloga upnika, bodisi v izterjavo bodisi namesto plačila. V primeru prenosa v izterjavo upnik v skladu s specialno določbo prvega odstavka 120. člena ZIZ (še) s prenosom zarubljene terjatve v izterjavo pridobi pravico od dolžnikovega dolžnika zahtevati izplačilo že zapadlega zneska zarubljene (in prenesene) terjatve. Tudi v primeru prenosa namesto plačila upnik še s prenosom in posledičnim preходом zarubljene terjatve na upnika pridobi pravico, da od dolžnikovega dolžnika zahteva plačilo (zapadle) zarubljene terjatve (127. člen ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 421. člena OZ), s tem da se v posledici prenosa namesto plačila spremeni tudi pripadnost prenesene terjatve (ta preide v premoženjsko sfero upnika), saj s prenosom zarubljena terjatev do prenesenega zneska preide na upnika z učinkom odplačnega odstopa terjatve (127. člen ZIZ). Tako v primeru prenosa v izterjavo kot v primeru prenosa namesto plačila materialno upravičenje (izpolnitveni zahtevek), ki ga vključuje zarubljena terjatev, na upnika preide še s prenosom. Upnik zato pred prenosom terjatve ni upravičen do prejema izpolnitve iz naslova poplačila zarubljene terjatve, tudi dolžnikov dolžnik pa vse do prenosa terjatve na upnika svoje obveznosti do dolžnika ne more veljavno izpolniti upniku.

VSM Sklep II Ip 374/2025, 3. 9. 2025

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za

izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

RS postane zakoniti prevzemnik dolgov iz izvršilnih naslovov že z uveljavitvijo ZOKIPOS, pri čemer se kot izvršilni naslov iz 6. točke 2. člena ZOKIPOS šteje tako odločba oziroma druga izvršljiva listina, ki je po 17. členu ZIZ lahko izvršilni naslov, izdana zoper izbrisano družbo, kot tudi izvršljiva listina, izdana zoper družbenika izbrisane družbe.

Ker upnik v konkretnem primeru razpolaga z izvršilnima naslovoma zoper izbrisano družbo in njeno družbenico ter je zakoniti prevzemnik dolgov iz takšnih izvršilnih naslovov že vse od uveljavitve ZOKIPOS dolžnik - to je RS, ni bilo pravne podlage za zavrnitev predloga za izvršbo v delu, v katerem je upnik predlagal prenos zarubljenih denarnih sredstev pri organizacijah za plačilni promet na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi. Takšna odločitev je v nasprotju s povsem jasnima in nedvoumnima določbama tretjega odstavka 46. člena in drugega odstavka 138. člena ZIZ. Izvršilno sodišče nima diskrecije, da tedaj, ko so izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka 46. člena ZIZ samo presoja, ali bo ugodilo predlogu za izvršbo v delu glede zahtevanega prenosa zarubljenih denarnih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi ali ne. Na to pritožba utemeljeno opozarja. Gre za arbitrarno odločitev, s čimer je bilo kršeno upnikovo ustavno procesno jamstvo enakega varstva pravic iz 22. člena URS.

VSL Sklep I Ip 477/2025, 12. 6. 2025

47. člen (Meje izvršbe)

48. člen (Čas izvršbe)

Ni relevantne sodne prakse.

49. člen (Ravnanje izvršitelja)

50. člen (Izvršba v prostoru pravne osebe)

51. člen (Pomoč policije)

52. člen (Nepravilnosti pri opravljanju izvršbe)

53. člen (Ugovor kot edino dolžnikovo pravno sredstvo)

1. Splošno

Pritožnik je s povzetimi ugovornimi navedbami zatrjeval ugovorni razlog odloga izpolnitve obveznosti, kar je pravno upošteveni ugovorni razlog, ki preprečuje izvršbo po 9. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ. Prav tako se višje sodišče strinja, da je v zvezi z navedenim uveljavljanim ugovornim razlogom relevantna določba četrtega odstavka 51. člena OZ, po kateri so veljavni

poznejši ustni dogovori, s katerimi se zmanjšujejo ali olajšujejo obveznosti ene ali druge stranke, če je posebna oblika predpisana samo v interesu pogodbenih strank.

Na dolžniku, ki z ugovorom nasprotuje zoper njega dovoljeni izvršbi, je najprej breme dovolj konkretnega zatrjevanja pravno pomembnih dejstev, ter nato še njihovega dokazovanja. Povedano drugače, izvajanje dokazov praviloma pride v poštev le, če je ugovorna trditvena podlaga pravno pomembna in tudi dovolj določna. Velja namreč načelna prepoved t. i. informativnega dokaza, to je dokaza, s katerimi bi se dejstva, ki bi jih morala navesti stranka, šele ugotavljala. Informativni dokazi v pravnem postopku (oziroma smiselno tudi v izvršilnem postopku; 15. člen ZIZ) niso dovoljeni. Novejši pogledi zagovarjajo izjemo od načelne prepovedi informativnih dokazov, predvsem tedaj, ko stranka ne more poznati dejstev, ki jih sicer mora zatrjevati na podlagi trditvenega bremena.

Skladno s 1. točko drugega odstavka 71. člena ZIZ se izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, lahko odloži, če gre za izterjavo denarne terjatve, ki je očitno nesorazmerna glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine. Glede na višino izterjavane denarne terjatve v obravnavani zadevi, to je 993.087,76 EUR, navedeni zakonski pogoj očitno ne more biti izpolnjen. Kot je pravilno štelo že sodišče prve stopnje, pa dejstvo, da nepremičnina, na katero je bila tudi dovoljena izvršba v obravnavani zadevi, predstavlja dom pritožnika in njegovih dveh mladoletnih hčera, samo zase ne more biti posebno upravičen razlog za odlog izvršbe. Brez dvoma je sicer izguba doma zelo huda posledica izvršbe, zlasti, če v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci. Vendar pa gre za posledico, ki je že po naravi stvari lastna nepremičninski izvršbi. Ob stališču, da je izvršba na nepremičnino, ki je dom dolžnika (in njegove družine) že v izhodišču nedopustna, se upnik iz takšne nepremičnine sploh nikoli ne bi mogel hitro in učinkovito poplačati. To pa bi bilo, upoštevaje upnikovo ustavno pravico do učinkovitega sodnega varstva, nedopustno. Pravica do doma, pa čeprav v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci, ni absolutna, tako kot ni absolutna upnikova pravica do sodnega varstva. Sodišče mora v vsakem konkretnem primeru opraviti tehtanje med njima, pri čemer pa zgolj dejstvo, da je nepremičnina dom dolžnika (in njegove družine), kot pojasnjeno, še ne more biti vedno oziroma kar samodejno odločilno v prid dolžnika.

VSL Sklep I Ip 963/2025, 22. 10. 2025

V konkretnem pravnomočnem sklepu o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 dolžniku sicer ni bil določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti v znesku 10.032,91 EUR (ki je navedena v Seznamu neplačanih priznanih terjatev pod zaporedno številko 10), kar pa je bilo sanirano s sklepom o izvršbi I 1991/2023 z dne 18. 11. 2024, v katerem je sodišče prve stopnje dolžniku določilo rok 15 dni za plačilo navedenega zneska upniku. S tem je bilo popravljeno dejstvo, da sklep o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 prvotno ni bil izvršljiv. Z določitvijo paricijskega roka v sklepu o izvršbi z dne 18. 11. 2024 je namreč sodišče prve stopnje dolžniku omogočilo, da v 15 dneh sam izpolni dolgovano obveznost, za primer, da tega v postavljenem roku ne bi storil, pa je hkrati tudi (pogojno) dovolilo izvršbo.

VSL Sklep I Ip 1000/2025, 8. 10. 2025

Najbolj ugodna možna odločitev, ki jo dolžnik glede na določbe ZIZ v izvršilnem postopku sploh lahko doseže v zvezi s svojim ugovorom zoper celotni sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ali le zoper njegov naložitveni del, je razveljavitev sklepa o izvršbi ter nadaljnje odločanje v pravnem postopku. Takšno odločitev je dolžnik v 2. točki izreka izpodbijanega sklepa že dosegel. Možnosti, za kakršno se zavzema pritožba, da bi izvršilno sodišče ob razveljavitvi sklepa o izvršbi tudi zavrglo predlog za izvršbo, pa ZIZ, ko gre za odločanje o dolžnikovem ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine (v celoti ali le zoper njegov naložitveni del), ne predvideva. Cilja, ki ga dolžnik zasleduje v tem pritožbenem postopku, torej v okviru izvršilnega postopka ne more doseči, bo pa imel to možnost v sledečem pravnem postopku.

VSL Sklep I Ip 696/2025, 1. 10. 2025

Sodišče prve stopnje je za čas do pravnomočne odločitve sodišča v tem postopku z izdano začasno odredbo za najemnico stanovanja določilo predlagateljico. Takšna začasna odredba učinkuje že z njeno izdajo in daje predlagateljici pravico do izključne uporabe tega stanovanja. Dokler takšna začasna odredba velja (zoper njo je sicer nasprotni udeleženec vložil ugovor, o katerem sodišče prve stopnje še ni odločilo), nasprotni udeleženec ne more uspeti s predlogom, s katerim predlaga nasprotno odločitve v izdani začasni odredbi, to je, da se mu omogoči soproset stanovanja.

VSL Sklep I Cp 1616/2025, 23. 9. 2025

Preživninska obveznost do mladoletnih otrok predstavlja naravno in strogo obveznost, ki od staršev terja, da poiščejo in izkoristijo vse možnosti za pridobitev finančnih sredstev, ki bodo omogočila zadovoljevanje potreb otrok in njihov zdrav razvoj. To pa pomeni, da se pri oceni pridobitne zmožnosti ne upoštevajo le zagotovljeni prihodki, temveč vsi prihodki, ki jih je preživninski zavezanec glede na izobrazbo, poklic, starost, zdravstveno stanje in delovno zmožnost sposoben doseči, pa tudi vsi drugi možni finančni viri.

VSL Sklep IV Cp 1047/2025, 20. 8. 2025

Treba je upoštevati, da v obravnavani zadevi ne gre za običajno izvršbo na podlagi verodostojne listine, temveč je predmetni postopek izvršba na podlagi priložene menice v skladu z 41.a členom ZIZ. Tako kot upnik, ki predlaga izvršbo na podlagi izvršilnega naslova, mora upnik pri tej vrsti izvršbe na podlagi verodostojne listine menico, na kateri temelji svoj izvršilni predlog, letemu priložiti. Sklepi o izvršbi na podlagi priložene menice se tako ne izdajajo samodejno, sodišče predlog za izvršbo na podlagi priložene menice že v fazi dovolitve preizkusi po vsebini, tako na podlagi trditvene podlage v predlogu za izvršbo, kot tudi na podlagi izvršilnemu predlogu priložene menice in morebitnih drugih listin. Ker so torej zahteve do upnika glede trditvene in dokazne podlage v dovolitvenu fazi precej večje kot pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine, mora enako veljati tudi za zahteve do dolžnika glede obrazloženosti ugovora. Povedano še drugače, dolжник hitreje doseže prag obrazloženosti ugovora pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine kot pa pri izvršbi na podlagi priložene menice. Zgolj splošno zatrjevanje, da dolga ni, ne more predstavljati pravno relevantnega negativnega dejstva, ki bi zadostovalo za izpolnitev zahteve po obrazloženosti ugovora zoper sklep o izvršbi na podlagi priložene menice.

VSL Sklep I Ip 648/2025, 2. 7. 2025

RS postane zakoniti prevzemnik dolgov iz izvršilnih naslovov že z uveljavitvijo ZOKIPOSR, pri čemer se kot izvršilni naslov iz 6. točke 2. člena ZOKIPOSR šteje tako odločba oziroma druga izvršljiva listina, ki je po 17. členu ZIZ lahko izvršilni naslov, izdana zoper izbrisano družbo, kot tudi izvršljiva listina, izdana zoper družbenika izbrisane družbe.

Ker upnik v konkretnem primeru razpolaga z izvršilnima naslovoma zoper izbrisano družbo in njeno družbenico ter je zakoniti prevzemnik dolgov iz takšnih izvršilnih naslovov že vse od uveljavitve ZOKIPOSR dolжник - to je RS, ni bilo pravne podlage za zavrnitev predloga za izvršbo v delu, v katerem je upnik predlagal prenos zarubljenih denarnih sredstev pri organizacijah za plačilni promet na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi. Takšna odločitev je v nasprotju s povsem jasnima in nedvoumnima določbama tretjega odstavka 46. člena in drugega odstavka 138. člena ZIZ. Izvršilno sodišče nima diskrecije, da tedaj, ko so izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka 46. člena ZIZ samo presoja, ali bo ugodilo predlogu za izvršbo v delu glede zahtevanega prenosa zarubljenih denarnih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi ali ne. Na to pritožba utemeljeno opozarja. Gre za arbitrarno odločitev, s čimer je bilo kršeno upnikovo ustavno procesno jamstvo enakega varstva pravic iz 22. člena URS.

VSL Sklep I Ip 477/2025, 12. 6. 2025

Vendar je prvostopenjsko sodišče spregledalo, da velja pri izdaji začasnih odredb v družinskih sporih restriktiven pristop, kar pomeni, da se začasne odredbe izdajo le izjemoma, če so interesi otroka tako ogroženi, da ni mogoče čakati na zaključek postopka o glavni stvari; izdaja začasne

odredbe je tako omejena na nujne primere, v katerih bi lahko prišlo do nesorazmerno težko popravljive škode.

Iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje (19. točka obrazložitve izpodbijanega sklepa) ni mogoče razbrati nobenih okoliščin, iz katerih bi bilo razvidno, da je zdravje mld. A. A. tako ogroženo, da ni mogoče čakati na zaključek postopka o glavni stvari (na podlagi 172. člena DZ) in je treba o tem takoj odločiti z začasno odredbo. Zgolj okoliščina, da strokovni delavec CSD in šolska psihologinja, ki mld. A. A. že obravnava, menita, da bi bilo zanj dobro (koristno), da se vključi v psihoterapevtsko obravnavo (kot izhaja iz 23. točke obrazložitve sklepa o začasni odredbi), ne zadošča.

Sodišče druge stopnje ugotavlja, da je na podlagi 172. člena DZ mogoče odrediti prisilno zdravljenje zgolj v izjemnih primerih, in sicer takrat, ko je ogroženo otrokovo življenje ali je huje ogroženo njegovo zdravje. Iz dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje ne eno ne drugo ne izhaja. Zgolj ugotovitev sodišča prve stopnje, da je mladoletni A. A. v stiski, ker je deležen psihičnega in fizičnega nasilja s strani materinega novega partnerja, za odreditev prisilnega zdravljenja ne zadošča, zlasti z ozirom na to, da je že deležen obravnave s strani šolske psihologinje in da je že bil umaknjen iz okolja, v katerem je bil podvržen nasilju materinega novega partnerja.

Sodišče druge stopnje o predlogu za izrek denarne kazni ni moglo odločiti samo (347. člen ZPP), ker se o navedenem predlogu odloči s sklepom o izvršbi, zoper sklep o izvršbi pa je dopusten ugovor (53. člen ZIZ), o katerem odloča sodišče prve stopnje (na ta način se v primeru izdaje sklepa o izvršbi zagotavlja tako pravica do izjave v postopku kot tudi pravica do učinkovitega pravnega sredstva, le-teh pa v primeru reformatoričnih pooblastil sodišča druge stopnje v obravnavanem primeru ni mogoče zagotoviti). Če bi pritožbeno sodišče o predlagateljevem predlogu odločilo samo, bi nasprotni udeleženci vzelo pravico do ugovora zoper sklep o izvršbi.

VSM Sklep III Cp 445/2025, 10. 6. 2025

V obravnavani zadevi se je dne 31. 1. 2022 zoper dolžnico vložil predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine - izpiska odprtih postavk. Dne 3. 2. 2022 se je pred Okrožnim sodiščem v Kranju nad dolžnico začel postopek osebnega stečaja St 000, zato je sodišče prve stopnje na podlagi 4. točke prvega odstavka 205. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ugotovilo, da je postopek prekinjen od dne 3. 2. 2022. Dne 2. 12. 2024 je nato sodišče prve stopnje izdalo sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 8874/2022, z izpodbijanim sklepom z dne 7. 2. 2025 pa je sklep o izvršbi VL 8874/2022 z dne 2. 12. 2024 razveljavilo ter sklenilo, da bo o zahtevku in stroških odločalo sodišče v pravnem postopku. Takšno odločitev je sodišče prve stopnje sprejelo na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ, saj je ugotovilo, da je dolžnik zoper sklep o izvršbi vložil obrazložen ugovor.

Skladno z drugim odstavkom 62. člena ZIZ lahko izvršilno sodišče v primeru, če dolžnik zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v celoti ali le zoper njegov naložitveni del vloži obrazložen ugovor, sprejme le eno možno odločitev. To je razveljavi sklep o izvršbi in sklene, da bo o zahtevku in stroških sodišče odločalo v pravnem postopku. Veljavna ureditev tako ne omogoča, da bi izvršilno sodišče na podlagi obrazloženega ugovora dolžnika ne le razveljavilo sklep o izvršbi, temveč tudi zavrnilo predlog za izvršbo, za kar se zavzema upnik v pritožbi.

VSL Sklep I Ip 329/2025, 14. 5. 2025

Trditve so predstavljale ugovor nevednosti. Temu načeloma pritruje tudi upnik v odgovoru na pritožbo, vendar neutemeljeno dodaja, da v konkretnem primeru dolžnikov ugovor ne dosega standarda obrazloženosti, ker je v predlogu za izvršbo navedel pod opredelitev temelja zahtevka in oznako račune za najemnino, obratovalne stroške, stroške upravljanja in reklamni prispevek za lokal na podlagi najemne pogodbe in kataloško št. 1, kar je faktura. Čeprav je upnik vse to opredelil v predlogu pa ne pomeni, da bi moral dolžnik navajati, da mu ti računi niso znani, da jih ni prejel ali po njih ne dolguje. Ugovorne trditve, da dolžnik ne more preveriti ali je zatrjevani račun res verodostojna listina in da ni nujno, da je verodostojna listina, ker ni priložen, so pomenile enako, kot če bi dolžnik

zatrjeval, da ne more preveriti ali gre res za terjatev, kot jo upnik opisuje v predlogu s sklicevanjem na račune za najemnino, obratovalne stroške, stroške upravljanja in reklamni prispevek za lokal na podlagi najemne pogodbe. Ali gre za to terjatev ali ne je stvar presoje in to lahko opravi samo sodišče v rednem pravdnem postopku.

VSC Sklep II Ip 8/2025, 30. 1. 2025

Izpodbijani sklep je bil izdan v formaliziranem postopku preizkusa obrazloženosti ugovora in sodišče je izdalo tipski sklep. Slednji vsebuje materialnopravni zaključek, da je dolžnik vložil obrazložen ugovor zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine. Sklep torej odkazuje na ugovor dolžnika, tega je upnik prejel z izpodbijanim sklepom in se z njim seznanil, saj v pritožbi podrobno povzema ugovorne trditve. Prepisovanje ugovornih trditev v obrazložitev sklepa ni bila potrebna, saj sodišče v ugovornem postopku ne ugotavlja spornih dejstev in ne izvaja dokazov.

Upnik neutemeljeno navaja, da ugovor ni obrazložen. Res je v predlogu za izvršbo navedel na kaj naj bi se verodostojna listina nanašala in sicer na dostavo jaškov. Vendar nima prav, da bi dolžniku moralo biti znano na kaj se izvršba nanaša, da bi se lahko opredelil do tega pa se ni, da iz ugovora ne izhaja, da bi sklep izpodbijal iz vsebinskih razlogov, da ni podal pravno pomembnih dejstev oziroma trditev podkrepil z dokazi. Kot ugotavlja že upnik, ugovor temelji (med drugim) na splošnem zanikanju terjatve in to zadošča. Ni zahteve, da bi se moral dolžnik posebej konkretno opredeljevati do predloga, četudi je upnik navedel za kaj naj bi šlo v zadevi. Zanikanje terjatve je zanikanje. Tudi ni zahteve, da bi moral dolžnik priložiti. Tudi ni zahteve, da bi moral dolžnik priložiti svoje evidence, če se nanje sklicuje. Zadošča sklicevanje na listine, lahko tudi na listine upnika, ni pa omejitve dokaznih sredstev.

VSC Sklep II Ip 20/2025, 30. 1. 2025

Lojalna razlaga določb nacionalne zakonodaje pomeni razlago, skladno s stališči, izraženimi v odločbah SEU (tudi C- 287/22, za katero pritožba očita, da se nanjo primarno opira izpodbijana odločitev), zato uporaba takšne lojalne razlage s sklicevanjem na sodbe SEU ne predstavlja mehanske aplikacije.

Kot to izhaja iz izpodbijanega sklepa, je sodišče vsebino določb ZIZ razlagalo evroskladno z jezikovno in namensko razlago (ki sta lastni našemu nacionalnemu pravu), zato pritožba ne uspe vzbuditi dvoma v pravilnost uporabljenega načela primarnosti in razlagalnega pristopa ter ne izkaže trditev o uporabi določb ZIZ contra legem.

VSC Sklep I Cp 400/2024, 30. 1. 2025

V fazi postopka zavarovanja terjatve z začasno odredbo zadošča dokazni standard verjetnosti, zato je sodišče postopalo pravilno, ko je obstoj terjatve presoјalo le na podlagi listinskih dokazov.

Sodna praksa je v zadnjih odločbah upoštevala sodbo SEU zavzela stališče, da za ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniških pogodb z nepoštenimi pogodbenimi pogoji nista pravno odločilni vprašanji reverzibilnosti in tehtanja neugodnih posledic za upnika in dolžnika.

Sodna praksa se je že izrekla, da je v fazi zavarovanja terjatve treba upoštevati le evrsko glavnico brez obrestnega dela, ostalo pa bo predmet odločanja o obsegu morebitnega vrnitvenega zahtevka.

Odlog plačevanja ali reprogram kredita sta le možnost tožnikov, ne pa njuna obveznost. Kljub temu, da te možnosti nista izkoristila, jima varstva v obliki začasne odredbe zgolj zato ni mogoče odreči.

VSL Sklep I Cp 1380/2024, 19. 11. 2024

2. Vročanje ugovora v odgovor

54. člen (Pristojnost)

Preživninska obveznost do mladoletnih otrok predstavlja naravno in strogo obveznost, ki od staršev terja, da poiščejo in izkoristijo vse možnosti za pridobitev finančnih sredstev, ki bodo omogočila zadovoljevanje potreb otrok in njihov zdrav razvoj. To pa pomeni, da se pri oceni pridobitne zmožnosti ne upoštevajo le zagotovljeni prihodki, temveč vsi prihodki, ki jih je preživninski zavezanec glede na izobrazbo, poklic, starost, zdravstveno stanje in delovno zmožnost sposoben doseči, pa tudi vsi drugi možni finančni viri.

VSL Sklep IV Cp 1047/2025, 20. 8. 2025

Pritožba utemeljeno opozarja, da je ocena sodišča prve stopnje, da tožnica ni navajala ustreznih pogojev za izdajočasne odredbe, preuranjena. Sodišče se je opredelilo le do tožničine navedbe, da jo bosta otroka začela klicati po imenu, saj je skorajda ne vidita več, ni pa se opredelilo do drugih navedb tožnice o nastajanju škode, npr. dolgotrajni vožnji na in z dela - 2,5 ure v eno smer, njeni neprespanosti, utrujenosti, stresu in bolniški odsotnosti zaradi tega.

O izdajičasne odredbe pritožbeno sodišče ne more prvič odločati, saj bi bil s tem onemogočen ugovorni postopek (239. člen ZIZ v zvezi z 9. in 54. členom ZIZ).

VDSS Sklep Pdp 282/2025, 20. 8. 2025

55. člen (Razlogi za ugovor)

1. Splošno

S tožbo za ugotovitev nedopustnosti izvršbe lahko dolžnik uveljavlja samo tako imenovane opozicijske ugovorne razloge (8., 9. in 11. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ), izjemoma tudi impugnacijske razloge (npr. 12. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ).

VSL Sodba I Cp 1629/2025, 29. 10. 2025

Če se po pravnomočni sodbi, s katero se nalaga objava popravka, zamenja odgovorni urednik medija, preide v sodbi ugotovljena dolžnost objave popravka na novega odgovornega urednika.

Odgovorni urednik medija kot splošno pravilo odgovarja za vsako objavljeno informacijo. Če bi bila nova dolžnica res odgovorna zgolj za posamezne programske sklope, bi to moralo biti tudi navedeno v Razvidu medijev, saj se sicer pri avditoriju ustvarja napačen vtis oziroma dvom v to, za katere objavljene informacije odgovorna urednica odgovarja.

VSL Sklep I Ip 875/2025, 15. 10. 2025

V tej fazi postopka je kot neprerekano dejstvo vpisana lastninska pravica na dolžnika na 1/2 deležu sporne nepremičnine, in sicer z učinkovanjem tako na dan (pred dnem) izdaje sklepa o nadaljevanju izvršbe kot jasno tudi pred dnem izdaje izpodbijanega sklepa, kar pomeni, da je bilo nadaljevanje izvršbe z novim izvršilnim sredstvom pravilno dovoljeno, dolžnikov ugovor pa se je izkazal za neutemeljen.

VSL Sklep I Ip 907/2025, 15. 10. 2025

V konkretnem pravnomočnem sklepu o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 dolžniku sicer ni bil določen rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti v znesku 10.032,91 EUR (ki je navedena v Seznamu neplačanih priznanih terjatev pod zaporedno številko 10), kar pa je bilo sanirano s sklepom o izvršbi I 1991/2023 z dne 18. 11. 2024, v katerem je sodišče prve stopnje dolžniku določilo rok 15 dni za plačilo navedenega zneska upniku. S tem je bilo popravljeno dejstvo, da sklep o končanju postopka osebnega stečaja Okrožnega

sodišča v Ljubljani St 000 z dne 30. 6. 2020 prvotno ni bil izvršljiv. Z določitvijo paricijskega roka v sklepu o izvršbi z dne 18. 11. 2024 je namreč sodišče prve stopnje dolžniku omogočilo, da v 15 dneh sam izpolni dolgovano obveznost, za primer, da tega v postavljenem roku ne bi storil, pa je hkrati tudi (pogojno) dovolilo izvršbo.

VSL Sklep I Ip 1000/2025, 8. 10. 2025

Ne drži, da ima odpust obveznosti v postopku osebnega stečaja enake učinke, kot sporazumen odpust obveznosti po obligacijskem pravu. Ker s pravnomočnostjo sklepa o odpustu obveznosti preneha samo pravovarstveni zahtevek, in ne tudi materialnopravno upravičenje, ki ga vsebuje terjatev, lahko dolžnik (prostovoljno) veljavno (pravno učinkovito) izpolni svojo obveznost tudi v delu, v katerem je upnikov pravovarstveni zahtevek prenehal. Če materialno pravno upravičenje upnika in pravni temelj za izpolnitev ne preneha v razmerju do stečajnega dolžnika, ta toliko manj preneha v razmerju do solidarnih dolžnikov, ki niso v postopku osebnega stečaja. Prav tako ni mogoče šteti, da je (za upnika prisilen, ex lege) odpust obveznosti primerljiv konsenzualnemu odpustu dolga. Tudi, če dolžnik želi primerjati institut odpusta obveznost v stečaju z odpustom dolga v obligacijskem pravu, ta na regresne zahtevke sploh nima nikakršnega vpliva.

VSL Sklep I Ip 819/2025, 8. 10. 2025

Ni bistveno, da za predmetno najemno razmerje ZPSPP, ki je za odpoved najemne pogodbe za poslovni prostor v 26. členu izrecno predpisoval sodno intervencijo, ni več uporabljen. Prav tako ni odločilno, da se konkretno najemno razmerje presoja OZ, skladno s katerim se zakupna oziroma najemna pogodba odpove že s strankino enostransko izjavo oziroma izvensodno. Ključno je, da je kondicijska obveznost vrnitve nepremičnine nastala šele po sklenitvi najemne pogodbe. Zato kljub temu, da je bila slednja sklenjena v obliki neposredno izvršljivega notarskega zapisa, v katerem je dolžnik soglašal z neposredno izvršljivostjo notarskega zapisa, in kljub temu, da je obveznost vrnitve nepremičnine kot posledica odpovedi pogodbe v le-tej izrecno določena, upnik ne more že neposredno na podlagi pogodbe doseči izvršbe za uveljavitev izpraznitve in izročitve nepremičnine. Omogočena pa mu je pot pravde, v kateri bo na podlagi dajatvene tožbe lahko pridobil pravnomočno sodbo z nalogom dolžniku, da mora izprazniti in izročiti nepremičnino.

VSL Sklep I Ip 835/2025, 1. 10. 2025

- 2. Ugovor glede izvršilnega naslova - listina ni izvršilni naslov, odločba je razveljavljena, odpravljena ali spremenjena - in obsega terjatve**
- 3. Ugovor pobota**
- 4. Ugovorni razlog stečaja oziroma prisilne poravnave**
- 5. Ugovor zastaranja**

Pri uveljavljanju pretrganja zastaranja je bistveno, da pretrganje zastaranja ne more nastopiti, ko je terjatev že zastarala. Pripoznava dolga je namreč mogoča le dokler terjatev (še) ni zastarana. Enako velja za (delno) plačilo dolga, ki je konkludentna oblika pripoznave dolga. Po tem, ko obveznost zastara, ta namreč zgolj postane naturalna. Plačila naturalne obveznosti ni mogoče šteti za pripoznavo dolga ali odpoved zastaranju, ampak je potrebna pisna pripoznava zastarane obveznosti. Potem, ko je terjatev zastarana, nastopijo enaki učinki samo, če so izpolnjeni pogoji za pisno pripoznavo zastarane obveznosti.

VSL Sklep I Ip 724/2025, 17. 9. 2025

6. Ugovor pri izvršbi na podedovano premoženje

7. Ugovor pri izvršbi terjatve v tuji valuti

8. Ugovor, da terjatev še ni zapadla - predčasna zapadlost, upnik je izpolnitev odložil za čas, ki še ni potekel

Pritožnik je s povzetimi ugovornimi navedbami zatrjeval ugovorni razlog odloga izpolnitve obveznosti, kar je pravno upošteveni ugovorni razlog, ki preprečuje izvršbo po 9. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ. Prav tako se višje sodišče strinja, da je v zvezi z navedenim uveljavljanim ugovornim razlogom relevantna določba četrtega odstavka 51. člena OZ, po kateri so veljavni poznejši ustni dogovori, s katerimi se zmanjšujejo ali olajšujejo obveznosti ene ali druge stranke, če je posebna oblika predpisana samo v interesu pogodbenih strank.

Na dolžniku, ki z ugovorom nasprotuje zoper njega dovoljeni izvršbi, je najprej breme dovolj konkretnega zatrjevanja pravno pomembnih dejstev, ter nato še njihovega dokazovanja. Povedano drugače, izvajanje dokazov praviloma pride v poštev le, če je ugovorna trditvena podlaga pravno pomembna in tudi dovolj določna. Velja namreč načelna prepoved t. i. informativnega dokaza, to je dokaza, s katerimi bi se dejstva, ki bi jih morala navesti stranka, šele ugotavljala. Informativni dokazi v pravnem postopku (oziroma smiselno tudi v izvršilnem postopku; 15. člen ZIZ) niso dovoljeni. Novejši pogledi zagovarjajo izjemo od načelne prepovedi informativnih dokazov, predvsem tedaj, ko stranka ne more poznati dejstev, ki jih sicer mora zatrjevati na podlagi trditvenega bremena.

Skladno s 1. točko drugega odstavka 71. člena ZIZ se izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, lahko odloži, če gre za izterjavo denarne terjatve, ki je očitno nesorazmerna glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine. Glede na višino izterjavane denarne terjatve v obravnavani zadevi, to je 993.087,76 EUR, navedeni zakonski pogoj očitno ne more biti izpolnjen. Kot je pravilno štel že sodišče prve stopnje, pa dejstvo, da nepremičnina, na katero je bila tudi dovoljena izvršba v obravnavani zadevi, predstavlja dom pritožnika in njegovih dveh mladoletnih hčera, samo zase ne more biti posebno upravičen razlog za odlog izvršbe. Brez dvoma je sicer izguba doma zelo huda posledica izvršbe, zlasti, če v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci. Vendar pa gre za posledico, ki je že po naravi stvari lastna nepremičninski izvršbi. Ob stališču, da je izvršba na nepremičnino, ki je dom dolžnika (in njegove družine) že v izhodišču nedopustna, se upnik iz takšne nepremičnine sploh nikoli ne bi mogel hitro in učinkovito poplačati. To pa bi bilo, upošteva je upnikovo ustavno pravico do učinkovitega sodnega varstva, nedopustno. Pravica do doma, pa čeprav v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci, ni absolutna, tako kot ni absolutna upnikova pravica do sodnega varstva. Sodišče mora v vsakem konkretnem primeru opraviti tehtanje med njima, pri čemer pa zgolj dejstvo, da je nepremičnina dom dolžnika (in njegove družine), kot pojasnjeno, še ne more biti vedno oziroma kar samodejno odločilno v prid dolžnika.

VSL Sklep I Ip 963/2025, 22. 10. 2025

9. Ugovor pri izvršitvi delovne odločbe

10. Ugovor izpolnitve obveznosti oziroma prenehanja obveznosti

Ni podana procesna ovira *res iudicata*. Položaja, ko upnik zaradi izterjave iste denarne terjatve ponovno predlaga izvršbo z istimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti, ni mogoče enačiti s položajem, ko upnik to stori znotraj še tekočega izvršilnega postopka, v katerem je bila izvršba s konkretnimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti že pravnomočno ustavljena.

Kot pravilno izhaja že iz izpodbijanega sklepa, v primeru, ko je bila izvršba pravnomočno ustavljena kot neuspešna, meje pravnomočnosti sklepa o izvršbi zajemajo le konkretni izvršilni postopek, ne segajo pa tudi zunaj njega. To pomeni, da mora upnik izkazovati spremenjene okoliščine le v primeru, ko ponovno predlaga izvršbo z izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti le v izvršilnem postopku, v katerem je bila izvršba s temi istimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti že

pravnomočno ustavljena kot neuspešna. Ko gre za nov predlog za izvršbo v novem izvršilnem postopku, pa upniku spremenjenih okoliščin ni treba izkazovati in se lahko tako izvršba z istimi izvršilnimi sredstvi oziroma predmeti dovoli kljub temu, da ni izkazano, da pa sedaj izvršba bo možna.

VSL Sklep I Ip 338/2025, 14. 5. 2025

S procesnega vidika med strankama pogodbe pravnomočna ugotovitev, da je pogodba nična, neposredno učinkuje tudi na položaj tretjih oseb. Pravilno pritožba opozori na ugovorni razlog iz 8. točke 55. člena ZIZ, ko gre za razlog, ki preprečuje izvršbo, če je terjatev prenehala na podlagi dejstva, ki je nastopilo po izvršljivosti odločbe ali pred tem, toda v času, ko dolжник tega ni mogel uveljavljati v postopku, iz katerega izvira izvršilni naslov. Tako vsekakor drži, da se bo v primeru ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe v izvršbi, v kateri zavarovalnica, ki je poplačala tožnikovo obveznost do tožene stranke iz naslova kreditnega pogodbe, od tožnika na podlagi pravnomočne sodbe zahteva poplačilo, tožnik lahko v ugovoru skliceval na pravnomočno ugotovljenost ničnost kreditne pogodbe.

Prvi odstavek 101. člena OZ določa, da v dvostranskih pogodbah ni nobena stranka dolžna izpolniti svoje obveznosti, če druga stranka ne izpolni ali ni pripravljena sočasno izpolniti svoje obveznosti, razen če je dogovorjeno ali z zakonom določeno kaj drugega ali če kaj drugega izhaja iz narave posla, a vendar je za uveljavljanje potreben ugovor sočasne izpolnitve.

VSL Sodba in sklep I Cp 2061/2024, 29. 4. 2025

11. Ugovor v postopku zavarovanja

Sodišče izpolnjenosti materialnopravnih pogojev, ugotovljenih ob izdaji začasne odredbe, ki jih dolжник v ugovoru ne spodbija, ne preverja ponovno. Ni namen ugovornega postopka še enkrat v celoti preizkusiti pogojev za začasno zavarovanje, ampak na podlagi dejanskega stanja, ugotovljenega po dopolnitvi z dolžnikovimi dejstvi, preizkusiti zgolj tista, katerih obstoj dolжник zanika.

VSC Sklep II Cpg 77/2025, 28. 8. 2025

12. Ugovor glede predmeta izvršbe (7. točka)

Dejstvo je, da obstoji utemeljen dvom v dopustnost izvršbe na solastne deleže dolžnika A. A. na nepremičninah, na katere je bila v tem postopku dovoljena izvršba, saj je v teku nepravdni postopek za ugotovitev pripadajočega zemljišča v zvezi s temi istimi nepremičninami. Če bi se izkazalo, da gre v naravi dejansko za pripadajoče zemljišče k stavbi, bi to pomenilo, da izvršba na te predmete ne bi bila dopustna. Nedopustna pa izvršba ne bi bila le zato, ker bi na predmetu izvršbe obstajala pravica tretjega, ki preprečuje izvršbo, temveč že zato, ker bi šlo za stvari izven pravnega prometa. Da se na takšne stvari ne vodi izvršba, mora izvršilno sodišče paziti že po uradni dolžnosti. Te okoliščine pri presoji predmetnega predloga tretjih za odlog izvršbe ni mogoče spregledati. Poleg tega se ne sme zanemariti niti interesa morebitnega kupca v izvršbi, da z nakupom na javni dražbi dejansko lahko originarno pridobi lastninsko pravico na nepremičnini brez pravnih napak. Sodišče prve stopnje obojemu navedenemu ni pripisalo zadostne teže.

Čeprav sicer drži, da je trditveno in dokazno breme o pogojih za odlog izvršbe na tretjem, ki odlog predlaga, gre vendarle v obravnavani zadevi za specifičen položaj. Le-tega predstavlja dejstvo, da je podan dvom, ali se v obravnavanem primeru morda vodi izvršba na predmete, ki niso v pravnem prometu. Povedano še drugače, ne gre le za goli interes tretjega, temveč za širši interes, ki ga izvršilno sodišče nikakor ne sme spregledati. Zato trditvenega in dokaznega bremena tretjega še toliko bolj ni pravilno razlagati prestrogo.

VSL Sklep I Ip 229/2025, 16. 4. 2025

13. Ugovorni razlog pri izterjavi preživninske terjatve

Okoliščine, pomembne za razporeditev preživninske obveznosti, je treba upoštevati tudi v primeru, ko je otrok zaupan v skupno varstvo in vzgojo. Če so zmožnosti enega od staršev boljše, se lahko dogovorita, da ta krije več določenih stroškov za zadovoljevanje otrokovih potreb, ali se

dogovorita o zagotavljanju ustrezne denarne izravnave glede kritja vseh stroškov. Če dogovora ne dosežeta, takšno izravnavo določi sodišče.

VSL Sklep IV Cp 1576/2024, 6. 11. 2024

14. Ugovor družbenika, delničarja

15. Ugovor, da terjatev ni prešla na upnika oziroma obveznost ni prešla na dolžnika (12. točka)

56. člen (Ugovor po izteku roka)

Če davki dospejo v plačilo istočasno, vrstni red plačila določi zavezanec za davek; če zavezanec za davek ne določi vrstnega reda plačila, ga določi davčni organ in pri tem upošteva, da se najprej poravnajo obveznosti, katerih izpolnitev je manj zavarovana. Že iz samega seznama izvršilnih naslovov v tej zadevi izhaja, da izterjevani davki, tudi nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, niso zapadli istočasno. Če zavezanec za davek pri davčnem organu plačuje več vrst davkov in njim pripadajočih dajatev ter plačani znesek ne zadostuje za poplačilo vseh vrst davkov in njim pripadajočih dajatev, se s plačilom poravna davek, ki ga zavezanec za davek navede na plačilnem instrumentu, in sicer po vrstnem redu prej dospele obveznosti te vrste davka, nato pa drugi davki, po vrstnem redu dospelosti posamezne vrste davka. Že iz seznama izvršilnih naslovov je razvidno, da dolžnik upniku dolguje več različnih vrst davkov.

VSL Sklep I Ip 883/2025, 29. 10. 2025

Dolžnik ne izpodbija relevantnih dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje niti ne pravilne uporabe materialnega prava. Celo priznava, da za predlog za vrnitev v prejšnje stanje niso podani pogoji. Izrecno tudi ne nasprotuje ugotovitvam sodišča glede nespornih plačil.

VSC Sklep II Ip 61/2025, 11. 4. 2025

56.a člen (Ugovor zoper pravno nasledstvo)

Če se po pravnomočni sodbi, s katero se nalaga objava popravka, zamenja odgovorni urednik medija, preide v sodbi ugotovljena dolžnost objave popravka na novega odgovornega urednika.

Odgovorni urednik medija kot splošno pravilo odgovarja za vsako objavljeno informacijo. Če bi bila nova dolžnica res odgovorna zgolj za posamezne programske sklope, bi to moralo biti tudi navedeno v Razvidu medijev, saj se sicer pri avditoriju ustvarja napačen vtis oziroma dvom v to, za katere objavljene informacije odgovorna urednica odgovarja.

VSL Sklep I Ip 875/2025, 15. 10. 2025

57. člen (Odgovor na ugovor)

V obravnavani zadevi se je dne 31. 1. 2022 zoper dolžnico vložil predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine - izpiska odprtih postavk. Dne 3. 2. 2022 se je pred Okrožnim sodiščem v Kranju nad dolžnico začel postopek osebnega stečaja St 000, zato je sodišče prve stopnje na podlagi 4. točke prvega odstavka 205. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ugotovilo, da je postopek prekinjen od dne 3. 2. 2022. Dne 2. 12. 2024 je nato sodišče prve stopnje izdalo sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 8874/2022, z izpodbijanim sklepom z dne 7. 2. 2025 pa je sklep o izvršbi VL 8874/2022 z dne 2. 12. 2024 razveljavilo ter sklenilo, da bo o zahtevku in stroških odločalo sodišče v pravdnem postopku. Takšno odločitev je sodišče prve stopnje sprejelo na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ, saj je ugotovilo, da je dolžnik zoper sklep o izvršbi vložil obrazložen ugovor.

Skladno z drugim odstavkom 62. člena ZIZ lahko izvršilno sodišče v primeru, če dolžnik

zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v celoti ali le zoper njegov naložitveni del vložiti obrazložen ugovor, sprejme le eno možno odločitev. To je razveljavi sklep o izvršbi in sklene, da bo o zahtevku in stroških sodišče odločalo v pravnem postopku. Veljavna ureditev tako ne omogoča, da bi izvršilno sodišče na podlagi obrazloženega ugovora dolžnika ne le razveljavilo sklep o izvršbi, temveč tudi zavrnilo predlog za izvršbo, za kar se zavzema upnik v pritožbi.

VSL Sklep I Ip 329/2025, 14. 5. 2025

58. člen (Sklep o ugovoru)

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

Dolžnik ne izpodbija odločilnih ugotovitev sodišča prve stopnje, da dejstva, ki jih je navajal v ugovoru, ne predstavljajo pravno relevantnih dejstev, prav tako ni ponudil nobenih dokazov. Celo zavezuje se, da bo plačal upniku izterjevano terjatev, se pravi ta ni sporna.

VSC Sklep II Ip 48/2025, 25. 3. 2025

59. člen (Pravda ali drug postopek za nedopustnost izvršbe)

S tožbo za ugotovitev nedopustnosti izvršbe lahko dolžnik uveljavlja samo tako imenovane opozicijske ugovorne razloge (8., 9. in 11. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ), izjemoma tudi impugnacijske razloge (npr. 12. točka prvega odstavka 55. člena ZIZ).

VSL Sodba I Cp 1629/2025, 29. 10. 2025

60. člen (Obravnavanje nedopustnosti)

61. člen (Ugovor zoper sklep na podlagi verodostojne listine)

1. Splošno

Najbolj ugodna možna odločitev, ki jo dolžnik glede na določbe ZIZ v izvršilnem postopku sploh lahko doseže v zvezi s svojim ugovorom zoper celotni sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ali le zoper njegov naložitveni del, je razveljavitev sklepa o izvršbi ter nadaljnje odločanje v pravnem postopku. Takšno odločitev je dolžnik v 2. točki izreka izpodbijanega sklepa že dosegel. Možnosti, za kakršno se zavzema pritožba, da bi izvršilno sodišče ob razveljavitvi sklepa o izvršbi tudi zavrglo predlog za izvršbo, pa ZIZ, ko gre za odločanje o dolžnikovem ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine (v celoti ali le zoper njegov naložitveni del), ne predvideva. Cilja, ki ga dolžnik zasleduje v tem pritožbenem postopku, torej v okviru izvršilnega postopka ne more doseči, bo pa imel to možnost v sledečem pravnem postopku.

VSL Sklep I Ip 696/2025, 1. 10. 2025

2. Obrazloženost ugovora zoper sklep o izvršbi, izdan na podlagi verodostojne listine

3. Ugovor po roku

4. Ugovori meničnih zavezancev – menica

Treba je upoštevati, da v obravnavani zadevi ne gre za običajno izvršbo na podlagi verodostojne listine, temveč je predmetni postopek izvršba na podlagi priložene menice v skladu z 41.a členom ZIZ. Tako kot upnik, ki predlaga izvršbo na podlagi izvršilnega naslova, mora upnik pri tej vrsti izvršbe na podlagi verodostojne listine menico, na kateri temelji svoj izvršilni predlog, letemu priložiti. Sklepi o izvršbi na podlagi priložene menice se tako ne izdajajo samodejno, sodišče predlog za izvršbo na podlagi priložene menice že v fazi dovolitve preizkusi po vsebini, tako na podlagi trditvene podlage v predlogu za izvršbo, kot tudi na podlagi izvršilnemu predlogu priložene menice in morebitnih drugih listin. Ker so torej zahteve do upnika glede trditvene in dokazne podlage v dovolitvenu fazi precej večje kot pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine, mora enako veljati tudi za zahteve do dolžnika glede obrazloženosti ugovora. Povedano še drugače, dolžnik hitreje doseže prag obrazloženosti ugovora pri običajni izvršbi na podlagi verodostojne listine kot pa pri izvršbi na podlagi priložene menice. Zgolj splošno zatrjevanje, da dolga ni, ne more predstavljati pravno relevantnega negativnega dejstva, ki bi zadostovalo za izpolnitev zahteve po obrazloženosti ugovora zoper sklep o izvršbi na podlagi priložene menice.

VSL Sklep I Ip 648/2025, 2. 7. 2025

V obravnavani zadevi se je dne 31. 1. 2022 zoper dolžnico vložil predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine - izpiska odprtih postavk. Dne 3. 2. 2022 se je pred Okrožnim sodiščem v Kranju nad dolžnico začel postopek osebnega stečaja St 000, zato je sodišče prve stopnje na podlagi 4. točke prvega odstavka 205. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ugotovilo, da je postopek prekinjen od dne 3. 2. 2022. Dne 2. 12. 2024 je nato sodišče prve stopnje izdalo sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 8874/2022, z izpodbijanim sklepom z dne 7. 2. 2025 pa je sklep o izvršbi VL 8874/2022 z dne 2. 12. 2024 razveljavilo ter sklenilo, da bo o zahtevku in stroških odločalo sodišče v pravnem postopku. Takšno odločitev je sodišče prve stopnje sprejelo na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ, saj je ugotovilo, da je dolžnik zoper sklep o izvršbi vložil obrazložen ugovor.

Skladno z drugim odstavkom 62. člena ZIZ lahko izvršilno sodišče v primeru, če dolžnik zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v celoti ali le zoper njegov naložitveni del vloži obrazložen ugovor, sprejme le eno možno odločitev. To je razveljavi sklep o izvršbi in sklene, da bo o zahtevku in stroških sodišče odločalo v pravnem postopku. Veljavna ureditev tako ne omogoča,

da bi izvršilno sodišče na podlagi obrazloženega ugovora dolžnika ne le razveljavilo sklep o izvršbi, temveč tudi zavrnilo predlog za izvršbo, za kar se zavzema upnik v pritožbi.

VSL Sklep I Ip 329/2025, 14. 5. 2025

Trditve so predstavljale ugovor nevednosti. Temu načeloma pritruje tudi upnik v odgovoru na pritožbo, vendar neutemeljeno dodaja, da v konkretnem primeru dolžnikov ugovor ne dosega standarda obrazloženosti, ker je v predlogu za izvršbo navedel pod opredelitev temelja zahtevka in oznako račune za najemnino, obratovalne stroške, stroške upravljanja in reklamni prispevek za lokal na podlagi najemne pogodbe in kataloško št. 1, kar je faktura. Čeprav je upnik vse to opredelil v predlogu pa ne pomeni, da bi moral dolžnik navajati, da mu ti računi niso znani, da jih ni prejel ali po njih ne dolguje. Ugovorne trditve, da dolžnik ne more preveriti ali je zatrjevani račun res verodostojna listina in da ni nujno, da je verodostojna listina, ker ni priložen, so pomenile enako, kot če bi dolžnik zatrjeval, da ne more preveriti ali gre res za terjatev, kot jo upnik opisuje v predlogu s sklicevanjem na račune za najemnino, obratovalne stroške, stroške upravljanja in reklamni prispevek za lokal na podlagi najemne pogodbe. Ali gre za to terjatev ali ne je stvar presoje in to lahko opravi samo sodišče v rednem pravnem postopku.

VSC Sklep II Ip 8/2025, 30. 1. 2025

Izpodbijani sklep je bil izdan v formaliziranem postopku preizkusa obrazloženosti ugovora in sodišče je izdalo tipski sklep. Slednji vsebuje materialnopravni zaključek, da je dolžnik vložil obrazložen ugovor zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine. Sklep torej odkazuje na ugovor dolžnika, tega je upnik prejel z izpodbijanim sklepom in se z njim seznanil, saj v pritožbi podrobno povzema ugovorne trditve. Prepisovanje ugovornih trditev v obrazložitev sklepa ni bila potrebna, saj sodišče v ugovornem postopku ne ugotavlja spornih dejstev in ne izvaja dokazov.

Upnik neutemeljeno navaja, da ugovor ni obrazložen. Res je v predlogu za izvršbo navedel na kaj naj bi se verodostojna listina nanašala in sicer na dostavo jaškov. Vendar nima prav, da bi dolžniku moralo biti znano na kaj se izvršba nanaša, da bi se lahko opredelil do tega pa se ni, da iz ugovora ne izhaja, da bi sklep izpodbijal iz vsebinskih razlogov, da ni podal pravno pomembnih dejstev oziroma trditev podkrepil z dokazi. Kot ugotavlja že upnik, ugovor temelji (med drugim) na splošnem zanikanju terjatve in to zadošča. Ni zahteve, da bi se moral dolžnik posebej konkretno opredeljevati do predloga, četudi je upnik navedel za kaj naj bi šlo v zadevi. Zanikanje terjatve je zanikanje. Tudi ni zahteve, da bi moral dolžnik priložiti. Tudi ni zahteve, da bi moral dolžnik priložiti svoje evidence, če se nanje sklicuje. Zadošča sklicevanje na listine, lahko tudi na listine upnika, ni pa omejitve dokaznih sredstev.

VSC Sklep II Ip 20/2025, 30. 1. 2025

62. člen (Postopek pri ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine)

1. Postopek z ugovorom

Tožnik je imel v tem postopku že dvakrat možnost uveljavljati, da se ne strinja z določitvijo pristojnega sodišča za odločanje v pravdi, pa te možnosti ni izkoristil. Zato je z uveljavljanjem ugovora krajevne pristojnosti sodišča v dopolnitvi tožbe glede na okoliščine konkretnega primera prepozen.

VSL Sklep III Cp 1607/2025, 22. 10. 2025

Najbolj ugodna možna odločitev, ki jo dolžnik glede na določbe ZIZ v izvršilnem postopku sploh lahko doseže v zvezi s svojim ugovorom zoper celotni sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ali le zoper njegov naložitveni del, je razveljavitev sklepa o izvršbi ter nadaljnje odločanje v pravnem postopku. Takšno odločitev je dolžnik v 2. točki izreka izpodbijanega sklepa že dosegel. Možnosti, za kakršno se zavzema pritožba, da bi izvršilno sodišče ob razveljavitvi sklepa o izvršbi

tudi zavrglo predlog za izvršbo, pa ZIZ, ko gre za odločanje o dolžnikovem ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine (v celoti ali le zoper njegov naložitveni del), ne predvideva. Cilja, ki ga dolžnik zasleduje v tem pritožbenem postopku, torej v okviru izvršilnega postopka ne more doseči, bo pa imel to možnost v sledečem pravnem postopku.

VSL Sklep I Ip 696/2025, 1. 10. 2025

Pravilo iz drugega odstavka 62. člena ZIZ in njegova takšna razlaga, da mora "dolžnik" uveljavljati dogovor o pristojnosti najpozneje v ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine, razen če ne pozna sporne terjatve, ni skladno z zahtevami, ki jih za učinkovitost varstva pravic postavlja pravo EU.

VSL Sklep I Cpg 311/2025, 21. 8. 2025

V obravnavani zadevi se je dne 31. 1. 2022 zoper dolžnico vložil predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine - izpiska odprtih postavk. Dne 3. 2. 2022 se je pred Okrožnim sodiščem v Kranju nad dolžnico začel postopek osebnega stečaja St 000, zato je sodišče prve stopnje na podlagi 4. točke prvega odstavka 205. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ ugotovilo, da je postopek prekinjen od dne 3. 2. 2022. Dne 2. 12. 2024 je nato sodišče prve stopnje izdalo sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 8874/2022, z izpodbijanim sklepom z dne 7. 2. 2025 pa je sklep o izvršbi VL 8874/2022 z dne 2. 12. 2024 razveljavilo ter sklenilo, da bo o zahtevku in stroških odločalo sodišče v pravnem postopku. Takšno odločitev je sodišče prve stopnje sprejelo na podlagi drugega odstavka 62. člena ZIZ, saj je ugotovilo, da je dolžnik zoper sklep o izvršbi vložil obrazložen ugovor.

Skladno z drugim odstavkom 62. člena ZIZ lahko izvršilno sodišče v primeru, če dolžnik zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine v celoti ali le zoper njegov naložitveni del vloži obrazložen ugovor, sprejme le eno možno odločitev. To je razveljavi sklep o izvršbi in sklene, da bo o zahtevku in stroških sodišče odločalo v pravnem postopku. Veljavna ureditev tako ne omogoča, da bi izvršilno sodišče na podlagi obrazloženega ugovora dolžnika ne le razveljavilo sklep o izvršbi, temveč tudi zavrnilo predlog za izvršbo, za kar se zavzema upnik v pritožbi.

VSL Sklep I Ip 329/2025, 14. 5. 2025

Izpodbijani sklep je bil izdan v formaliziranem postopku preizkusa obrazloženosti ugovora in sodišče je izdalo tipski sklep. Slednji vsebuje materialnopravni zaključek, da je dolžnik vložil obrazložen ugovor zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine. Sklep torej odkazuje na ugovor dolžnika, tega je upnik prejel z izpodbijanim sklepom in se z njim seznanil, saj v pritožbi podrobno povzema ugovorne trditve. Prepisovanje ugovornih trditev v obrazložitev sklepa ni bila potrebna, saj sodišče v ugovornem postopku ne ugotavlja spornih dejstev in ne izvaja dokazov.

Upnik neutemeljeno navaja, da ugovor ni obrazložen. Res je v predlogu za izvršbo navedel na kaj naj bi se verodostojna listina nanašala in sicer na dostavo jaškov. Vendar nima prav, da bi dolžniku moralo biti znano na kaj se izvršba nanaša, da bi se lahko opredelil do tega pa se ni, da iz ugovora ne izhaja, da bi sklep izpodbijal iz vsebinskih razlogov, da ni podal pravno pomembnih dejstev oziroma trditev podkrepil z dokazi. Kot ugotavlja že upnik, ugovor temelji (med drugim) na splošnem zanikanju terjatve in to zadošča. Ni zahteve, da bi se moral dolžnik posebej konkretno opredeljevati do predloga, četudi je upnik navedel za kaj naj bi šlo v zadevi. Zanikanje terjatve je zanikanje. Tudi ni zahteve, da bi moral dolžnik priložiti. Tudi ni zahteve, da bi moral dolžnik priložiti svoje evidence, če se nanje sklicuje. Zadošča sklicevanje na listine, lahko tudi na listine upnika, ni pa omejitve dokaznih sredstev.

VSC Sklep II Ip 20/2025, 30. 1. 2025

Trditve so predstavljale ugovor nevednosti. Temu načeloma pritruje tudi upnik v odgovoru na pritožbo, vendar neutemeljeno dodaja, da v konkretnem primeru dolžnikov ugovor ne dosega standarda obrazloženosti, ker je v predlogu za izvršbo navedel pod opredelitev temelja zahtevka in oznako račune za najemnino, obratovalne stroške, stroške upravljanja in reklamni prispevek za lokal na podlagi najemne pogodbe in kataloško št. 1, kar je faktura. Čeprav je upnik vse to opredelil v

predlogu pa ne pomeni, da bi moral dolžnik navajati, da mu ti računi niso znani, da jih ni prejel ali po njih ne dolguje. Ugovorne trditve, da dolžnik ne more preveriti ali je zatrjevan račun res verodostojna listina in da ni nujno, da je verodostojna listina, ker ni priložen, so pomenile enako, kot če bi dolžnik zatrjeval, da ne more preveriti ali gre res za terjatev, kot jo upnik opisuje v predlogu s sklicevanjem na račune za najemnino, obratovalne stroške, stroške upravljanja in reklamni prispevek za lokal na podlagi najemne pogodbe. Ali gre za to terjatev ali ne je stvar presoje in to lahko opravi samo sodišče v rednem pravnem postopku.

VSC Sklep II Ip 8/2025, 30. 1. 2025

2. Postopek z ugovorom - menica

3. Sklep o izvršbi izdan na podlagi verodostojne listine kot izvršilni naslov

Sodišče prve stopnje je pravilno obravnavalo ugovor dolžnika le zoper del, v katerem je dovolilo izvršbo v skladu s 3. odstavkom 62. člena ZIZ. Pravilno ga je zavrnilo, ker dolžnik ni dokazal plačila.

VSC Sklep II Ip 353/2024, 27. 11. 2024

63. člen (Obnova postopka)

64. člen (Pogoji in rok za ugovor)

Upnik oziroma tretji sta do povrnitve stroškov, nastalih v postopku odločanja o ugovoru tretjega, upravičena v skladu z določbami šestega in sedmega odstavka 38. člena ZIZ, pri odločanju o teh stroških pa je treba smiselno upoštevati tudi določbo 160. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP) v zvezi s 15. členom ZIZ. Tretji mora tako upniku povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil (sedmi odstavek 38. člena ZIZ), torej stroške, ki so upniku nastali v posledici ugovora tretjega, ki se je tudi v pravdi zaradi nedopustnosti izvršbe izkazal za vsebinsko neutemeljenega, oziroma če dolžnik tožbe za ugotovitev nedopustnosti izvršbe sploh ni vložil. Tudi upnik pa mora tretjemu povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil (šesti odstavek 38. člena ZIZ), torej stroške, ki so tretjemu nastali, ker je upnik predlagal oziroma vztrajal pri izvršbi na predmet, na katerem ima tretji pravico, ki preprečuje izvršbo, in v zvezi s katerim se je izvršba v pravdi zaradi nedopustnosti izvršbe izkazala za nedopustno. Vendar pa upnik tretjemu, četudi se izkaže, da izvršba na določen predmet ni dopustna, stroškov ni dolžan povrniti, če sodišče ugotovi, da je upnik utemeljeno mislil, da na tem predmetu ne obstajajo pravice drugih. V takem primeru sodišče namreč ob smiselni uporabi določbe 160. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ odloči, da mora vsaka stranka kriti svoje stroške.

Glede na pojasnjeno je dokončno odločitev o stroških postopka z ugovorom tretjega mogoče sprejeti šele po pravnomočnem zaključku postopka, ki teče zaradi ugotovitve nedopustnosti izvršbe, oziroma, če tretji ne vloži tožbe za ugotovitev nedopustnosti izvršbe, po izteku roka za vložitev takšne tožbe. Takšno je tudi ustaljeno stališče sodne prakse.

VSM Sklep I Ip 475/2025, 19. 9. 2025

Na zemljiškoknjižno stanje in dobro vero se lahko sklicuje tisti, ki je na tej podlagi pridobil veljavno pogodbeno zastavno pravico na nepremičnini.

VSL Sodba I Cp 1953/2024, 27. 8. 2025

65. člen (Sklep o ugovoru)

1. Splošno

Dejstvo je, da obstoji utemeljen dvom v dopustnost izvršbe na solastne deleže dolžnika A. A. na nepremičninah, na katere je bila v tem postopku dovoljena izvršba, saj je v teku nepravdni postopek za ugotovitev pripadajočega zemljišča v zvezi s temi istimi nepremičninami. Če bi se izkazalo, da gre v naravi dejansko za pripadajoče zemljišče k stavbi, bi to pomenilo, da izvršba na te predmete ne bi bila dopustna. Nedopustna pa izvršba ne bi bila le zato, ker bi na predmetu izvršbe obstajala pravica tretjega, ki preprečuje izvršbo, temveč že zato, ker bi šlo za stvari izven pravnega prometa. Da se na takšne stvari ne vodi izvršba, mora izvršilno sodišče paziti že po uradni dolžnosti. Te okoliščine pri presoji predmetnega predloga tretjih za odlog izvršbe ni mogoče spregledati. Poleg tega se ne sme zanemariti niti interesa morebitnega kupca v izvršbi, da z nakupom na javni dražbi dejansko lahko originarno pridobi lastninsko pravico na nepremičnini brez pravnih napak. Sodišče prve stopnje obojemu navedenemu ni pripisalo zadostne teže.

Čeprav sicer drži, da je trditveno in dokazno breme o pogojih za odlog izvršbe na tretjem, ki odlog predlaga, gre vendarle v obravnavani zadevi za specifičen položaj. Le-tega predstavlja dejstvo, da je podan dvom, ali se v obravnavanem primeru morda vodi izvršba na predmete, ki niso v pravnem prometu. Povedano še drugače, ne gre le za goli interes tretjega, temveč za širši interes, ki ga izvršilno sodišče nikakor ne sme spregledati. Zato trditvenega in dokaznega bremena tretjega še toliko bolj ni pravilno razlagati prestrogo.

VSL Sklep I Ip 229/2025, 16. 4. 2025

2. Rok za vložitev tožbe na nedopustnost izvršbe

3. Predlog tretjega za odlog izvršbe zaradi vložitve tožbe na nedopustnost

4. Odločitve v pravnem postopku - nedopustnost izvršbe

66. člen (Kdaj se ne more zahtevati, da se izvršba izreče za nedopustno)

67. člen (Razlogi za nasprotno izvršbo)

68. člen (Postopek s predlogom za nasprotno izvršbo)

69. člen (Sklep o nasprotni izvršbi)

70. člen (Če nasprotna izvršba ni mogoča)

71. člen (Na predlog dolžnika in po uradni dolžnosti)

1. Splošno

Glede na upnikov umik izvršilnega predloga se neposredna izvršilna dejanja v izvršilni zadevi In 1657/2014 že od leta 2019 ne morejo več opravljati, saj je izvršilni postopek In 1657/2014 že zaključen. Navedeno pa pomeni, da dolžnik za odločanje o predlogu za odlog že ustavljene izvršbe In 1657/2014 nima več pravnega interesa. Vsebinska odločitev o predlogu za odlog namreč ne more več v ničemer izboljšati pravnega položaja dolžnika v izvršilni zadevi In 1657/2014, glede na to, da

je bila ta izvršba že končana.

V primeru, ko je v teku več izvršilnih postopkov na isto dolžnikovo nepremičnino, se sicer opravi en sam, enoten postopek prodaje nepremičnine, saj upniki, na predlog katerih je bil pozneje izdan sklep o izvršbi, pristopijo k že prej začeti, vodilni izvršilni zadevi. V vodilni izvršilni zadevi se opravi postopek prodaje tudi, če je ta že bila ustavljena. Vendar pa se ne glede na navedeno o pravnih sredstvih dolžnika odloča v vsaki posamezni izvršilni zadevi posebej in lahko pride v teh zadevah tudi do različnih odločitev sodišča.

VSL Sklep I Ip 480/2025, 9. 9. 2025

Dejstvo je, da obstoji utemeljen dvom v dopustnost izvršbe na solastne deleže dolžnika A. A. na nepremičninah, na katere je bila v tem postopku dovoljena izvršba, saj je v teku nepravdni postopek za ugotovitev pripadajočega zemljišča v zvezi s temi istimi nepremičninami. Če bi se izkazalo, da gre v naravi dejansko za pripadajoče zemljišče k stavbi, bi to pomenilo, da izvršba na te predmete ne bi bila dopustna. Nedopustna pa izvršba ne bi bila le zato, ker bi na predmetu izvršbe obstajala pravica tretjega, ki preprečuje izvršbo, temveč že zato, ker bi šlo za stvari izven pravnega prometa. Da se na takšne stvari ne vodi izvršba, mora izvršilno sodišče paziti že po uradni dolžnosti. Te okoliščine pri presoji predmetnega predloga tretjih za odlog izvršbe ni mogoče spregledati. Poleg tega se ne sme zanemariti niti interesa morebitnega kupca v izvršbi, da z nakupom na javni dražbi dejansko lahko originarno pridobi lastninsko pravico na nepremičnini brez pravnih napak. Sodišče prve stopnje obojemu navedenemu ni pripisalo zadostne teže.

Čeprav sicer drži, da je trditveno in dokazno breme o pogojih za odlog izvršbe na tretjem, ki odlog predlaga, gre vendarle v obravnavani zadevi za specifičen položaj. Le-tega predstavlja dejstvo, da je podan dvom, ali se v obravnavanem primeru morda vodi izvršba na predmete, ki niso v pravnem prometu. Povedano še drugače, ne gre le za goli interes tretjega, temveč za širši interes, ki ga izvršilno sodišče nikakor ne sme spregledati. Zato trditvenega in dokaznega bremena tretjega še toliko bolj ni pravilno razlagati prestogo.

VSL Sklep I Ip 229/2025, 16. 4. 2025

Ker je sodišče prve stopnje vsebinsko enak predlog dolžnika za odlog izvršbe že pravnomočno zavrnilo, dolžnik pa v novem predlogu za odlog izvršbe ni zatrjeval nobenih novih okoliščin, ki bi utemeljevale odlog izvršbe, je pravilna odločitev sodišča prve stopnje, ko je predlog za odlog izvršbe zavrglo.

VSC Sklep I Ip 237/2024, 12. 9. 2024

2. Pogoji za odlog izvršbe

Dejstvo je, da obstoji utemeljen dvom v dopustnost izvršbe na solastne deleže dolžnika A. A. na nepremičninah, na katere je bila v tem postopku dovoljena izvršba, saj je v teku nepravdni postopek za ugotovitev pripadajočega zemljišča v zvezi s temi istimi nepremičninami. Če bi se izkazalo, da gre v naravi dejansko za pripadajoče zemljišče k stavbi, bi to pomenilo, da izvršba na te predmete ne bi bila dopustna. Nedopustna pa izvršba ne bi bila le zato, ker bi na predmetu izvršbe obstajala pravica tretjega, ki preprečuje izvršbo, temveč že zato, ker bi šlo za stvari izven pravnega prometa. Da se na takšne stvari ne vodi izvršba, mora izvršilno sodišče paziti že po uradni dolžnosti. Te okoliščine pri presoji predmetnega predloga tretjih za odlog izvršbe ni mogoče spregledati. Poleg tega se ne sme zanemariti niti interesa morebitnega kupca v izvršbi, da z nakupom na javni dražbi dejansko lahko originarno pridobi lastninsko pravico na nepremičnini brez pravnih napak. Sodišče prve stopnje obojemu navedenemu ni pripisalo zadostne teže.

Čeprav sicer drži, da je trditveno in dokazno breme o pogojih za odlog izvršbe na tretjem, ki odlog predlaga, gre vendarle v obravnavani zadevi za specifičen položaj. Le-tega predstavlja dejstvo, da je podan dvom, ali se v obravnavanem primeru morda vodi izvršba na predmete, ki niso v pravnem prometu. Povedano še drugače, ne gre le za goli interes tretjega, temveč za širši interes, ki ga izvršilno

sodišče nikakor ne sme spregledati. Zato trditvenega in dokaznega bremena tretjega še toliko bolj ni pravilno razlagati prestogo.

VSL Sklep I Ip 229/2025, 16. 4. 2025

Pritožbeno sodišče pritrjuje presoji sodišča prve stopnje, da dolžnica ni dokazala splošnega pogoja za odlog izvršbe po prvem odstavku 71. člena ZIZ, saj ni navedla takšnih okoliščin, ki bi utemeljevale verjetno izkazanost nenadomestljive oziroma težko nadomestljive škode v primeru takojšnje izvršbe in da je ta škoda večja od tiste, ki zaradi odloga nastane upnici. Dolžničine navedbe o slabem premoženjskem stanju pa ne predstavljajo posebno upravičenega razloga za odlog izvršbe (po 4. točki drugega odstavka 71. člena ZIZ).

VSC Sklep I Ip 120/2025, 19. 6. 2025

Dolžnik je vložil predlog za dopustitev revizije, ta je del postopka z revizijo, s tem izrednega pravnega sredstva in predstavlja njegov začetek, vendar to ne pomeni vložitve izrednega pravnega sredstva. Vrhovno sodišče mora najprej dovoliti revizijo, potem jo mora dolžnik pravočasno vložiti. Nič od tega dolžnik ni zatrjeval.

VSC Sklep II Ip 93/2025, 21. 5. 2025

3. Odlog iz posebno upravičenih razlogov

4. Varščina kot pogoj za odlog

5. Izvršba zaradi varstva in vzgoje otrok

6. Nedopustnost pogodbenih pogojev

7. Izvršba na dolžnikov dom

8. Odlog v postopku začasne odredbe

72. člen (Na predlog upnika)

1. Splošno

2. Odlog premoženjske izvršbe

Dolžnik v pritožbi niti ne zatrjuje niti ne izkazuje, da je soglasje za odlog izvršbe upniku podal oziroma poslal, da lahko upnik s predlogom za odlog izvršbe uspe, pa dolžnikovo soglasje potrebuje, saj je izvršitelj zadevo že prevzel. Zato ne drži, da se izvršba zaradi odloga ne bi smela opraviti. Prav tako dolžnik v pritožbi ne trdi (trdi pravzaprav, da je bilo plačilo opravljeno en dan po rubežu) niti ne dokazuje, da je bila terjatev ob času oprave rubeža že plačana. Tudi sicer pa od upnika ni mogoče zahtevati, da ob vsakem trenutku spremlja prilive na računu in prepreči rubež, opravljen isti dan, kot se dolžnik, ne da bi o tem upnika vsaj obvestil (tega namreč ne trdi), odloči plačati svojo obveznost. Četudi bi izvršitelj zarubljen mobilni telefon pustil pri dolžniku v hrambi, to še ne pomeni, da rubež, kot ga izkazuje rubežni in cenilni zapisnik z dne 6. 5. 2025, ni bil opravljen.

VSL Sklep I Ip 705/2025, 22. 10. 2025

73. člen (Na predlog tretjega)

1. Splošno

Dejstvo je, da obstoji utemeljen dvom v dopustnost izvršbe na solastne deleže dolžnika A. A. na nepremičninah, na katere je bila v tem postopku dovoljena izvršba, saj je v teku nepravdni postopek

za ugotovitev pripadajočega zemljišča v zvezi s temi istimi nepremičninami. Če bi se izkazalo, da gre v naravi dejansko za pripadajoče zemljišče k stavbi, bi to pomenilo, da izvršba na te predmete ne bi bila dopustna. Nedopustna pa izvršba ne bi bila le zato, ker bi na predmetu izvršbe obstajala pravica tretjega, ki preprečuje izvršbo, temveč že zato, ker bi šlo za stvari izven pravnega prometa. Da se na takšne stvari ne vodi izvršba, mora izvršilno sodišče paziti že po uradni dolžnosti. Te okoliščine pri presoji predmetnega predloga tretjih za odlog izvršbe ni mogoče spregledati. Poleg tega se ne sme zanemariti niti interesa morebitnega kupca v izvršbi, da z nakupom na javni dražbi dejansko lahko originarno pridobi lastninsko pravico na nepremičnini brez pravnih napak. Sodišče prve stopnje obojemu navedenemu ni pripisalo zadostne teže.

Čeprav sicer drži, da je trditveno in dokazno breme o pogojih za odlog izvršbe na tretjem, ki odlog predlaga, gre vendarle v obravnavani zadevi za specifičen položaj. Le-tega predstavlja dejstvo, da je podan dvom, ali se v obravnavanem primeru morda vodi izvršba na predmete, ki niso v pravnem prometu. Povedano še drugače, ne gre le za goli interes tretjega, temveč za širši interes, ki ga izvršilno sodišče nikakor ne sme spregledati. Zato trditvenega in dokaznega bremena tretjega še toliko bolj ni pravilno razlagati prestrogo.

VSL Sklep I Ip 229/2025, 16. 4. 2025

2. Varščina

74. člen (Čas, za katerega se izvršba odlaga)

75. člen (Nadaljevanje odložene izvršbe)

76. člen (Ustavitev izvršbe)

1. Splošno

2. Ustavitev v zvezi s postopki zavarovanja

77. člen (Če je v predlogu navedeno, kje so stvari)

78. člen (Če v predlogu ni navedeno, kje so stvari)

79. člen (Predmeti, izvzeti iz izvršbe)

80. člen (Omejitve izvršbe proti pravnim osebam, podjetniku in zasebniku)

81. člen (Izvršilna dejanja)

Zapisnik izvršitelja o rubežu v spisu potrjuje, da je izvršitelj opravil vpis rubeža motornega vozila v register neposestnih zastavnih pravic, upnik pa pritožbi prilaga tudi ustrezen izpisek iz registra. Zato sodišče prve stopnje ne bi smelo ustaviti izvršbe na motorno vozilo.

VSL Sklep I Ip 573/2025, 3. 10. 2025

82. člen (Obvestilo o rubežu)

83. člen (Predmet rubeža)

84. člen (Obseg rubeža)

84.a člen (Učinki rubeža gotovine in prostovoljnega plačila)

85. člen (Hramba zarubljenih stvari)

Dolжник v pritožbi niti ne zatrjuje niti ne izkazuje, da je soglasje za odlog izvršbe upniku podal oziroma poslal, da lahko upnik s predlogom za odlog izvršbe uspe, pa dolžnikovo soglasje potrebuje, saj je izvršitelj zadevo že prevzel. Zato ne drži, da se izvršba zaradi odloga ne bi smela opraviti. Prav tako dolжник v pritožbi ne trdi (trdi pravzaprav, da je bilo plačilo opravljeno en dan po rubežu) niti ne dokazuje, da je bila terjatev ob času oprave rubeža že plačana. Tudi sicer pa od upnika ni mogoče zahtevati, da ob vsakem trenutku spremlja prilive na računu in prepreči rubež, opravljen isti dan, kot se dolжник, ne da bi o tem upnika vsaj obvestil (tega namreč ne trdi), odloči plačati svojo obveznost. Četudi bi izvršitelj zarubljen mobilni telefon pustil pri dolžniku v hrambi, to še ne pomeni, da rubež, kot ga izkazuje rubežni in cenilni zapisnik z dne 6. 5. 2025, ni bil opravljen.

VSL Sklep I Ip 705/2025, 22. 10. 2025

86. člen (Prepoved razpolaganja z zarubljenimi stvarmi)

87. člen (Pridobitev zastavne pravice)

Dolжник v pritožbi niti ne zatrjuje niti ne izkazuje, da je soglasje za odlog izvršbe upniku podal oziroma poslal, da lahko upnik s predlogom za odlog izvršbe uspe, pa dolžnikovo soglasje potrebuje, saj je izvršitelj zadevo že prevzel. Zato ne drži, da se izvršba zaradi odloga ne bi smela opraviti. Prav tako dolжник v pritožbi ne trdi (trdi pravzaprav, da je bilo plačilo opravljeno en dan po rubežu) niti ne dokazuje, da je bila terjatev ob času oprave rubeža že plačana. Tudi sicer pa od upnika ni mogoče zahtevati, da ob vsakem trenutku spremlja prilive na računu in prepreči rubež, opravljen isti dan, kot se dolжник, ne da bi o tem upnika vsaj obvestil (tega namreč ne trdi), odloči plačati svojo obveznost. Četudi bi izvršitelj zarubljen mobilni telefon pustil pri dolžniku v hrambi, to še ne pomeni, da rubež, kot ga izkazuje rubežni in cenilni zapisnik z dne 6. 5. 2025, ni bil opravljen.

VSL Sklep I Ip 705/2025, 22. 10. 2025

88. člen (Neuspešen ali neizveden rubež)

V primeru, če je rubež neuspešen, sodišče skladno s prvim odstavkom 88. člena ZIZ izvršbo na premičnine takoj ustavi, upnik pa lahko nato v roku treh mesecev s posredovanjem podatkov o novih dolžnikovih premičninah doseže razveljavitev sklepa o ustavitvi oziroma ponovitev rubeža. Drugače pa je pri neopravljenem rubežu, saj lahko sodišče ustavi izvršbo šele, če upnik v roku treh mesecev ne predlaga oprave ponovnega rubeža.

VSL Sklep I Ip 75/2025, 23. 5. 2025

89. člen (Cenitev)

90. člen (Rubežni in cenilni zapisnik)

91. člen (Zaznamba namesto rubeža)

92. člen (Čas prodaje)

93. člen (Način prodaje)

93.a člen (Spletni iskalnik prodaj premičnin)

Ni relevantne sodne prakse.

94. člen (Prodajna cena)

95. člen (Ustavitev izvršbe)

96. člen (Obveznosti in pravice kupca in izvršitelja)

97. člen (Če je en sam upnik)

98. člen (Če je več upnikov)

99. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

100. člen (Krajevna pristojnost)

Na podlagi prvega odstavka 100. člena ZIZ je za odločitev o predlogu za izvršbo krajevno pristojno sodišče, na območju katerega ima dolžnik stalno prebivališče.

VSRS Sklep I R 172/2025, 24. 9. 2025

101. člen (Prejemki, ki so izvzeti iz izvršbe)

102. člen (Omejitve izvršbe)

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev

poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

102.a člen (Nadomestilo izvrševalca sklepa o izvršbi)

103. člen (Davki in prispevki, izvzeti iz izvršbe)

104. člen (Način izvršbe)

Sodišče druge stopnje sicer nima pomislekov glede tega, da je imel sklep o rubežu z dne 29. 4. 2024 v določbah ZIZ predvidene pravne učinke že pred svojo pravnomočnostjo in pred pravnomočnostjo sklepa, s katerim je sodišče v zadevi I 848/2023 dne 20. 12. 2023 odločilo o vstopu novega upnika (tj. družbe A. d.o.o.) in torej tudi ob plačilu družbi A. d.o.o. (26. 7. 2024), ki je bilo izvedeno pred pravnomočnostjo navedenih sklepov. Vendar pa učinkov sklepa o rubežu ni mogoče širiti preko meja, ki jih določa ZIZ. Tako sicer drži, da sodišče s sklepom o rubežu dolžnikovemu dolžniku prepove poravnati terjatev dolžniku, upnik pa z rubežem pridobi zastavno pravico na zarubljeni terjatvi (prvi in tretji odstavek 107. člena ZIZ). Vendar pa upnik v izvršilnem postopku glede na specialno ureditev v ZIZ zgolj na podlagi rubeža terjatve ne glede na določbo 180. člena SPZ še ne pridobi tudi pravice, da od dolžnika zarubljene terjatve (dolžnikovega dolžnika) zahteva (ali prejme) izplačilo zneska v višini zarubljene terjatve. Rubež denarne terjatve je namreč zgolj prvo od izvršilnih dejanj, predvidenih v okviru izvršbe na denarno terjatev dolžnika (prvi odstavek 104. člena ZIZ). Pomen na podlagi rubeža pridobljene zastavne pravice pa je v zagotovitvi vrstnega reda (bodočega) poplačila upnika iz zarubljene terjatve za primer, da na zarubljeni terjatvi zastavno pravico pridobi več upnikov. Da bi se upnik iz zarubljene terjatve lahko tudi poplačal, mora rubežu (po pravnomočnosti sklepa o rubežu) slediti še prenos terjatve, in sicer, odvisno od predloga upnika, bodisi v izterjavo bodisi namesto plačila. V primeru prenosa v izterjavo upnik v skladu s specialno določbo prvega odstavka 120. člena ZIZ (še) s prenosom zarubljene terjatve v izterjavo pridobi pravico od dolžnikovega dolžnika zahtevati izplačilo že zapadlega zneska zarubljene (in prenesene) terjatve. Tudi v primeru prenosa namesto plačila upnik še s prenosom in posledičnim prehodom zarubljene terjatve na upnika pridobi pravico, da od dolžnikovega dolžnika zahteva plačilo (zapadle) zarubljene terjatve (127. člen ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 421. člena OZ), s tem da se v posledici prenosa namesto plačila spremeni tudi pripadnost prenesene terjatve (ta preide v premoženjsko sfero

upnika), saj s prenosom zarubljena terjatev do prenesenega zneska preide na upnika z učinkom odplačnega odstopa terjatve (127. člen ZIZ). Tako v primeru prenosa v izterjavo kot v primeru prenosa namesto plačila materialno upravičenje (izpolnitveni zahtev), ki ga vključuje zarubljena terjatev, na upnika preide šele s prenosom. Upnik zato pred prenosom terjatve ni upravičen do prejema izpolnitve iz naslova poplačila zarubljene terjatve, tudi dolžnikov dolžnik pa vse do prenosa terjatve na upnika svoje obveznosti do dolžnika ne more veljavno izpolniti upniku.

VSM Sklep II Ip 374/2025, 3. 9. 2025

105. člen (Obseg izvršbe)

106. člen (Občasne dajatve)

107. člen (Učinek)

Pri presoji pravnih posledic začetka stečajnega postopka nad dolžnikom na postopek izvršbe na podlagi verodostojne listine je treba upoštevati fazo, v kateri je bil postopek izvršbe v trenutku začetka stečajnega postopka. V tej zvezi je treba upoštevati tudi, da je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine kombinacija plačilnega naloga po ZPP in same dovolitve izvršbe. Če sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine do začetka stečajnega postopka še ni postal pravnomočen, je zato tudi za postopek izvršbe na podlagi verodostojne listine relevantna določba 4. točka prvega odstavka 205. člena ZPP, po kateri se pravdni postopek prekine, če nastanejo pravne posledice stečajnega postopka. Nadaljnja usoda plačilnega naloga oziroma dajatvenega dela sklepa o izvršbi je v takem položaju odvisna od ravnanja stečajnega upravitelja.

Drugače pa je v primeru, če je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine ob začetku stečajnega postopka nad dolžnikom že pravnomočen. Takrat je namreč glede vprašanja pravnih posledic stečajnega postopka nad dolžnikom na postopek izvršbe enako kot pri klasični izvršbi. V takem položaju je za usodo postopka izvršbe odločilno le, ali je upnik do začetka stečajnega postopka na dolžnikovem premoženju že pridobil ločitveno pravico, oziroma tudi, ali je bila v postopku izvršbe že opravljena prodaja premoženja, ki je predmet ločitvene pravice. Če do začetka stečaja ločitvena pravica v postopku izvršbe še ni bila pridobljena, se postopek izvršbe ustavi, če je ločitvena pravica že bila pridobljena, a do začetka stečaja še ni bila opravljena prodaja premoženja, ki je predmet ločitvene pravice, pa se postopek izvršbe prekine.

VSL Sklep I Ip 857/2025, 7. 10. 2025

Sodišče druge stopnje sicer nima pomislekov glede tega, da je imel sklep o rubežu z dne 29. 4. 2024 v določbah ZIZ predvidene pravne učinke že pred svojo pravnomočnostjo in pred pravnomočnostjo sklepa, s katerim je sodišče v zadevi I 848/2023 dne 20. 12. 2023 odločilo o vstopu novega upnika (tj. družbe A. d.o.o.) in torej tudi ob plačilu družbi A. d.o.o. (26. 7. 2024), ki je bilo izvedeno pred pravnomočnostjo navedenih sklepov. Vendar pa učinkov sklepa o rubežu ni mogoče širiti preko meja, ki jih določa ZIZ. Tako sicer drži, da sodišče s sklepom o rubežu dolžnikovemu dolžniku prepove poravnati terjatev dolžniku, upnik pa z rubežem pridobi zastavno pravico na zarubljeni terjatvi (prvi in tretji odstavek 107. člena ZIZ). Vendar pa upnik v izvršilnem postopku glede na specialno ureditev v ZIZ zgolj na podlagi rubeža terjatve ne glede na določbo 180. člena SPZ še ne pridobi tudi pravice, da od dolžnika zarubljene terjatve (dolžnikovega dolžnika) zahteva (ali prejme) izplačilo zneska v višini zarubljene terjatve. Rubež denarne terjatve je namreč zgolj prvo od izvršilnih dejanj, predvidenih v okviru izvršbe na denarno terjatev dolžnika (prvi odstavek 104. člena ZIZ). Pomen na podlagi rubeža pridobljene zastavne pravice pa je v zagotovitvi vrstnega reda (bodočega) poplačila upnika iz zarubljene terjatve za primer, da na zarubljeni terjatvi zastavno pravico pridobi več upnikov. Da bi se upnik iz zarubljene terjatve lahko tudi poplačal, mora rubežu

(po pravnomočnosti sklepa o rubežu) slediti še prenos terjatve, in sicer, odvisno od predloga upnika, bodisi v izterjavo bodisi namesto plačila. V primeru prenosa v izterjavo upnik v skladu s specialno določbo prvega odstavka 120. člena ZIZ (še) s prenosom zarubljene terjatve v izterjavo pridobi pravico od dolžnikovega dolžnika zahtevati izplačilo že zapadlega zneska zarubljene (in prenesene) terjatve. Tudi v primeru prenosa namesto plačila upnik še s prenosom in posledičnim prehodom zarubljene terjatve na upnika pridobi pravico, da od dolžnikovega dolžnika zahteva plačilo (zapadle) zarubljene terjatve (127. člen ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 421. člena OZ), s tem da se v posledici prenosa namesto plačila spremeni tudi pripadnost prenesene terjatve (ta preide v premoženjsko sfero upnika), saj s prenosom zarubljena terjatev do prenesenega zneska preide na upnika z učinkom odplačnega odstopa terjatve (127. člen ZIZ). Tako v primeru prenosa v izterjavo kot v primeru prenosa namesto plačila materialno upravičenje (izpolnitveni zahtevek), ki ga vključuje zarubljena terjatev, na upnika preide še s prenosom. Upnik zato pred prenosom terjatve ni upravičen do prejema izpolnitve iz naslova poplačila zarubljene terjatve, tudi dolžnikov dolžnik pa vse do prenosa terjatve na upnika svoje obveznosti do dolžnika ne more veljavno izpolniti upniku.

VSM Sklep II Ip 374/2025, 3. 9. 2025

108. člen (Rubež terjatve iz vrednostnega papirja)

109. člen (Zastavna pravica na obrestih)

Ni relevantne sodne prakse.

110. člen (Vrstni red)

111. člen (Izjava dolžnikovega dolžnika)

112. člen (Odgovornost dolžnikovega dolžnika)

113. člen (Rubež terjatve, zavarovane z zastavno pravico, ki je vpisana v zemljiški knjigi)

Sodišče druge stopnje sicer nima pomislekov glede tega, da je imel sklep o rubežu z dne 29. 4. 2024 v določbah ZIZ predvidene pravne učinke že pred svojo pravnomočnostjo in pred pravnomočnostjo sklepa, s katerim je sodišče v zadevi I 848/2023 dne 20. 12. 2023 odločilo o vstopu novega upnika (tj. družbe A. d.o.o.) in torej tudi ob plačilu družbi A. d.o.o. (26. 7. 2024), ki je bilo izvedeno pred pravnomočnostjo navedenih sklepov. Vendar pa učinkov sklepa o rubežu ni mogoče širiti preko meja, ki jih določa ZIZ. Tako sicer drži, da sodišče s sklepom o rubežu dolžnikovemu dolžniku prepove poravnati terjatev dolžniku, upnik pa z rubežem pridobi zastavno pravico na zarubljeni terjatvi (prvi in tretji odstavek 107. člena ZIZ). Vendar pa upnik v izvršilnem postopku glede na specialno ureditev v ZIZ zgolj na podlagi rubeža terjatve ne glede na določbo 180. člena SPZ še ne pridobi tudi pravice, da od dolžnika zarubljene terjatve (dolžnikovega dolžnika) zahteva (ali prejme) izplačilo zneska v višini zarubljene terjatve. Rubež denarne terjatve je namreč zgolj prvo od izvršilnih dejanj, predvidenih v okviru izvršbe na denarno terjatev dolžnika (prvi odstavek 104. člena ZIZ). Pomen na podlagi rubeža pridobljene zastavne pravice pa je v zagotovitvi vrstnega reda (bodočega) poplačila upnika iz zarubljene terjatve za primer, da na zarubljeni terjatvi zastavno pravico pridobi več upnikov. Da bi se upnik iz zarubljene terjatve lahko tudi poplačal, mora rubežu

(po pravnomočnosti sklepa o rubežu) slediti še prenos terjatve, in sicer, odvisno od predloga upnika, bodisi v izterjavo bodisi namesto plačila. V primeru prenosa v izterjavo upnik v skladu s specialno določbo prvega odstavka 120. člena ZIZ (še) s prenosom zarubljene terjatve v izterjavo pridobi pravico od dolžnikovega dolžnika zahtevati izplačilo že zapadlega zneska zarubljene (in prenesene) terjatve. Tudi v primeru prenosa namesto plačila upnik še s prenosom in posledičnim prehodom zarubljene terjatve na upnika pridobi pravico, da od dolžnikovega dolžnika zahteva plačilo (zapadle) zarubljene terjatve (127. člen ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 421. člena OZ), s tem da se v posledici prenosa namesto plačila spremeni tudi pripadnost prenesene terjatve (ta preide v premoženjsko sfero upnika), saj s prenosom zarubljena terjatev do prenesenega zneska preide na upnika z učinkom odplačnega odstopa terjatve (127. člen ZIZ). Tako v primeru prenosa v izterjavo kot v primeru prenosa namesto plačila materialno upravičenje (izpolnitveni zahtevek), ki ga vključuje zarubljena terjatev, na upnika preide še s prenosom. Upnik zato pred prenosom terjatve ni upravičen do prejema izpolnitve iz naslova poplačila zarubljene terjatve, tudi dolžnikov dolžnik pa vse do prenosa terjatve na upnika svoje obveznosti do dolžnika ne more veljavno izpolniti upniku.

VSM Sklep II Ip 374/2025, 3. 9. 2025

114. člen (Vrsta prenosa)

115. člen (Sklep o prenosu)

116. člen (Posebni pogoji za prenos nedeljive terjatve)

117. člen (Kdaj je prenos opravljen)

118. člen (Obveznosti dolžnika in upnika)

119. člen (Položitev terjatve pri sodišču)

120. člen (Pravice upnika)

Sodišče druge stopnje sicer nima pomislekov glede tega, da je imel sklep o rubežu z dne 29. 4. 2024 v določbah ZIZ predvidene pravne učinke že pred svojo pravnomočnostjo in pred pravnomočnostjo sklepa, s katerim je sodišče v zadevi I 848/2023 dne 20. 12. 2023 odločilo o vstopu novega upnika (tj. družbe A. d.o.o.) in torej tudi ob plačilu družbi A. d.o.o. (26. 7. 2024), ki je bilo izvedeno pred pravnomočnostjo navedenih sklepov. Vendar pa učinkov sklepa o rubežu ni mogoče širiti preko meja, ki jih določa ZIZ. Tako sicer drži, da sodišče s sklepom o rubežu dolžnikovemu dolžniku prepove poravnati terjatev dolžniku, upnik pa z rubežem pridobi zastavno pravico na zarubljeni terjatvi (prvi in tretji odstavek 107. člena ZIZ). Vendar pa upnik v izvršilnem postopku glede na specialno ureditev v ZIZ zgolj na podlagi rubeža terjatve ne glede na določbo 180. člena SPZ še ne pridobi tudi pravice, da od dolžnika zarubljene terjatve (dolžnikovega dolžnika) zahteva (ali prejme) izplačilo zneska v višini zarubljene terjatve. Rubež denarne terjatve je namreč zgolj prvo od izvršilnih dejanj, predvidenih v okviru izvršbe na denarno terjatev dolžnika (prvi odstavek 104. člena ZIZ). Pomen na podlagi rubeža pridobljene zastavne pravice pa je v zagotovitvi vrstnega reda (bodočega) poplačila upnika iz zarubljene terjatve za primer, da na zarubljeni terjatvi zastavno pravico pridobi več upnikov. Da bi se upnik iz zarubljene terjatve lahko tudi poplačal, mora rubežu

(po pravnomočnosti sklepa o rubežu) slediti še prenos terjatve, in sicer, odvisno od predloga upnika, bodisi v izterjavo bodisi namesto plačila. V primeru prenosa v izterjavo upnik v skladu s specialno določbo prvega odstavka 120. člena ZIZ (še) s prenosom zarubljene terjatve v izterjavo pridobi pravico od dolžnikovega dolžnika zahtevati izplačilo že zapadlega zneska zarubljene (in prenesene) terjatve. Tudi v primeru prenosa namesto plačila upnik še s prenosom in posledičnim prehodom zarubljene terjatve na upnika pridobi pravico, da od dolžnikovega dolžnika zahteva plačilo (zapadle) zarubljene terjatve (127. člen ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 421. člena OZ), s tem da se v posledici prenosa namesto plačila spremeni tudi pripadnost prenesene terjatve (ta preide v premoženjsko sfero upnika), saj s prenosom zarubljena terjatev do prenesenega zneska preide na upnika z učinkom odplačnega odstopa terjatve (127. člen ZIZ). Tako v primeru prenosa v izterjavo kot v primeru prenosa namesto plačila materialno upravičenje (izpolnitveni zahtevek), ki ga vključuje zarubljena terjatev, na upnika preide še s prenosom. Upnik zato pred prenosom terjatve ni upravičen do prejema izpolnitve iz naslova poplačila zarubljene terjatve, tudi dolžnikov dolžnik pa vse do prenosa terjatve na upnika svoje obveznosti do dolžnika ne more veljavno izpolniti upniku.

VSM Sklep II Ip 374/2025, 3. 9. 2025

121. člen (Prenos v izterjavo terjatve, vpisane v zemljiški knjigi)

122. člen (Če je obveznost dolžnikovega dolžnika pogojena z izročitvijo stvari)

123. člen (Obvestilo o tožbi za izterjavo prenesene terjatve)

124. člen (Zamuda pri izterjavi prenesene terjatve)

125. člen (Poplačilo upnika)

126. člen (Izterjava zneska, ki presega upnikovo terjatev)

Ni relevantne sodne prakse.

127. člen (Prenos namesto plačila)

Sodišče druge stopnje sicer nima pomislekov glede tega, da je imel sklep o rubežu z dne 29. 4. 2024 v določbah ZIZ predvidene pravne učinke že pred svojo pravnomočnostjo in pred pravnomočnostjo sklepa, s katerim je sodišče v zadevi I 848/2023 dne 20. 12. 2023 odločilo o vstopu novega upnika (tj. družbe A. d.o.o.) in torej tudi ob plačilu družbi A. d.o.o. (26. 7. 2024), ki je bilo izvedeno pred pravnomočnostjo navedenih sklepov. Vendar pa učinkov sklepa o rubežu ni mogoče širiti preko meja, ki jih določa ZIZ. Tako sicer drži, da sodišče s sklepom o rubežu dolžnikovemu dolžniku prepove poravnati terjatev dolžniku, upnik pa z rubežem pridobi zastavno pravico na zarubljeni terjatvi (prvi in tretji odstavek 107. člena ZIZ). Vendar pa upnik v izvršilnem postopku glede na specialno ureditev v ZIZ zgolj na podlagi rubeža terjatve ne glede na določbo 180. člena SPZ še ne pridobi tudi pravice, da od dolžnika zarubljene terjatve (dolžnikovega dolžnika) zahteva (ali prejme) izplačilo zneska v višini zarubljene terjatve. Rubež denarne terjatve je namreč zgolj prvo od izvršilnih dejanj, predvidenih v okviru izvršbe na denarno terjatev dolžnika (prvi odstavek 104. člena ZIZ). Pomen na podlagi rubeža pridobljene zastavne pravice pa je v zagotovitvi vrstnega reda (bodočega) poplačila upnika iz zarubljene terjatve za primer, da na zarubljeni terjatvi zastavno

pravico pridobi več upnikov. Da bi se upnik iz zarubljene terjatve lahko tudi poplačal, mora rubežu (po pravnomočnosti sklepa o rubežu) slediti še prenos terjatve, in sicer, odvisno od predloga upnika, bodisi v izterjavo bodisi namesto plačila. V primeru prenosa v izterjavo upnik v skladu s specialno določbo prvega odstavka 120. člena ZIZ (še) s prenosom zarubljene terjatve v izterjavo pridobi pravico od dolžnikovega dolžnika zahtevati izplačilo že zapadlega zneska zarubljene (in prenesene) terjatve. Tudi v primeru prenosa namesto plačila upnik še s prenosom in posledičnim prehodom zarubljene terjatve na upnika pridobi pravico, da od dolžnikovega dolžnika zahteva plačilo (zapadle) zarubljene terjatve (127. člen ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 421. člena OZ), s tem da se v posledici prenosa namesto plačila spremeni tudi pripadnost prenesene terjatve (ta preide v premoženjsko sfero upnika), saj s prenosom zarubljena terjatev do prenesenega zneska preide na upnika z učinkom odplačnega odstopa terjatve (127. člen ZIZ). Tako v primeru prenosa v izterjavo kot v primeru prenosa namesto plačila materialno upravičenje (izpolnitveni zahtevek), ki ga vključuje zarubljena terjatev, na upnika preide še s prenosom. Upnik zato pred prenosom terjatve ni upravičen do prejema izpolnitve iz naslova poplačila zarubljene terjatve, tudi dolžnikov dolžnik pa vse do prenosa terjatve na upnika svoje obveznosti do dolžnika ne more veljavno izpolniti upniku.

VSM Sklep II Ip 374/2025, 3. 9. 2025

128. člen (Uporaba določb tega poglavja)

129. člen (Sklep o izvršbi)

Namen vročanja kot enega od izrazov ustavne pravice do izjave je, da se strankam zagotovi možnost seznanitve in opredelitve do vsega procesnega gradiva v spisu, ki bi lahko vplivalo na odločitev sodišča. Če že zakon ne določa obvezne vročitve posamezne vloge v izjavo, je treba v vsakem konkretnem primeru presoditi, ali je (bila) vročitev nasprotni stranki potrebna za zagotovitev poštenega postopka. Pri tem je treba upoštevati, da vročanje ne sme biti samo sebi namen, zato vlog, ki ne morejo vplivati na odločitev sodišča, nasprotni stranki ni treba vročiti.

Le v primeru, če bi sodišče prve stopnje ugovor delno zavrnilo ravno na podlagi trditvene in dokazne podlage upnice iz odgovora na ugovor, kljub temu pa le-tega ne bi vročilo dolžniku v izjavo že pred sprejemom svoje odločitve, bi šlo za absolutno bistveno kršitev postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom ZIZ.

Stroški vloge, s katero upnik delno umakne predlog za izvršbo, niso že kategorično, v vsakem primeru potrebni za izvršbo (prim. peti odstavek 38. člena ZIZ). Odvisno je, za kakšen dejanski položaj gre. Sodna praksa razlikuje med primeri, ko gre za prostovoljno plačilo dolga, zunaj izvršbe, in primeri, ko gre za prisilna plačila, z izvršbo. Za prostovoljno plačilo namreč sodišče ne more vedeti že iz samega spisa, zato se praviloma šteje, da so stroški delnega umika v takem primeru potrebni za izvršbo. Upnik z delnim umikom prepreči potrebo po vlaganju novih vlog, konkretno ugovorov dolžnika (po roku).

Drugače pa je, če je sodišče z delnim plačilom seznanjeno že na podlagi podatkov v spisu, to je na podlagi obvestila dolžnikovega dolžnika ali izvršitelja. V takem primeru ni potrebno, da bi o prejetih nakazilih sodišču posebej sporočal še upnik.

VSL Sklep I Ip 661/2025, 2. 7. 2025

Res je, da samostojni podjetnik ne prejema plače, a vendar to velja le v primeru, če ni hkrati zaposlen pri drugem delodajalcu. Dejstvo, da je nekdo samostojni podjetnik, namreč ne izključuje takšne možnosti, ko bi nekdo, ki posluje kot samostojni podjetnik, plačo prejemal drugje.

VSL Sklep I Ip 532/2025, 21. 5. 2025

130. člen (Povečanje plače)

Ni relevantne sodne prakse.

131. člen (Če ima več oseb pravico do preživitve)

Ni relevantne sodne prakse.

132. člen (Kraj plačila)

133. člen (Prenehanje delovnega razmerja)

133.a člen (Ustavitev izvršbe)

134. člen (Odgovornost za opuščenost odtegnitev in izplačilo zapadlih zneskov)

135. člen (Upravna izplačilna prepoved)

136. člen (Uporaba določb tega poglavja)

137. člen (Omejitev izvršbe)

138. člen (Sklep o izvršbi)

RS postane zakoniti prevzemnik dolgov iz izvršilnih naslovov že z uveljavitvijo ZOKIPOS, pri čemer se kot izvršilni naslov iz 6. točke 2. člena ZOKIPOS šteje tako odločba oziroma druga izvršljiva listina, ki je po 17. členu ZIZ lahko izvršilni naslov, izdana zoper izbrisano družbo, kot tudi izvršljiva listina, izdana zoper družbenika izbrisane družbe.

Ker upnik v konkretnem primeru razpolaga z izvršilnima naslovoma zoper izbrisano družbo in njeno družbenico ter je zakoniti prevzemnik dolgov iz takšnih izvršilnih naslovov že vse od uveljavitve ZOKIPOS dolžnik - to je RS, ni bilo pravne podlage za zavrnitev predloga za izvršbo v delu, v katerem je upnik predlagal prenos zarubljenih denarnih sredstev pri organizacijah za plačilni promet na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi. Takšna odločitev je v nasprotju s povsem jasnima in nedvoumnima določbama tretjega odstavka 46. člena in drugega odstavka 138. člena ZIZ. Izvršilno sodišče nima diskrecije, da tedaj, ko so izpolnjeni pogoji iz tretjega odstavka 46. člena ZIZ, samo presoja, ali bo ugodilo predlogu za izvršbo v delu glede zahtevanega prenosa zarubljenih denarnih sredstev na upnikov račun še pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi ali ne. Na to pritožba utemeljeno opozarja. Gre za arbitrarno odločitev, s čimer je bilo kršeno upnikovo ustavno procesno jamstvo enakega varstva pravic iz 22. člena URS.

VSL Sklep I Ip 477/2025, 12. 6. 2025

139. člen (Izvršba na sredstva v tuji valuti)

141. člen (Način poplačila terjatev)

1. Splošno

2. Odlog izvršbe na dolžnikova denarna sredstva pri organizaciji za plačilni promet

142. člen (Izvršba na hranilno vlogo)

Ni relevantne sodne prakse.

143. člen (Občasne dajatve)

144. člen (Vrstni red poravnave terjatev s posameznih računov)

145. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

146. člen (Izvršba proti solidarnemu dolžniku)

147. člen (Odgovornost organizacije za plačilni promet)

148. člen (Gospodarske zadeve)

149. člen (Izvršba na sredstva države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih zavodov)

150. člen (Prenos pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi)

151. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

Ni relevantne sodne prakse.

152. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

153. člen (Način izvršbe)

154. člen (Učinek prenosa)

155. člen (Če dolžnikova terjatev še ni zapadla; tožba proti dolžnikovemu dolžniku)

156. člen (Uporaba določb o izvršbi na denarno terjatev)

157. člen (Izročitev premičnin v hrambo)

158. člen (Prodaja stvari in poplačilo upnika)

159. člen (Izročitev upniku)

Ni relevantne sodne prakse.

160. člen (Prodaja)

Ni relevantne sodne prakse.

161. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

Ni relevantne sodne prakse.

162. člen (Krajevna pristojnost)

163. člen (Način izvršbe)

163.a člen (Krajevna pristojnost)

163.b člen (Vpis sklepa o izvršbi)

163.c člen (Izvršba za izterjavo denarne terjatve)

163.č člen (Izvršba za izročitev vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

164. člen (Krajevna pristojnost)

165. člen (Način izvršbe)

166. člen (Krajevna pristojnost)

Če ležijo nepremičnine na območju različnih sodišč, je krajevno pristojno za dovolitev izvršbe tisto sodišče, na območju katerega je nepremičnina, ki je kot predmet izvršbe v predlogu za izvršbo navedena na prvem mestu, za samo izvršbo pa vsako posamezno sodišče, na območju katerega je nepremičnina (drugi odstavek 166. člena ZIZ).

VSRS Sklep I R 157/2025, 24. 9. 2025

167. člen (Izvršilna dejanja)

168. člen (Dokaz o dolžnikovi lastnini)

1. Splošno

2. Dolžnik ni vpisan kot lastnik nepremičnine

3. Nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo

ZIZ v 168. členu določa dokazno pravilo - lastništvo nepremičnine, ki je vpisana v zemljiško knjigo in se ne more dokazovati s katerimkoli dokaznim sredstvom, temveč le s podatki o lastništvu iz zemljiške knjige, v primeru, če pa je lastninska pravica na nepremičnini vpisana v zemljiški knjigi na nekoga drugega, pa mora upnik priložiti listino, ki je primerna za vpis dolžnikove lastninske pravice. Če upnik te listine nima, lahko s tožbo zahteva vpis te pravice na dolžnika. Glede nepremičnin, ki pa niso vpisane v zemljiški knjigi, pa 168. člen ZIZ napotuje na uporabo 211. člena ZIZ, ki določa, da mora upnik v predlogu za izvršbo navesti vse potrebne podatke za identifikacijo nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi, vendar to ne izključuje obveznosti sodišča, da sodišče ne bi preizkusilo lastništva nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi glede na uporabo prvega odstavka 32. člena ZIZ, po katerem je lahko predmet izvršbe le dolžnikova stvar. Uradni preizkus lastništva, ki ga je zakonodajalec naložil izvršilnemu sodišču za nepremičnine, ki so v zemljiški knjigi vpisane, mora zato toliko bolj veljati za nevpisane nepremičnine, saj pri teh obstaja večja nevarnost, da se poseže v pravice tretjih. Zato upnik ne sme biti postavljen v bolj ugoden položaj glede dokazovanja dolžnikovega lastništva od tistega, ki predlaga izvršbo na nevpisano nepremičnino. Če sodišče uradnega preizkusa ne bi opravilo in bi slepo sledilo upničinim podatkom o lastništvu in obsegu nevpisane dolžnikove nepremičnine, pravica upnice do sodnega varstva po 23. členu Ustave RS, ki vsebuje tudi pravico do izvršbe, ne bi odtehtala tveganja, da se lahko poseže v premoženje ali pravne koristi tretjih oseb. Zato je sodišče prve stopnje v okviru materialno procesnega vodstva dolžno paziti tudi na ta pogoj.

ZKN v 14. členu določa, da se podatki o lastništvu v kataster nepremičnin prevzemajo iz zemljiške knjige, nato pa osvežujejo iz centralnega registra prebivalstva ali poslovnega registra prebivalstva. Poleg podatkov o lastnikih prevzetih iz zemljiške knjige, pa se v katastru nepremičnin na podlagi 141. in 145. člena ZKN za dele stavb vodijo tudi t.i. "posebni podatki o lastniku" oz. t.i. registrski lastnik. Posebni podatki o lastniku dela stavbe se vodijo v primeru, ko so bili le-ti vpisani v register nepremičnin ob prevzemu podatkov v kataster nepremičnin in so različni od lastnikov na povezani parceli in za tako stavbo ni bila vzpostavljena etažna lastnina ali stavbna pravica. Registrski lastnik v katastru nepremičnin po oceni sodišča prve stopnje tako ne pomeni nujno pravega lastnika

nepremičnine.

Registrski lastnik je lastnik, ki je prevzet iz registra nepremičnin. S tem, ko je upnica predložila izpis, da je stavba vpisana v register nepremičnin (REN), iz tega pa izhaja, da ima stavba 6 delov, pri enem od teh pa je iz evidence GURS kot registrski lastnik vpisan dolžnik, je zadostila pogojem za zavarovanje na nevknjiženi nepremičnini in zato ni podlage za zahtevo sodišča, da mora upnica predložiti še verigo pogodb, na podlagi katerih bi se lahko vknjižila lastninska pravica na dolžnika. Zato upnici ni mogoče odreči zavarovanja njene denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnini iz razlogov, ko jih je navedlo sodišče prve stopnje.

VSL Sklep IV Ip 1095/2025, 15. 10. 2025

169. člen (Izvršba na druga sredstva ali na drugo nepremičnino)

1. Splošno

2. Izvršba na nepremičnino, ki je dolžnikov dom

Pritožnik je s povzetimi ugovornimi navedbami zatrjeval ugovorni razlog odloga izpolnitve obveznosti, kar je pravno upošteveni ugovorni razlog, ki preprečuje izvršbo po 9. točki prvega odstavka 55. člena ZIZ. Prav tako se višje sodišče strinja, da je v zvezi z navedenim uveljavljanim ugovornim razlogom relevantna določba četrtega odstavka 51. člena OZ, po kateri so veljavni poznejši ustni dogovori, s katerimi se zmanjšujejo ali olajšujejo obveznosti ene ali druge stranke, če je posebna oblika predpisana samo v interesu pogodbenih strank.

Na dolžniku, ki z ugovorom nasprotuje zoper njega dovoljeni izvršbi, je najprej breme dovolj konkretnega zatrjevanja pravno pomembnih dejstev, ter nato še njihovega dokazovanja. Povedano drugače, izvajanje dokazov praviloma pride v poštev le, če je ugovorna trditvena podlaga pravno pomembna in tudi dovolj določna. Velja namreč načelna prepoved t. i. informativnega dokaza, to je dokaza, s katerimi bi se dejstva, ki bi jih morala navesti stranka, šele ugotavljala. Informativni dokazi v pravnem postopku (oziroma smiselno tudi v izvršilnem postopku; 15. člen ZIZ) niso dovoljeni. Novejši pogledi zagovarjajo izjemo od načelne prepovedi informativnih dokazov, predvsem tedaj, ko stranka ne more poznati dejstev, ki jih sicer mora zatrjevati na podlagi trditvenega bremena.

Skladno s 1. točko drugega odstavka 71. člena ZIZ se izvršba na stanovanje ali stanovanjsko hišo, ki je dolžnikov dom, lahko odloži, če gre za izterjavo denarne terjatve, ki je očitno nesorazmerna glede na ugotovljeno vrednost nepremičnine. Glede na višino izterjavane denarne terjatve v obravnavani zadevi, to je 993.087,76 EUR, navedeni zakonski pogoj očitno ne more biti izpolnjen. Kot je pravilno štelo že sodišče prve stopnje, pa dejstvo, da nepremičnina, na katero je bila tudi dovoljena izvršba v obravnavani zadevi, predstavlja dom pritožnika in njegovih dveh mladoletnih hčera, samo zase ne more biti posebno upravičen razlog za odlog izvršbe. Brez dvoma je sicer izguba doma zelo huda posledica izvršbe, zlasti, če v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci. Vendar pa gre za posledico, ki je že po naravi stvari lastna nepremičninski izvršbi. Ob stališču, da je izvršba na nepremičnino, ki je dom dolžnika (in njegove družine) že v izhodišču nedopustna, se upnik iz takšne nepremičnine sploh nikoli ne bi mogel hitro in učinkovito poplačati. To pa bi bilo, upoštevaje upnikovo ustavno pravico do učinkovitega sodnega varstva, nedopustno. Pravica do doma, pa čeprav v nepremičnini živijo tudi mladoletni otroci, ni absolutna, tako kot ni absolutna upnikova pravica do sodnega varstva. Sodišče mora v vsakem konkretnem primeru opraviti tehtanje med njima, pri čemer pa zgolj dejstvo, da je nepremičnina dom dolžnika (in njegove družine), kot pojasnjeno, še ne more biti vedno oziroma kar samodejno odločilno v prid dolžnika.

VSL Sklep I Ip 963/2025, 22. 10. 2025

170. člen (Zaznamba izvršbe)

171. člen (Pristop k izvršbi)

Glede na upnikov umik izvršilnega predloga se neposredna izvršilna dejanja v izvršilni zadevi In 1657/2014 že od leta 2019 ne morejo več opravljati, saj je izvršilni postopek In 1657/2014 že zaključen. Navedeno pa pomeni, da dolžnik za odločanje o predlogu za odlog že ustavljene izvršbe In 1657/2014 nima več pravnega interesa. Vsebinska odločitev o predlogu za odlog namreč ne more več v ničemer izboljšati pravnega položaja dolžnika v izvršilni zadevi In 1657/2014, glede na to, da je bila ta izvršba že končana.

V primeru, ko je v teku več izvršilnih postopkov na isto dolžnikovo nepremičnino, se sicer opravi en sam, enoten postopek prodaje nepremičnine, saj upniki, na predlog katerih je bil pozneje izdan sklep o izvršbi, pristopijo k že prej začeti, vodilni izvršilni zadevi. V vodilni izvršilni zadevi se opravi postopek prodaje tudi, če je ta že bila ustavljena. Vendar pa se ne glede na navedeno o pravnih sredstvih dolžnika odloča v vsaki posamezni izvršilni zadevi posebej in lahko pride v teh zadevah tudi do različnih odločitev sodišča.

VSL Sklep I Ip 480/2025, 9. 9. 2025

171.a člen (Prodaja nepremičnine kot celote)

172. člen (Poplačilo zastavnega upnika in upnika zemljiškega dolga)

172.a člen (Oklic imetniku zemljiškega pisma)

173. člen (Prenehanje zastavne pravice in zemljiškega dolga)

O predlogu po drugem in tretjem odstavku 173. člena ZIZ je potrebno odločiti s sklepom, s katerim sodišče odloča, ali se predlagani sporazum med kupko nepremičnine in zastavno upnico iz drugega odstavka 173. člena ZIZ lahko upošteva in se za prevzeti dolg (kolikor bi upnici pripadlo v izvršilnem postopku) zmanjša kupnina, ter pod kakšnimi pogoji. Sklenjen sporazum ne sme vplivati na dolžnikov položaj tako, da bi bil ta (obseg poplačila) slabši, kot če sporazuma ne bi bilo.

Če dosežena kupnina ne zadošča za popolno poplačilo terjatve upnika, ki je nepremičnino kupil, se ne glede na dejansko višino kupnine šteje, da je bil ta upnik poplačan do višine ugotovljene vrednosti nepremičnine. Namen zakonodajalca je bil, da se prepreči, da upnik, ki je kupil nepremičnino za nižano vrednost, obdrži še celoten preostanek terjatve do dolžnika.

VSL Sklep I Ip 757/2025, 20. 8. 2025

174. člen (Služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

175. člen (Najemno in zakupno razmerje)

176. člen (Ogled nepremičnine)

177. člen (Nepremičnine izvzete iz izvršbe)

178. člen (Način ugotovitve vrednosti)

1. Splošno

Cenilno mnenje je strokovno, obrazloženo delo sodnega cenilca, opravljeno na podlagi pravi stroke. Vselej vsebuje konkretne podatke, obrazložitev postopka za izračun vrednosti in konkreten končni rezultat tega postopka (oceno vrednosti). Zaradi navedenega morajo tudi pripombe stranke na izvedensko mnenje biti konkretne, strokovno utemeljene. Ne zadostuje primeroma nestrinjanje z mnenjem in pavšalno navajanje, da ocena ni pravilna.

Neutemeljeno dolžnik uveljavlja, da bi sodišče cenilko moralo zaslišati, saj za zaslišanje cenilke sodišče ni imelo podlage. Pravilno je namreč ocenilo, da je izvedensko mnenje oziroma cenitev prepričljiva in strokovno utemeljena, pavšalne pripombe dolžnika pa prepričljivosti in pravilnosti cenitve niso uspele z ničemer omajati. Namen dokazovanja z izvedencem namreč tudi ni doseči strinjanje strank glede njegovih ugotovitev.

VSL Sklep I Ip 796/2025, 12. 9. 2025

2. Ponovna ugotovitev vrednosti nepremičnine

179. člen (Sklep o ugotovitvi vrednosti)

180. člen (Ustavitev izvršbe po predlogu)

181. člen (Odredba o prodaji)

181.a člen (Spletni iskalnik prodaj nepremičnin)

182. člen (Predkupna in odkupna pravica)

183. člen (Način prodaje)

184. člen (Pogoji za prodajo)

185. člen (Položitev varščine)

186. člen (Če je pri prodaji navzoč en sam ponudnik)

187. člen (Kdo ne more biti kupec)

188. člen (Prodajna cena)

188.a člen (Spletna javna dražba)

189. člen (Prodajni narok in domik)

189.a člen (Prodaja z zavezujočim zbiranjem ponudb)

Ni relevantne sodne prakse.

190. člen (Domik pri prodaji z neposredno pogodbo)

191. člen (Položitev kupnine)

192. člen (Izročitev nepremičnine kupcu)

193. člen (Varstvo kupčevih pravic)

194. člen (Ustavitev izvršbe)

195. člen (Kdaj se poplačajo)

196. člen (Kateri upniki se poplačajo)

197. člen (Prednost pri poplačilu)

198. člen (Vrstni red drugih terjatev)

199. člen (Nadomestila za osebne služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

Ni relevantne sodne prakse.

200. člen (Sorazmerno poplačilo terjatev)

200.a člen (Poplačilo upnika, ki je kupec nepremičnine)

O predlogu po drugem in tretjem odstavku 173. člena ZIZ je potrebno odločiti s sklepom, s katerim sodišče odloča, ali se predlagani sporazum med kupko nepremičnine in zastavno upnico iz drugega odstavka 173. člena ZIZ lahko upošteva in se za prevzeti dolg (kolikor bi upnici pripadlo v izvršilnem postopku) zmanjša kupnina, ter pod kakšnimi pogoji. Sklenjen sporazum ne sme vplivati na dolžnikov položaj tako, da bi bil ta (obseg poplačila) slabši, kot če sporazuma ne bi bilo.

Če dosežena kupnina ne zadošča za popolno poplačilo terjatve upnika, ki je nepremičnino kupil, se ne glede na dejansko višino kupnine šteje, da je bil ta upnik poplačan do višine ugotovljene vrednosti nepremičnine. Namen zakonodajalca je bil, da se prepreči, da upnik, ki je kupil nepremičnino za nižano vrednost, obdrži še celoten preostanek terjatve do dolžnika.

VSL Sklep I Ip 757/2025, 20. 8. 2025

200.b člen (Povezane osebe)

O predlogu po drugem in tretjem odstavku 173. člena ZIZ je potrebno odločiti s sklepom, s katerim sodišče odloča, ali se predlagani sporazum med kupko nepremičnine in zastavno upnico iz

drugega odstavka 173. člena ZIZ lahko upošteva in se za prevzeti dolg (kolikor bi upnici pripadlo v izvršilnem postopku) zmanjša kupnina, ter pod kakšnimi pogoji. Sklenjen sporazum ne sme vplivati na dolžnikov položaj tako, da bi bil ta (obseg poplačila) slabši, kot če sporazuma ne bi bilo.

Če dosežena kupnina ne zadošča za popolno poplačilo terjatve upnika, ki je nepremičnino kupil, se ne glede na dejansko višino kupnine šteje, da je bil ta upnik poplačan do višine ugotovljene vrednosti nepremičnine. Namen zakonodajalca je bil, da se prepreči, da upnik, ki je kupil nepremičnino za znižano vrednost, obdrži še celoten preostanek terjatve do dolžnika.

VSL Sklep I Ip 757/2025, 20. 8. 2025

201. člen (Izpodbijanje terjatev)

202. člen (Napotitev na pravdo)

V tej zadevi je odločilno: da toženka v izvršbi izterjuje neobstoječ dolg, oziroma da je do pravnomočnega sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine prišlo zaradi zlorabe formaliziranega postopka izvršbe. Ker toženkino ravnanje (in ravnanje tožničinega dolžnika) na podlagi pravil izvršilnega postopka ni bilo sankcionirano, je treba tožničin pravni položaj varovati s paulijansko tožbo.

VSL Sodba in sklep II Cp 1569/2024, 8. 9. 2025

203. člen (Nezapadla terjatev)

204. člen (Nezapadla terjatev občasnih prejemkov)

205. člen (Pogojna terjatev)

206. člen (Predznamba zastavne pravice in zaznamba spora)

Ni relevantne sodne prakse.

207. člen (Razdelitveni narok)

Cenilno mnenje je strokovno, obrazloženo delo sodnega cenilca, opravljeno na podlagi pravil stroke. Vselej vsebuje konkretne podatke, obrazložitev postopka za izračun vrednosti in konkreten končni rezultat tega postopka (oceno vrednosti). Zaradi navedenega morajo tudi pripombe stranke na izvedensko mnenje biti konkretne, strokovno utemeljene. Ne zadostuje primeroma nestrinjanje z mnenjem in pavšalno navajanje, da ocena ni pravilna.

Neutemeljeno dolžnik uveljavlja, da bi sodišče cenilko moralo zaslišati, saj za zaslišanje cenilke sodišče ni imelo podlage. Pravilno je namreč ocenilo, da je izvedensko mnenje oziroma cenitev prepričljiva in strokovno utemeljena, pavšalne pripombe dolžnika pa prepričljivosti in pravilnosti cenitve niso uspele z ničemer omajati. Namen dokazovanja z izvedencem namreč tudi ni doseči strinjanje strank glede njegovih ugotovitev.

VSL Sklep I Ip 796/2025, 12. 9. 2025

208. člen (Sklep o poplačilu)

209. člen (Izbris pravic in bremen)

210. člen (Dolžnikova pravica na prodanem stanovanju)

211. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo)

ZIZ v 168. členu določa dokazno pravilo - lastništvo nepremičnine, ki je vpisana v zemljiško knjigo in se ne more dokazovati s katerimkoli dokaznim sredstvom, temveč le s podatki o lastništvu iz zemljiške knjige, v primeru, če pa je lastninska pravica na nepremičnini vpisana v zemljiški knjigi na nekoga drugega, pa mora upnik priložiti listino, ki je primerna za vpis dolžnikove lastninske pravice. Če upnik te listine nima, lahko s tožbo zahteva vpis te pravice na dolžnika. Glede nepremičnin, ki pa niso vpisane v zemljiški knjigi, pa 168. člen ZIZ napotuje na uporabo 211. člena ZIZ, ki določa, da mora upnik v predlogu za izvršbo navesti vse potrebne podatke za identifikacijo nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi, vendar to ne izključuje obveznosti sodišča, da sodišče ne bi preizkusilo lastništva nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi glede na uporabo prvega odstavka 32. člena ZIZ, po katerem je lahko predmet izvršbe le dolžnikova stvar. Uradni preizkus lastništva, ki ga je zakonodajalec naložil izvršilnemu sodišču za nepremičnine, ki so v zemljiški knjigi vpisane, mora zato toliko bolj veljati za nevpisane nepremičnine, saj pri teh obstaja večja nevarnost, da se poseže v pravice tretjih. Zato upnik ne sme biti postavljen v bolj ugoden položaj glede dokazovanja dolžnikovega lastništva od tistega, ki predlaga izvršbo na nevpisano nepremičnino. Če sodišče uradnega preizkusa ne bi opravilo in bi slepo sledilo upničinim podatkom o lastništvu in obsegu nevpisane dolžnikove nepremičnine, pravica upnice do sodnega varstva po 23. členu Ustave RS, ki vsebuje tudi pravico do izvršbe, ne bi otehtala tveganja, da se lahko poseže v premoženje ali pravne koristi tretjih oseb. Zato je sodišče prve stopnje v okviru materialno procesnega vodstva dolžno paziti tudi na ta pogoj.

ZKN v 14. členu določa, da se podatki o lastništvu v kataster nepremičnin prevzemajo iz zemljiške knjige, nato pa osvežujejo iz centralnega registra prebivalstva ali poslovnega registra prebivalstva. Poleg podatkov o lastnikih prevzetih iz zemljiške knjige, pa se v katastru nepremičnin na podlagi 141. in 145. člena ZKN za dele stavb vodijo tudi t.i. "posebni podatki o lastniku" oz. t.i. registrski lastnik. Posebni podatki o lastniku dela stavbe se vodijo v primeru, ko so bili le-ti vpisani v register nepremičnin ob prevzemu podatkov v kataster nepremičnin in so različni od lastnikov na povezani parceli in za tako stavbo ni bila vzpostavljena etažna lastnina ali stavbna pravica. Registrski lastnik v katastru nepremičnin po oceni sodišča prve stopnje tako ne pomeni nujno pravega lastnika nepremičnine.

Registrski lastnik je lastnik, ki je prevzet iz registra nepremičnin. S tem, ko je upnica predložila izpis, da je stavba vpisana v register nepremičnin (REN), iz tega pa izhaja, da ima stavba 6 delov, pri enem od teh pa je iz evidence GURS kot registrski lastnik vpisan dolžnik, je zadostila pogojem za zavarovanje na nevknjiženi nepremičnini in zato ni podlage za zahtevo sodišča, da mora upnica predložiti še verigo pogodb, na podlagi katerih bi se lahko vknjižila lastninska pravica na dolžnika. Zato upnici ni mogoče odreči zavarovanja njene denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnini iz razlogov, ko jih je navedlo sodišče prve stopnje.

VSL Sklep IV Ip 1095/2025, 15. 10. 2025

211.a člen (Izvršba na stavbno pravico)

Ni relevantne sodne prakse.

212. člen (Sodni penali)

213. člen (Krajevna pristojnost)

214. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

215. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

216. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

217. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

Ni relevantne sodne prakse.

218. člen (Če stvari ni bilo mogoče kupiti niti drugje)

Ni relevantne sodne prakse.

219. člen (Pravica do odškodnine)

220. člen (Krajevna pristojnost)

221. člen (Način izvršbe)

222. člen (Odstranitev premočnin)

223. člen (Prodaja premočnih stvari)

224. člen (Krajevna pristojnost)

224.a člen (Sodelovanje izvršitelja)

225. člen (Dejanje, ki ga lahko opravi tudi kdo drug)

226. člen (Dejanje, ki ga more opraviti le dolžnik)

Neopravljena pojasnilna dolžnost banke pomeni ravnanje v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (četrta alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot), kar vodi k presoji o nepoštenosti pogodbenega pogoja in ničnosti kreditne pogodbe.

Kljub dokaznemu standardu verjetnosti v postopku za izdajo začasne odredbe ni izključeno dokazovanje z zaslišanjem prič. Izvedba dokaza je bila predlagana v fazi odločanja o ugovoru, torej po tem ko je bila začasna odredba že izdana. Iz ugovornih navedb toženke ni mogoče sklepati, da se njene trditve o obsegu podanega pojasnila s predloženimi dokazi ne bi mogle izkazati za verjetne. Presoja, ali je neko dejstvo dokazano, mora temeljiti na dokaznih standardih, ki so za obe stranki enaki. Osnovno dokazno izhodišče je, da nosi stranka dokazno breme glede dejstev, ki so ji v korist (dejstev, ki utemeljujejo njene zahtevke ali ugovore). Zaključek o tem, katere navedbe katere stranke so verjetnejše, bi moralo sodišče prve stopnje sprejeti šele po izvedbi predlaganih dokazov.

Za izdajo začasne odredbe, če je verjetnost terjatve izkazana, zadostuje že verjeten izkaz nastanka težko nadomestljive škode. Takšno je stališče novejših sodne prakse.

VSL Sklep II Cp 2190/2024, 15. 10. 2025

Če se po pravnomočni sodbi, s katero se nalaga objava popravka, zamenja odgovorni urednik medija, preide v sodbi ugotovljena dolžnost objave popravka na novega odgovornega urednika.

Odgovorni urednik medija kot splošno pravilo odgovarja za vsako objavljeno informacijo. Če bi bila nova dolžnica res odgovorna zgolj za posamezne programske sklope, bi to moralo biti tudi navedeno v Razvidu medijev, saj se sicer pri avditoriju ustvarja napačen vtis oziroma dvom v to, za katere objavljene informacije odgovorna urednica odgovarja.

VSL Sklep I Ip 875/2025, 15. 10. 2025

Sporna kreditna pogodba je kredit v tuji valuti. Določilo o tuji valuti kredita predstavlja glavni predmet pogodbe, saj bistveno opredeljuje pogodbene pravice in obveznosti strank. Sprememba valute kredita ne predstavlja odprave nepoštenega pogodbenega pogoja, temveč njegovo

nadomestitev z drugim pogodbenim pogojem in s tem spremembo pogodbe. Takšna sprememba ne omogoča vzpostavitve pravnega in dejanskega položaja, v kakršnem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogodbenega pogoja ne bi bilo, predvsem pa ne zasleduje odvračalnega učinka. Kot takšna je v nasprotju s cilji Direktive in zato nedopustna. Možnost takšne spremembe ni predvidena niti v 88. členu OZ.

Sankcija ničnosti kreditne pogodbe in pogodbe o zavarovanju denarne terjatve je učinkovita, zagotovljen je njen odvračalni učinek, prav tako pa je tudi sorazmerna. Odvračalni učinek nima kaznovalne narave, njegov namen je vzpostaviti ravnotežje med strankama in odpraviti posledice nepoštenosti. S tem učinkom se želi doseči, da podjetja ne bi imela interesa uporabljati nepoštenih pogojev, ker bi s tem izgubila vsakršno korist, ki bi jo iz njih pridobila.

Sodišče prve stopnje z uporabo stališč novejše sodne prakse ni obšlo prepovedi povratne veljavnosti predpisov, saj je le napolnilo pravni standard "pojasnilna dolžnost" z védenjem, kako bi v času, ko sta pravdni stranki sklenili kreditno pogodbo, ravnal (bi moral ravnati) dober strokovnjak.

Stališč sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov), o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode, ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno).

SEU je v sodbi C-520/21 že izreklo, da kreditna institucija ne more zahtevati nadomestila, ki presega vračilo kapitala, izplačanega kot izpolnitev pogodbe.

VSL Sklep I Cp 1680/2025, 9. 10. 2025

Glede podatkov o poslovnih partnerjih, s katerimi je družba prenehala sodelovati v zadnjih treh letih, ne drži, da je izvršilni naslov v tem delu neizvršljiv. Navedena obveznost pomeni predložitev seznama poslovnih partnerjev, s katerimi v zadnjih treh letih dolžnik ni poslovno sodeloval.

VSL Sklep I Ip 830/2025, 1. 10. 2025

Neutemeljen je tudi očitok o zmotni uporabi določb ZIZ in premajhni zadržanosti pri presoji predpostavk za izdajo (urejevalne) začasne odredbe. Izdana začasna odredba temelji na določbah 272. člena ZIZ, po katerih sodišče izda začasno odredbo v zavarovanje nedenarne terjatve, če upnik izkaže za verjetno, da terjatev obstoji ali da mu bo terjatev zoper dolžnika nastala (prvi odstavek) in če verjetno izkaže nevarnost, da bo uveljavitev terjatve onemogočena ali precej otežena (prva alineja drugega odstavka) ali da je odredba potrebna, da se prepreči uporaba sile ali nastanek težko nadomestljive škode (druga alineja drugega odstavka). Sodišče je verjetno izkazanost teh predpostavk ugotovilo, poleg tega pa tudi, da izdana začasna odredba v primeru zavrnitve tožbenega zahtevka ne bo onemogočala vzpostavitve prvotnega stanja.

VSL Sklep I Cp 1483/2025, 5. 9. 2025

Upoštevanje splošno načelo sorazmernosti se v pravico ene stranke ne sme poseči v večji meri, kot je to potrebno za varstvo pravice druge stranke. Sodišče tako ne izda začasne odredbe, ki presega namen zavarovanja.

Že potencialno nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov, predstavlja oviro za doseg polnega učinka Direktive, za potrošnika pa težko nadomestljivo škodo.

Za izdajo ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniške pogodbe z nepoštenim pogodbenim pogojem ni odločilno tehtanje neugodnih posledic za upnika in dolžnika niti vprašanje reverzibilnosti.

VSL Sklep I Cp 1010/2025, 16. 7. 2025

Pri obravnavanem zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni po naravi stvari ni potreben. Učinek zadržanja nastopi že z izdajo začasne odredbe in

ni odvisen od volje ali ravnanja tožeče stranke.

VSL Sklep II Cp 1171/2025, 1. 7. 2025

V fazi postopka zavarovanja terjatve z začasno odredbo zadošča dokazni standard verjetnosti, zato je sodišče postopalo pravilno, ko je obstoj terjatve presojalo le na podlagi listinskih dokazov.

Sodna praksa je v zadnjih odločbah upošteva sodbo SEU zavzela stališče, da za ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniških pogodb z nepoštenimi pogodbenimi pogoji nista pravno odločilni vprašanji reverzibilnosti in tehtanja neugodnih posledic za upnika in dolžnika.

Sodna praksa se je že izrekla, da je v fazi zavarovanja terjatve treba upoštevati le evrsko glavnico brez obrestnega dela, ostalo pa bo predmet odločanja o obsegu morebitnega vrnitvenega zahtevka.

Odlog plačevanja ali reprogram kredita sta le možnost tožnikov, ne pa njuna obveznost. Kljub temu, da te možnosti nista izkoristila, jima varstva v obliki začasne odredbe zgolj zato ni mogoče odreči.

VSL Sklep I Cp 1380/2024, 19. 11. 2024

227. člen (Dopustitev in opustitev)

Neopravljena pojasnilna dolžnost banke pomeni ravnanje v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (četrti alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot), kar vodi k presoji o nepoštenosti pogodbenega pogoja in ničnosti kreditne pogodbe.

Kljub dokaznemu standardu verjetnosti v postopku za izdajo začasne odredbe ni izključeno dokazovanje z zaslišanjem prič. Izvedba dokaza je bila predlagana v fazi odločanja o ugovoru, torej po tem ko je bila začasna odredba že izdana. Iz ugovornih navedb toženke ni mogoče sklepati, da se njene trditve o obsegu podanega pojasnila s predloženimi dokazi ne bi mogle izkazati za verjetne. Presoja, ali je neko dejstvo dokazano, mora temeljiti na dokaznih standardih, ki so za obe stranki enaki. Osnovno dokazno izhodišče je, da nosi stranka dokazno breme glede dejstev, ki so ji v korist (dejstev, ki utemeljujejo njene zahtevke ali ugovore). Zaključek o tem, katere navedbe katere stranke so verjetnejše, bi moralo sodišče prve stopnje sprejeti šele po izvedbi predlaganih dokazov.

Za izdajo začasne odredbe, če je verjetnost terjatve izkazana, zadostuje že verjeten izkaz nastanka težko nadomestljive škode. Takšno je stališče novejših sodnih praks.

VSL Sklep II Cp 2190/2024, 15. 10. 2025

Sporna kreditna pogodba je kredit v tuji valuti. Določilo o tuji valuti kredita predstavlja glavni predmet pogodbe, saj bistveno opredeljuje pogodbeno pravice in obveznosti strank. Sprememba valute kredita ne predstavlja odprave nepoštenega pogodbenega pogoja, temveč njegovo nadomestitev z drugim pogodbenim pogojem in s tem spremembo pogodbe. Takšna sprememba ne omogoča vzpostavitve pravnega in dejanskega položaja, v kakršnem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogodbenega pogoja ne bi bilo, predvsem pa ne zasleduje odvrčalnega učinka. Kot takšna je v nasprotju s cilji Direktive in zato nedopustna. Možnost takšne spremembe ni predvidena niti v 88. členu OZ.

Sankcija ničnosti kreditne pogodbe in pogodbe o zavarovanju denarne terjatve je učinkovita, zagotovljen je njen odvrčalni učinek, prav tako pa je tudi sorazmerna. Odvrčalni učinek nima kaznovalne narave, njegov namen je vzpostaviti ravnotežje med strankama in odpraviti posledice nepoštenosti. S tem učinkom se želi doseči, da podjetja ne bi imela interesa uporabljati nepoštenih pogojev, ker bi s tem izgubila vsakršno korist, ki bi jo iz njih pridobila.

Sodišče prve stopnje z uporabo stališč novejših sodnih praks ni obšlo prepovedi povratne veljavnosti predpisov, saj je le napolnilo pravni standard "pojasnilna dolžnost" z védenjem, kako bi v

času, ko sta pravdni stranki sklenili kreditno pogodbo, ravnal (bi moral ravnati) dober strokovnjak.

Stališč sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov), o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode, ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno).

SEU je v sodbi C-520/21 že izreklo, da kreditna institucija ne more zahtevati nadomestila, ki presega vračilo kapitala, izplačanega kot izpolnitev pogodbe.

VSL Sklep I Cp 1680/2025, 9. 10. 2025

Upoštevanje splošno načelo sorazmernosti se v pravico ene stranke ne sme poseči v večji meri, kot je to potrebno za varstvo pravice druge stranke. Sodišče tako ne izda začasne odredbe, ki presega namen zavarovanja.

Že potencialno nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov, predstavlja oviro za doseg polnega učinka Direktive, za potrošnika pa težko nadomestljivo škodo.

Za izdajo ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniške pogodbe z nepoštenim pogodbenim pogojem ni odločilno tehtanje neugodnih posledic za upnika in dolžnika niti vprašanje reverzibilnosti.

VSL Sklep I Cp 1010/2025, 16. 7. 2025

Pri obravnavanem zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni po naravi stvari ni potreben. Učinek zadržanja nastopi že z izdajo začasne odredbe in ni odvisen od volje ali ravnanja tožeče stranke.

VSL Sklep II Cp 1171/2025, 1. 7. 2025

V fazi postopka zavarovanja terjatve z začasno odredbo zadošča dokazni standard verjetnosti, zato je sodišče postopalo pravilno, ko je obstoj terjatve presoјalo le na podlagi listinskih dokazov.

Sodna praksa je v zadnjih odločbah upoštevanje sodbo SEU zavzela stališče, da za ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniških pogodb z nepoštenimi pogodbenimi pogoji nista pravno odločilni vprašanja reverzibilnosti in tehtanja neugodnih posledic za upnika in dolžnika.

Sodna praksa se je že izrekla, da je v fazi zavarovanja terjatve treba upoštevati le evrsko glavnico brez obrestnega dela, ostalo pa bo predmet odločanja o obsegu morebitnega vrnitvenega zahtevka.

Odlog plačevanja ali reprogram kredita sta le možnost tožnikov, ne pa njuna obveznost. Kljub temu, da te možnosti nista izkoristila, jima varstva v obliki začasne odredbe zgolj zato ni mogoče odreči.

VSL Sklep I Cp 1380/2024, 19. 11. 2024

228. člen (Vzpostavitev prejšnjega stanja)

229. člen (Ponovno motenje posesti)

230. člen (Krajevna pristojnost)

231. člen (Rok za vložitev predloga za izvršbo)

232. člen (Način izvršbe)

233. člen (Nadomestilo plače pri vrnitvi delavca na delo)

234. člen (Krajevna pristojnost)

235. člen (Fizična razdelitev)

236. člen (Razdelitev s prodajo)

237. člen (Stroški postopka)

238. člen (Izjava volje)

238.a člen (Krajevna pristojnost)

238.b člen (Izvršilni predlog in sklep)

238.c člen (Učinkovanje sklepa)

238.č člen (Izvršilna sredstva)

238.d člen (Posredna izročitev)

238.e člen (Neposredna izročitev)

238.f člen (Izvršitev odločbe o osebnih stikih)

Izvršilni naslov je primeren za izvršbo, če je obveznost, ki se nalaga v izpolnitev dolžniku,

določena ali vsaj določljiva. Izvršilni naslov je primeren za izvršbo v primeru, če je obveznost, ki se nalaga dolžniku v izpolnitev dovolj določno opredeljena, da jo je mogoče izvršiti.

VSC Sklep I Ip 309/2024, 24. 10. 2024

238.g člen (Izvršitev odločbe o prepovedi stikov)

Ni relevantne sodne prakse.

239. člen (Uporaba določb o izvršbi)

ZIZ v 168. členu določa dokazno pravilo - lastništvo nepremičnine, ki je vpisana v zemljiško knjigo in se ne more dokazovati s katerikoli dokaznim sredstvom, temveč le s podatki o lastništvu iz zemljiške knjige, v primeru, če pa je lastninska pravica na nepremičnini vpisana v zemljiški knjigi na nekoga drugega, pa mora upnik priložiti listino, ki je primerna za vpis dolžnikove lastninske pravice. Če upnik te listine nima, lahko s tožbo zahteva vpis te pravice na dolžnika. Glede nepremičnin, ki pa niso vpisane v zemljiški knjigi, pa 168. člen ZIZ napotuje na uporabo 211. člena ZIZ, ki določa, da mora upnik v predlogu za izvršbo navesti vse potrebne podatke za identifikacijo nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi, vendar to ne izključuje obveznosti sodišča, da sodišče ne bi preizkusilo lastništva nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi glede na uporabo prvega odstavka 32. člena ZIZ, po katerem je lahko predmet izvršbe le dolžnikova stvar. Uradni preizkus lastništva, ki ga je zakonodajalec naložil izvršilnemu sodišču za nepremičnine, ki so v zemljiški knjigi vpisane, mora zato toliko bolj veljati za nevpisane nepremičnine, saj pri teh obstaja večja nevarnost, da se poseže v pravice tretjih. Zato upnik ne sme biti postavljen v bolj ugoden položaj glede dokazovanja dolžnikovega lastništva od tistega, ki predlaga izvršbo na nevpisano nepremičnino. Če sodišče uradnega preizkusa ne bi opravilo in bi slepo sledilo upničinim podatkom o lastništvu in obsegu nevpisane dolžnikove nepremičnine, pravica upnice do sodnega varstva po 23. členu Ustave RS, ki vsebuje tudi pravico do izvršbe, ne bi odtehtala tveganja, da se lahko poseže v premoženje ali pravne koristi tretjih oseb. Zato je sodišče prve stopnje v okviru materialno procesnega vodstva dolžno paziti tudi na ta pogoj.

ZKN v 14. členu določa, da se podatki o lastništvu v kataster nepremičnin prevzemajo iz zemljiške knjige, nato pa osvežujejo iz centralnega registra prebivalstva ali poslovnega registra prebivalstva. Poleg podatkov o lastnikih prevzetih iz zemljiške knjige, pa se v katastru nepremičnin na podlagi 141. in 145. člena ZKN za dele stavb vodijo tudi t.i. "posebni podatki o lastniku" oz. t.i. registrski lastnik. Posebni podatki o lastniku dela stavbe se vodijo v primeru, ko so bili le-ti vpisani v register nepremičnin ob prevzemu podatkov v kataster nepremičnin in so različni od lastnikov na povezani parceli in za tako stavbo ni bila vzpostavljena etažna lastnina ali stavbna pravica. Registrski lastnik v katastru nepremičnin po oceni sodišča prve stopnje tako ne pomeni nujno pravega lastnika nepremičnine.

Registrski lastnik je lastnik, ki je prevzet iz registra nepremičnin. S tem, ko je upnica predložila izpis, da je stavba vpisana v register nepremičnin (REN), iz tega pa izhaja, da ima stavba 6 delov, pri enem od teh pa je iz evidence GURS kot registrski lastnik vpisan dolžnik, je zadostila pogojem za zavarovanje na nevknjiženi nepremičnini in zato ni podlage za zahtevo sodišča, da mora upnica predložiti še verigo pogodb, na podlagi katerih bi se lahko vknjižila lastninska pravica na dolžnika. Zato upnici ni mogoče odreči zavarovanja njene denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnini iz razlogov, ko jih je navedlo sodišče prve stopnje.

VSL Sklep IV Ip 1095/2025, 15. 10. 2025

V primerih ureditvenih začasnih odredb morajo po nacionalnem pravu biti podane tri materialnopravne predpostavke in sicer: obstoj ali verjeten nastanek terjatve; ena izmed alternativno

določenih predpostavk iz druge ali tretje alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ ter t.i. reverzibilnost. Ker pa predmetna zadeva sodi v področje uporabe Direktive, ta pa ne vsebuje posebnih predpisov, morajo države članice zagotoviti, da obstajajo ustrezna in učinkovita sredstva za preprečevanje nadaljnje uporabe nepoštenih pogojev v pogodbah. V skladu z načelom postopkovne avtonomije države članice določijo ta pravila v nacionalnem pravnem redu, ta pa ne smejo biti manj ugodna od tistih, ki urejajo podobne nacionalne položaje (načelo enakovrednosti), in ne smejo biti oblikovana tako, da bi v praksi onemogočala ali pretirano oteževala uveljavljanje pravic, ki jih podeljuje pravni red Unije (načelo učinkovitosti). Zato varstvo, ki je potrošnikom zagotovljeno z Direktivo, zlasti z njenima členoma 6(1) in 7(1), zahteva, da mora biti nacionalnemu sodišču omogočeno, da sprejme ustrezen začasni ukrep, če je to potrebno za zagotovitev polnega učinka odločitve, ki jo je treba sprejeti v zvezi z nepoštenostjo pogodbenih pogojev. Zato se zastavlja vprašanje, ali je potrebno, zaradi načela učinkovitosti, ki omejuje nacionalno procesno avtonomijo, in zahteve, da nacionalna procesna pravila ne smejo biti taka, da onemogočijo ali čezmerno otežijo uveljavljanje pravic, ki jih daje potrošnikom razlaga prava EU, navedene predpostavke razlagati drugače, kar vključuje tudi možnost, da ni potreben kumulativen obstoj vseh tistih, ki jih sicer določa nacionalno pravo.

V slovenskem pravu preglednost ni predpostavka presoje nepoštenosti pogodbenega pogoja.

Predpostavka "dobre vere" je zajeta v predpostavko "načela vestnosti in poštenja", vendar je slednja predpostavka, njena abstraktnost, bistveno širša, kot je bilo pojasnjeno. Ta zato v delu, ki presega minimalno harmonizacijo, kot jo zahteva Direktiva, pomeni sicer "nacionalni presežek", vendar je potrebno tudi v tem delu upoštevati vrednotna merila razlage in ciljev varstva potrošnikov. Zaradi stroge sanckije ničnosti, ki jo je določilo slovensko nacionalno pravo, je potrebno upoštevati tudi načela učinkovitosti, odvracilnosti in sorazmernosti in, da razlage Sodišča temeljijo na drugačnih, tudi za potrošnika strožjih izhodiščih, če se upošteva kumulativnost pogojev iz 3. člena ter izključitvene klavzule iz 4(2). člena Direktive vendar ta ureditev v Sloveniji ne velja. Tako je potrebno razumeti tudi razlago Sodišča v citirani slovenski zadevi C-405/21, ki je razložilo, da zadošča ugotovitev, da je pogodbeni pogoj v škodo potrošnika povzročil "znatno neravnotežje" in zato ni potrebno opraviti še presoje "dobre vere".

V razlagi Sodišča je bil količinska presoja že uporabljena kot metoda ugotavljanja znatnega neravnotežja. V primerih, kot je predmetni, je potrebno upoštevati tudi, da je slovenski zakonodajalec izbral najtežjo sankcijo in sicer ničnost pogodbenega pogoja. Zaradi te sankcije je potrebno še posebno pozornost nameniti uporabi splošnih načel prava EU, med njimi tudi načelo sorazmernosti. Po razlagi sodišča druge stopnje bi ugotovitev, da je kreditna pogodba nična zgolj zato, ker je banka prevladala na potrošnika neomejeno valutno tveganje, ne da bi med ob sklenitvi pogodbe pričakovano višino odplačila kredita in prejetim zneskom, nato v času kreditnega razmerja prišlo do razlik, ki ustrezajo meji "znatnega neravnotežja", bilo v nasprotju (vsaj) s tem načelom.

Ob sklenitvi kreditne pogodbe je tožnik lahko ocenil, da bo moral vrniti 360 anuitet v mesečnem znesku 464,00 CHF, kar pomeni 167.040, CHF oziroma glede na takratno valutno razmerje (1 € 1.5587 CHF) je to znesek 107.166,20 CHF. Iz predloženih listin izhaja, da so se mesečne anuitete v CHF sicer spreminjale, vendar je dosedaj izplačan znesek 68.245,90 € bistveno nižji. Do trenutka, na katerega se vežejo objektivne meje pravnomočnosti sklepa, dolgovanega zneska še ni odplačal. Res mora tožnik odplačati še 149 anuitet (v tč. VIII. tožbe sicer navaja odplačilo še 89 anuitet), vendar je končna ocena višine plačila negotova in za odločanje o začasni odredbi nepomembna, zaradi objektivnih in časovnih meja pravnomočnosti sklepa, ki se nanašajo na dejstva, nastala do trenutka vložitve predloga (ker v zadevi ni bil izveden narok).

Za odločanje o predlogu za izdajo začasne odredbe ni bistveni dajatveni del tožbenega zahtevka, ta je le posledica morebitne ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe. Zato se razlaga Sodišča, ki je v zadevi C-287/22 obrazložilo, da je mogoče zagotoviti polni učinek končne odločitve v potrošniškem sporu o (ne)veljavnosti potrošniške kreditne pogodbe z valutno klavzulo in hkrati polni učinek ter cilj Direktive le, če bo potrošnik lahko vse svoje zahtevke v celoti uveljavil v okviru iste

pravde, ne da bi mu bilo treba nenehno spreminjati (razširjati) svoj zahtevek ali celo vložiti novo tožbo (primerjaj 50., 51. in 56. točko sodbe C-287/22), nanj ne nanaša.

Tudi razlaga Sodišča, da sta tožnika "že plačala višji znesek od dejansko dolgovanega" sodi v dajatveni del tožbenega zahtevka. Sodišče je namreč pojasnilo, da je izhodišče presoje, ali je potrebno izdati začasno odredbo, s katero se prepreči nadaljnje plačevanje obrokov, banki pa odvzame odstopno upravičenje, ocena, ali bi bilo potrebno zadevni pogodbeni pogoji razglasiti za ničnega. Tu se Sodišče sklicuje na zadevo C-568/14 do C-570/14, 26.10.2016, v kateri je bila sprejeta razlaga, da mora sodišče imeti možnost sprejeti začasno odredbo po uradni dolžnosti, kajti če te možnosti nima, potem: "...sodišče ne more preprečiti, da ta potrošnik ne bi med sodnim postopkom, ki lahko traja zelo dolgo, plačeval mesečnih obrokov v znesku, ki je višji od dejansko dolgovanega, če bi bilo treba zadevno klavzulo zavrniti. To velja še toliko bolj, če obstaja dejansko in neposredno tveganje, da bo plačilna sposobnost navedenega potrošnika v tem času ogrožena in da bodo finančne ustanove sprožile izvršilne postopke na podlagi hipoteke, da bi z zasegom stanovanja potrošnika in njegove družine izterjale plačilo zneskov, ki morda niso dolgovani.". Gre torej za položaj, ki ima lahko za potrošnika negativne posledice, kar pa je v nasprotju z njegovim varstvom, kar je osnovni cilj te Direktive. Zato je potrebno tudi ta položaj razlagati tako, da odločitev ne sme za potrošnika povzročiti "izredno škodljivih posledic".

VSM Sklep I Cp 186/2025, 9. 9. 2025

Sodišče izpolnjenosti materialnopravnih pogojev, ugotovljenih ob izdaji začasne odredbe, ki jih dolžnik v ugovoru ne spodbija, ne preverja ponovno. Ni namen ugovornega postopka še enkrat v celoti preizkusiti pogojev za začasno zavarovanje, ampak na podlagi dejanskega stanja, ugotovljenega po dopolnitvi z dolžnikovimi dejstvi, preizkusiti zgolj tista, katerih obstoj dolžnik zanika.

VSC Sklep II Cpg 77/2025, 28. 8. 2025

Pritožba utemeljeno opozarja, da je ocena sodišča prve stopnje, da tožnica ni navajala ustreznih pogojev za izdajo začasne odredbe, preuranjena. Sodišče se je opredelilo le do tožničine navedbe, da jo bosta otroka začela klicati po imenu, saj je skorajda ne vidita več, ni pa se opredelilo do drugih navedb tožnice o nastajanju škode, npr. dolgotrajni vožnji na in z dela - 2,5 ure v eno smer, njeni neprespanosti, utrujenosti, stresu in bolniški odsotnosti zaradi tega.

O izdaji začasne odredbe pritožbeno sodišče ne more prvič odločati, saj bi bil s tem onemogočen ugovorni postopek (239. člen ZIZ v zvezi z 9. in 54. členom ZIZ).

VDSS Sklep Pdp 282/2025, 20. 8. 2025

Pa tudi, če bi tožnika zahtevala konverzijo kredita v EUR kredita, bi v tem primeru sicer prišlo do novacije kreditne pogodbe, pri čemer pa ta možnost potrošniku ne bi dala varstva pred nepoštenimi pogoji, razen če bi tožnik izrecno izrazil voljo, da svojih pravic ne uveljavlja potem, ko je bil o njihovi nepoštenosti predhodno seznanjen, česar pa v obravnavanem primeru ni bilo zatrjevano.

Bistveno je bilo, da je bila valutna klavzula bistvena glavna sestavina pogodbe in je bila kot taka že ob sklenitvi pogodbe vključena vanjo, toženka pa ni izpolnila svoje pojasnilne dolžnosti ter je tako že ob sami sklenitvi pogodbe obstajalo znatno neravnotežje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank. Prevzetega valutnega tveganja ob sami sklenitvi pogodbe pa ne morejo ublažiti pozitivni učinki nižje obrestne mere, ki se je morebiti pojavila med obdobjem odplačevanja kredita.

Pri tem so neutemeljena pritožbena zatrjevanja, da tožnika še nista preplačala glavnice, ker je treba upoštevati 87. člen OZ.

V obravnavani zadevi, ko gre za vrnitev denarnega zneska, ni mogoče uporabiti drugega dela navedene določbe, ki se nanaša na plačilo ustreznega denarnega nadomestila.

Pritožbena zatrjevanja, da zavarovanja izgubljajo na vrednosti, kar naj bi vplivalo na tehtanje neugodnih posledic, pa so pravno nerelevantna, saj je tak rizik morala toženka kot banka upoštevati

že ob sklepanju sleherne pogodbe s slehernim kreditojemalcem.

VSM Sklep I Cp 463/2025, 22. 7. 2025

Upošteva je splošno načelo sorazmernosti se v pravico ene stranke ne sme poseči v večji meri, kot je to potrebno za varstvo pravice druge stranke. Sodišče tako ne izda začasne odredbe, ki presega namen zavarovanja.

Že potencialno nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov, predstavlja oviro za doseg polnega učinka Direktive, za potrošnika pa težko nadomestljivo škodo.

Za izdajo ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniške pogodbe z nepoštenim pogodbenim pogojem ni odločilno tehtanje neugodnih posledic za upnika in dolžnika niti vprašanje reverzibilnosti.

VSL Sklep I Cp 1010/2025, 16. 7. 2025

Lojalna razlaga določb nacionalne zakonodaje pomeni razlago, skladno s stališči, izraženimi v odločbah SEU (tudi C- 287/22, za katero pritožba očita, da se nanjo primarno opira izpodbijana odločitev), zato uporaba takšne lojalne razlage s sklicevanjem na sodbe SEU ne predstavlja mehanske aplikacije.

Kot to izhaja iz izpodbijanega sklepa, je sodišče vsebino določb ZIZ razlagalo evroskladno z jezikovno in namensko razlago (ki sta lastni našemu nacionalnemu pravu), zato pritožba ne uspe vzbuditi dvoma v pravilnost uporabljenega načela primarnosti in razlagalnega pristopa ter ne izkaže trditve o uporabi določb ZIZ contra legem.

VSC Sklep I Cp 400/2024, 30. 1. 2025

V fazi postopka zavarovanja terjatve z začasno odredbo zadošča dokazni standard verjetnosti, zato je sodišče postopalo pravilno, ko je obstoj terjatve presojalo le na podlagi listinskih dokazov.

Sodna praksa je v zadnjih odločbah upošteva je sodbo SEU zavzela stališče, da za ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniških pogodb z nepoštenimi pogodbenimi pogoji nista pravno odločilni vprašanji reverzibilnosti in tehtanja neugodnih posledic za upnika in dolžnika.

Sodna praksa se je že izrekla, da je v fazi zavarovanja terjatve treba upoštevati le evrsko glavnico brez obrestnega dela, ostalo pa bo predmet odločanja o obsegu morebitnega vrnitvenega zahtevka.

Odlog plačevanja ali reprogram kredita sta le možnost tožnikov, ne pa njuna obveznost. Kljub temu, da te možnosti nista izkoristila, jima varstva v obliki začasne odredbe zgolj zato ni mogoče odreči.

VSL Sklep I Cp 1380/2024, 19. 11. 2024

Tudi v situaciji, ko je sodbo SEU C-287/22 razumeti kot podlago za stališče, da je nacionalno sodišče svoj zakon dolžno razlagati na način, da se doseže polni učinek Direktive, in da je nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem zahtevkov iz naslova potrošniških pogodb z nedovoljenim pogojem, ovira za doseg takšnega učinka, pa se stališče nanaša na razlago predpostavk iz drugega odstavka 272. člena ZIZ, in v ničemer ne posega v določbe ZIZ v delu, ki se nanaša na osnovni pogoj za izdajo začasne odredbe - verjetnostni obstoj terjatve (59. točka C-287/2022). Zato pritožba tudi s povzemanjem stališč iz sodbe SEU 287/22, ki se nanašajo na nadaljnjo predpostavko, katera mora biti podana kumulativno z verjetnostnim obstojem terjatve, ne more omajati zaključkov prvostopnega sodišča o izostali potrebni trditveni podlagi glede osnovnega pogoja, to je glede verjetnostnega obstoja terjatve.

VSC Sklep I Cp 257/2024, 12. 9. 2024

239.a člen (Sklep o zavarovanju in določitev izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

240. člen (Sredstva zavarovanja)

ZIZ v 168. členu določa dokazno pravilo - lastništvo nepremičnine, ki je vpisana v zemljiško knjigo in se ne more dokazovati s katerimkoli dokaznim sredstvom, temveč le s podatki o lastništvu iz zemljiške knjige, v primeru, če pa je lastninska pravica na nepremičnini vpisana v zemljiški knjigi na nekoga drugega, pa mora upnik priložiti listino, ki je primerna za vpis dolžnikove lastninske pravice. Če upnik te listine nima, lahko s tožbo zahteva vpis te pravice na dolžnika. Glede nepremičnin, ki pa niso vpisane v zemljiški knjigi, pa 168. člen ZIZ napotuje na uporabo 211. člena ZIZ, ki določa, da mora upnik v predlogu za izvršbo navesti vse potrebne podatke za identifikacijo nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi, vendar to ne izključuje obveznosti sodišča, da sodišče ne bi preizkusilo lastništva nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi glede na uporabo prvega odstavka 32. člena ZIZ, po katerem je lahko predmet izvršbe le dolžnikova stvar. Uradni preizkus lastništva, ki ga je zakonodajalec naložil izvršilnemu sodišču za nepremičnine, ki so v zemljiški knjigi vpisane, mora zato toliko bolj veljati za nevpisane nepremičnine, saj pri teh obstaja večja nevarnost, da se poseže v pravice tretjih. Zato upnik ne sme biti postavljen v bolj ugoden položaj glede dokazovanja dolžnikovega lastništva od tistega, ki predlaga izvršbo na nevpisano nepremičnino. Če sodišče uradnega preizkusa ne bi opravilo in bi slepo sledilo upničinim podatkom o lastništvu in obsegu nevpisane dolžnikove nepremičnine, pravica upnice do sodnega varstva po 23. členu Ustave RS, ki vsebuje tudi pravico do izvršbe, ne bi odtehtala tveganja, da se lahko poseže v premoženje ali pravne koristi tretjih oseb. Zato je sodišče prve stopnje v okviru materialno procesnega vodstva dolžno paziti tudi na ta pogoj.

ZKN v 14. členu določa, da se podatki o lastništvu v kataster nepremičnin prevzemajo iz zemljiške knjige, nato pa osvežujejo iz centralnega registra prebivalstva ali poslovnega registra prebivalstva. Poleg podatkov o lastnikih prevzetih iz zemljiške knjige, pa se v katastru nepremičnin na podlagi 141. in 145. člena ZKN za dele stavb vodijo tudi t.i. "posebni podatki o lastniku" oz. t.i. registrski lastnik. Posebni podatki o lastniku dela stavbe se vodijo v primeru, ko so bili le-ti vpisani v register nepremičnin ob prevzemu podatkov v kataster nepremičnin in so različni od lastnikov na povezani parceli in za tako stavbo ni bila vzpostavljena etažna lastnina ali stavbna pravica. Registrski lastnik v katastru nepremičnin po oceni sodišča prve stopnje tako ne pomeni nujno pravega lastnika nepremičnine.

Registrski lastnik je lastnik, ki je prevzet iz registra nepremičnin. S tem, ko je upnica predložila izpis, da je stavba vpisana v register nepremičnin (REN), iz tega pa izhaja, da ima stavba 6 delov, pri enem od teh pa je iz evidence GURS kot registrski lastnik vpisan dolžnik, je zadostila pogojem za zavarovanje na nevknjiženi nepremičnini in zato ni podlage za zahtevo sodišča, da mora upnica predložiti še verigo pogodb, na podlagi katerih bi se lahko vknjižila lastninska pravica na dolžnika. Zato upnici ni mogoče odreči zavarovanja njene denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnini iz razlogov, ko jih je navedlo sodišče prve stopnje.

VSL Sklep IV Ip 1095/2025, 15. 10. 2025

241. člen (Nedopustnost zavarovanja)**242. člen (Krajevna pristojnost)****243. člen (Pogoji za zastavno pravico)**

ZIZ v 168. členu določa dokazno pravilo - lastništvo nepremičnine, ki je vpisana v zemljiško knjigo in se ne more dokazovati s katerikoli dokaznim sredstvom, temveč le s podatki o lastništvu iz zemljiške knjige, v primeru, če pa je lastninska pravica na nepremičnini vpisana v zemljiški knjigi na nekoga drugega, pa mora upnik priložiti listino, ki je primerna za vpis dolžnikove lastninske pravice. Če upnik te listine nima, lahko s tožbo zahteva vpis te pravice na dolžnika. Glede nepremičnin, ki pa niso vpisane v zemljiški knjigi, pa 168. člen ZIZ napotuje na uporabo 211. člena ZIZ, ki določa, da mora upnik v predlogu za izvršbo navesti vse potrebne podatke za identifikacijo nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi, vendar to ne izključuje obveznosti sodišča, da sodišče ne bi preizkusilo lastništva nepremičnine, ki ni vpisana v zemljiški knjigi glede na uporabo prvega odstavka 32. člena ZIZ, po katerem je lahko predmet izvršbe le dolžnikova stvar. Uradni preizkus lastništva, ki ga je zakonodajalec naložil izvršilnemu sodišču za nepremičnine, ki so v zemljiški knjigi vpisane, mora zato toliko bolj veljati za nevpisane nepremičnine, saj pri teh obstaja večja nevarnost, da se poseže v pravice tretjih. Zato upnik ne sme biti postavljen v bolj ugoden položaj glede dokazovanja dolžnikovega lastništva od tistega, ki predlaga izvršbo na nevpisano nepremičnino. Če sodišče uradnega preizkusa ne bi opravilo in bi slepo sledilo upničinim podatkom o lastništvu in obsegu nevpisane dolžnikove nepremičnine, pravica upnice do sodnega varstva po 23. členu Ustave RS, ki vsebuje tudi pravico do izvršbe, ne bi odtehtala tveganja, da se lahko poseže v premoženje ali pravne koristi tretjih oseb. Zato je sodišče prve stopnje v okviru materialno procesnega vodstva dolžno paziti tudi na ta pogoje.

ZKN v 14. členu določa, da se podatki o lastništvu v kataster nepremičnin prevzemajo iz zemljiške knjige, nato pa osvežujejo iz centralnega registra prebivalstva ali poslovnega registra prebivalstva. Poleg podatkov o lastnikih prevzetih iz zemljiške knjige, pa se v katastru nepremičnin na podlagi 141. in 145. člena ZKN za dele stavb vodijo tudi t.i. "posebni podatki o lastniku" oz. t.i. registrski lastnik. Posebni podatki o lastniku dela stavbe se vodijo v primeru, ko so bili le-ti vpisani v register nepremičnin ob prevzemu podatkov v kataster nepremičnin in so različni od lastnikov na povezani parceli in za tako stavbo ni bila vzpostavljena etažna lastnina ali stavbna pravica. Registrski lastnik v katastru nepremičnin po oceni sodišča prve stopnje tako ne pomeni nujno pravega lastnika nepremičnine.

Registrski lastnik je lastnik, ki je prevzet iz registra nepremičnin. S tem, ko je upnica predložila izpis, da je stavba vpisana v register nepremičnin (REN), iz tega pa izhaja, da ima stavba 6 delov, pri enem od teh pa je iz evidence GURS kot registrski lastnik vpisan dolžnik, je zadostila pogojem za zavarovanje na nevknjiženi nepremičnini in zato ni podlage za zahtevo sodišča, da mora upnica predložiti še verigo pogodb, na podlagi katerih bi se lahko vknjižila lastninska pravica na dolžnika. Zato upnici ni mogoče odreči zavarovanja njene denarne terjatve z ustanovitvijo zastavne pravice na nepremičnini iz razlogov, ko jih je navedlo sodišče prve stopnje.

VSL Sklep IV Ip 1095/2025, 15. 10. 2025

Pogoj za izdajo sklepa o zavarovanju je obstoj izvršilnega naslova zoper dolžnika. Ne gre za zlorabo pravic, ker bi upnik lahko predlagal izvršbo, predlaga pa zgolj zavarovanje. Že na prvi pogled je jasno, da je upnik zoper dolžnico predlagal milejši ukrep, kot je izvršba, saj gre zgolj za zavarovanje.

Nujnost ukrepa je upnik utemeljil že s starostjo terjatev, torej z obdobjem, v katerem upnik svoje terjatve ni dobil poplačane, z neuspešnostjo davčne izvršbe in z neobstojem drugega dolžničinega premoženja, čemur dolžnica niti ni nasprotovala. Kot bistveno pa bi dolžnica na tem

mestu morala ponuditi vsaj neko nadomestno premoženje, na katerem bi upnik lahko zavaroval ali poplačal svojo terjatev, pa tega dolžnica ni storila. Upniku namreč pravice do zavarovanja ni mogoče odreči, kolikor gre za edino dolžnikovo premoženje (dolžnica česa nasprotnega ne zatrjuje), na katerem upnik sploh lahko predlaga zavarovanje, pa je dovoljeno zavarovanje pravzaprav tudi edino možno.

VSL Sklep IV Ip 955/2025, 17. 9. 2025

244. člen (Način pridobitve zastavne pravice na nepremičnini)

Pogoj za izdajo sklepa o zavarovanju je obstoj izvršilnega naslova zoper dolžnika. Ne gre za zlorabo pravic, ker bi upnik lahko predlagal izvršbo, predlaga pa zgolj zavarovanje. Že na prvi pogled je jasno, da je upnik zoper dolžnico predlagal milejši ukrep, kot je izvršba, saj gre zgolj za zavarovanje.

Nujnost ukrepa je upnik utemeljil že s starostjo terjatev, torej z obdobjem, v katerem upnik svoje terjatve ni dobil poplačane, z neuspešnostjo davčne izvršbe in z neobstojem drugega dolžničinega premoženja, čemur dolžnica niti ni nasprotovala. Kot bistveno pa bi dolžnica na tem mestu morala ponuditi vsaj neko nadomestno premoženje, na katerem bi upnik lahko zavaroval ali poplačal svojo terjatev, pa tega dolžnica ni storila. Upniku namreč pravice do zavarovanja ni mogoče odreči, kolikor gre za edino dolžnikovo premoženje (dolžnica česa nasprotnega ne zatrjuje), na katerem upnik sploh lahko predlaga zavarovanje, pa je dovoljeno zavarovanje pravzaprav tudi edino možno.

VSL Sklep IV Ip 955/2025, 17. 9. 2025

245. člen (Učinek vknjižbe in zaznambe)

245.a člen (Krajevna pristojnost)

245.b člen (Pogoji za zastavno pravico)

245.c člen (Način pridobitve zastavne pravice na poslovnem deležu)

Subjekt vpisa se v pritožbi neutemeljeno sklicuje na spremembo dejstev in okoliščin (neustreznost pogojev zavarovanja ter dejansko nesorazmerje med višino obveznosti in posegom v lastninsko pravico). Navedene okoliščine lahko (s pravnimi sredstvi) uveljavlja dolžnik v postopku zavarovanja, ne pa subjekt vpisa v tem registrskem postopku.

V postopku vpisa zastavne pravice na poslovnem deležu po 245.c členu ZIZ registrsko sodišče ne more presojati sorazmernosti izrečenega ukrepa zavarovanja, ampak mora izvesti vpis, kot izhaja iz sklepa o zavarovanju. Zato se subjekt vpisa tudi ne more sklicevati na pravico do zasebne lastnine po 33. členu Ustave in na to, da so na voljo milejša sredstva zavarovanja.

VSL Sklep IV Cpg 426/2025, 8. 10. 2025

246. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

247. člen (Pogoji za zastavno pravico)

248. člen (Način pridobitve zastavne pravice na premočnini)

254. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiški

knjigi)

256. člen (Krajevna pristojnost)

257. člen (Pogoji za predhodno odredbo)

1. Splošno
2. Odločba, ki je podlaga za izdajo predhodne odredbe
3. Izkaz nevarnosti

258. člen (Domnevana nevarnost)

259. člen (Zavarovanje še ne zapadlih občasnih dajatev)

260. člen (Vrste predhodnih odredb)

1. Rubež premičnin
2. Rubež denarne terjatve ali terjatve, da se izročijo stvari
3. Rubež drugih premoženjskih oziroma materialnih pravic
4. Rubež denarnega zneska na dolžnikovem računu pri organizaciji za plačilni promet
5. Vpis zastavne pravice v sodnem registru na deležu družbenika v družbi oziroma v centralnem registru vrednostnih papirjev na nematerializiranih vrednostnih papirjih
6. Predznamba zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici vknjiženi na nepremičnini
7. Več predhodnih odredb
8. Razno

262. člen (Prodaja zarubljenih stvari in prenos dolžnikove terjatve)

263. člen (Sklep o predhodni odredbi)

264. člen (Prenehanje predhodne odredbe)

Zgolj iztek časa veljavnosti predhodne odredbe sam po sebi ne daje podlage za ustavitev postopka in razveljavitev opravljenih dejanj.

VSL Sklep IV Ip 525/2025, 17. 9. 2025

265. člen (Ustavitev v primeru, če upnik ne zahteva izvršbe)

Zgolj iztek časa veljavnosti predhodne odredbe sam po sebi ne daje podlage za ustavitev postopka in razveljavitev opravljenih dejanj.

VSL Sklep IV Ip 525/2025, 17. 9. 2025

266. člen (Krajevna pristojnost)

Tudi sodišče druge stopnje ugotavlja, da so stiki med ml. otrokoma in predlagateljico oteženi in so prepuščeni izključni pripravljenosti nasprotnega udeleženca na stike.

V konkretni zadevi je več kot očitno, da udeleženca postopka stikov med poletnimi počitnicami nista uspela urediti, saj se slednji niti enkrat niso izvedli, zato je neustrezna odločitev sodišča prve stopnje, da naj bi stiki potekali "po predhodni uskladitvi", saj ne gre za zadosti določno opredelitev stikov, na kar pravilno opozarja pritožba. Takšna odločitev je ustrezna le v primerih, ko sta se starša sposobna konstruktivno dogovarjati in ko med njima glede stikov ni večjih sporov.

VSM Sklep III Cp 695/2025, 9. 9. 2025

267. člen (Kdaj je mogoče izdati začasno odredbo)

V obravnavanem primeru ni bilo pogojev za takojšnjo zavrnitev predloga za izdajo začasne odredbe. Upnik je ob sklicevanju na posebno zakonsko ureditev o varstvu in zavarovanju avtorske pravice konkretno opredelil terjatev, ki jo želi zavarovati, konkretiziral pravno relevantna dejstva o obstoju te terjatve in predložil dokaze za svoje trditve.

VSL Sklep I Cp 1558/2025, 17. 9. 2025

Pritožbenim navedbam o hipotetično neugodnih posledicah za tožečo stranko in o tveganju nastanka težko nadomestljive škode zaradi vnašanja podatkov v centralni kreditni register SISBON ni mogoče slediti.

VSL Sklep I Cp 1523/2025, 8. 9. 2025

Lojalna razlaga določb nacionalne zakonodaje pomeni razlago, skladno s stališči, izraženimi v odločbah SEU (tudi C- 287/22, za katero pritožba očita, da se nanjo primarno opira izpodbijana odločitev), zato uporaba takšne lojalne razlage s sklicevanjem na sodbe SEU ne predstavlja mehanske aplikacije.

Kot to izhaja iz izpodbijanega sklepa, je sodišče vsebino določb ZIZ razlagalo evroskladno z jezikovno in namensko razlago (ki sta lastni našemu nacionalnemu pravu), zato pritožba ne uspe vzbuditi dvoma v pravilnost uporabljenega načela primarnosti in razlagalnega pristopa ter ne izkaže trditev o uporabi določb ZIZ contra legem.

VSC Sklep I Cp 400/2024, 30. 1. 2025

268. člen (Učinek sklepa o začasni odredbi)

Neopravljena pojasnilna dolžnost banke pomeni ravnanje v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (četrta alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot), kar vodi k presoji o nepoštenosti pogodbenega pogoja in ničnosti kreditne pogodbe.

Kljub dokaznemu standardu verjetnosti v postopku za izdajo začasne odredbe ni izključeno dokazovanje z zaslišanjem prič. Izvedba dokaza je bila predlagana v fazi odločanja o ugovoru, torej po tem ko je bila začasna odredba že izdana. Iz ugovornih navedb toženke ni mogoče sklepati, da se

njene trditve o obsegu podanega pojasnila s predloženimi dokazi ne bi mogle izkazati za verjetne. Presoja, ali je neko dejstvo dokazano, mora temeljiti na dokaznih standardih, ki so za obe stranki enaki. Osnovno dokazno izhodišče je, da nosi stranka dokazno breme glede dejstev, ki so ji v korist (dejstev, ki utemeljujejo njene zahteve ali ugovore). Zaključek o tem, katere navedbe katere stranke so verjetnejše, bi moralo sodišče prve stopnje sprejeti šele po izvedbi predlaganih dokazov.

Za izdajo začasne odredbe, če je verjetnost terjatve izkazana, zadostuje že verjeten izkaz nastanka težko nadomestljive škode. Takšno je stališče novejše sodne prakse.

VSL Sklep II Cp 2190/2024, 15. 10. 2025

Sporna kreditna pogodba je kredit v tuji valuti. Določilo o tuji valuti kredita predstavlja glavni predmet pogodbe, saj bistveno opredeljuje pogodbenne pravice in obveznosti strank. Sprememba valute kredita ne predstavlja odprave nepoštenega pogodbenega pogoja, temveč njegovo nadomestitev z drugim pogodbenim pogojem in s tem spremembo pogodbe. Takšna sprememba ne omogoča vzpostavitve pravnega in dejanskega položaja, v kakršnem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogodbenega pogoja ne bi bilo, predvsem pa ne zasleduje odvrčalnega učinka. Kot takšna je v nasprotju s cilji Direktive in zato nedopustna. Možnost takšne spremembe ni predvidena niti v 88. členu OZ.

Sankcija ničnosti kreditne pogodbe in pogodbe o zavarovanju denarne terjatve je učinkovita, zagotovljen je njen odvrčalni učinek, prav tako pa je tudi sorazmerna. Odvrčalni učinek nima kaznovalne narave, njegov namen je vzpostaviti ravnotežje med strankama in odpraviti posledice nepoštenosti. S tem učinkom se želi doseči, da podjetja ne bi imela interesa uporabljati nepoštenih pogojev, ker bi s tem izgubila vsakršno korist, ki bi jo iz njih pridobila.

Sodišče prve stopnje z uporabo stališč novejše sodne prakse ni obšlo prepovedi povratne veljavnosti predpisov, saj je le napolnilo pravni standard "pojasnilna dolžnost" z védenjem, kako bi v času, ko sta pravdni stranki sklenili kreditno pogodbo, ravnal (bi moral ravnati) dober strokovnjak.

Stališče sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov), o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode, ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno).

SEU je v sodbi C-520/21 že izreklo, da kreditna institucija ne more zahtevati nadomestila, ki presega vračilo kapitala, izplačanega kot izpolnitev pogodbe.

VSL Sklep I Cp 1680/2025, 9. 10. 2025

Sodišče prve stopnje je za čas do pravnomočne odločitve sodišča v tem postopku z izdano začasno odredbo za najemnico stanovanja določilo predlagateljico. Takšna začasna odredba učinkuje že z njeno izdajo in daje predlagateljici pravico do izključne uporabe tega stanovanja. Dokler takšna začasna odredba velja (zoper njo je sicer nasprotni udeleženec vložil ugovor, o katerem sodišče prve stopnje še ni odločilo), nasprotni udeleženec ne more uspeti s predlogom, s katerim predlaga nasprotno odločitve v izdani začasni odredbi, to je, da se mu omogoči soproset stanovanja.

VSL Sklep I Cp 1616/2025, 23. 9. 2025

Upoštevanje splošno načelo sorazmernosti se v pravico ene stranke ne sme poseči v večji meri, kot je to potrebno za varstvo pravice druge stranke. Sodišče tako ne izda začasne odredbe, ki presega namen zavarovanja.

Že potencialno nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov, predstavlja oviro za doseg polnega učinka Direktive, za potrošnika pa težko nadomestljivo škodo.

Za izdajo ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniške pogodbe z nepoštenim pogodbenim pogojem ni odločilno tehtanje neugodnih posledic za upnika in dolžnika niti

vprašanje reverzibilnosti.

VSL Sklep I Cp 1010/2025, 16. 7. 2025

Pri obravnavanem zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni po naravi stvari ni potreben. Učinek zadržanja nastopi že z izdajo začasne odredbe in ni odvisen od volje ali ravnanja tožeče stranke.

VSL Sklep II Cp 1171/2025, 1. 7. 2025

269. člen (Nedopustnost začasne odredbe)

270. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Ne gre za identična predloga za začasno odredbo. Identitete ni že iz razloga, ker sta vsebina in obseg predlaganega zavarovanja obeh začasnih odredb različna. Za presojo o tem, ali gre za identični zahtevi za sodno varstvo sta namreč pomembna tako obseg in vsebina predlaganega zavarovanja, kot tudi zatrjevano dejansko stanje, na katerem temelji predlog za izdajo začasne odredbe.

VSC Sklep I Cp 384/2024, 12. 12. 2024

Upoštevanje naravo razmerja med pravnima strankama v času nakazil (pred kratkim sklenjena zakonska zveza), tožnično neznanje slovenskega jezika, zlasti pa njeno stanje po poškodbi, izkazano z mnenji medicinskih strokovnjakov, je v konkretnem primeru verjetno izkazano, da tožnica v času sklepanja sporazuma o delitvi skupnega premoženja ni imela sposobnosti razsojanja in da je ravnala po navodilih toženca.

VSL Sklep I Cp 1355/2024, 17. 10. 2024

2. Verjeten obstoj terjatve

Pravilen je zaključek sodišča prve stopnje, da delovni stroj ni last tožene stranke, slednjega ima zgolj v posesti, posest kot taka pa ne more v ničemer vplivati na morebitno kasnejšo upnikovo uveljavljanje denarne terjatve zoper njo.

VSM Sklep I Cpg 142/2025, 24. 9. 2025

V tem postopku zavarovanja tožnico vodi interes po ohranitvi možnosti uveljavitve njene denarne terjatve, ne pa, da se ohrani toženčeva lastninska pravica na navedenih nepremičninah in družbi, ki sodi v toženčevo posebno premoženje. Na tem premoženju tožnica ne uveljavlja svoje premoženjske (stvarnopravne) pravice, kot bi to izhajalo iz navedb pritožbe. S tožbo uveljavlja svojo premoženjsko (obligacijsko) pravico (terjatev) do tega premoženja, ki je hkrati, če se bodo njene trditve izkazale za utemeljene, breme toženčevega posebnega premoženja.

VSL Sklep I Cp 963/2025, 18. 6. 2025

3. Verjeten obstoj nevarnosti

Tako kot predpostavka verjetno izkazane nevarnosti razpolaganja s premoženjem (drugi odstavek 270. člena ZIZ) tudi predpostavka neznatne škode služi vzpostavitvi ravnotežja med upnikovo pravico do sodnega varstva in dolžnikovo pravico do zasebne lastnine.

Sodišče je v presoji pravilno izhajalo iz vsebine lastninskih upravičenj glede na naravo stvari in pravic, ki so predmet zavarovanja. Ključna za presojo tako ni bila ohranitev možnosti pridobivanja dohodkov za preživljanje, ampak ohranitev nadaljnjega izvrševanja lastninskih upravičenj na način,

kot so jih toženci izvrševali pred izdajo začasne odredbe.

Po utrjenem stališču ustavnosodne presoje se v razmerjih med prirejenimi subjekti tehtanje nasprotujočih pravic opravi po metodi praktične konkordance in ne testa sorazmernosti. Sodišče mora obseg izvrševanja vsake od nasproti si stoječih pravic zmanjšati na tisto mero, ki je nujna zaradi uresničitve človekove pravice drugega. Presoja terja vrednostno tehtanje pomena obeh pravic in teže posega, oboje ob upoštevanju vseh okoliščin konkretnega primera.

VSL Sklep I Cp 1246/2025, 16. 7. 2025

Glede na to, da je toženka družba, katere dejavnost je gradnja nepremičnin z namenom prodaje, prodaja posameznih nepremičnin sodi v okvir njenega rednega poslovanja z namenom pridobitve in ne zmanjšanja premoženja. Zato prodaja nepremičnin, pri katerih ni verjetno izkazan dvom o pridobitvi premoženjskega ekvivalenta, sama po sebi še ne opravičuje izdaje začasne odredbe.

Tožnica z navedbami o objektivno slabem finančnem stanju toženke in s tem objektivno slabimi možnostmi za uveljavitev terjatve ne more izkazati subjektivne nevarnosti, ki je glede na drugi odstavek 270. člena ZIZ pogoj za izdajo začasne odredbe za zavarovanje denarne terjatve.

VSL Sklep I Cpg 294/2025, 8. 7. 2025

Kot je pravilno povzelo sodišče prve stopnje, se oglas glasi, da se prodaja firma s kamioni in priklopniki, da je firma bila registrirana v Celju, da je bila firma odprta leta 2020, da je čista, da ima odličen rating, da firma lahko uredi vizume, da se za ceno celotne firme pokliče na telefonsko številko.

Če družba nima drugega omembe vrednega premoženja kot kamione s priklopniki, potem je njena vrednost dejansko samo v teh premičninah. Brez njih bi bila samo "pravna lupina".

VSC Sklep II Cpg 50/2025, 21. 5. 2025

Tožnica je zatrjevala in izkazovala, da so bili vsi navedeni avtomobili kupljeni v času zunajzakonske skupnosti in da predstavljajo skupno premoženje, s katerim toženec nedovoljeno razpolaga in ga s tem zmanjšuje. Tudi objave oglasov, ki sicer niso več aktivni, kažejo na to, da obstaja več kot le hipotetična možnost, da bo lahko v tožbi zahtevana terjatev tožnice onemogočena ali precej otežena. Zaključek sodišča o le pavšalnem navajanju nevarnosti je zato materialnopravno napačen.

VSL Sklep I Cp 440/2025, 15. 4. 2025

4. Neznatna škoda

Pritožba pravilno navaja, da je v sodni praksi in pravni teoriji prevladujoče stališče, da vpis prepovedi razpolaganja s stvarjo za lastnika pomeni določeno prikrajšanje, ki mu povzroči škodo, za katero ni mogoče avtomatsko sklepati, da je zgolj neznatna. Pravica razpolaganja je namreč eden od elementov lastninske pravice, ki pa je ustavna kategorija. Seveda to ne izključuje možnosti, da bi ob obstoju določenih specifičnih okoliščin tudi tak poseg predstavljal zgolj neznatno škodo, a mora takšne okoliščine utemeljiti upnik. Iz tega razloga je sprejeta odločitev, da bo izdana začasna odredba, ki dolžniku prepoveduje odtujitev in obremenitev vozila, za dolžnika pomenila zgolj neznatno škodo, materialno pravno zmotna.

VSL Sklep IV Ip 1051/2025, 15. 10. 2025

Upnik je v predlogu za izdajo začasne odredbe povzel tretji odstavek 270. člena ZIZ, da nevarnosti ni dolžan izkazovati, saj naj bi dolžnik s predlagano odredbo utrpel le neznatno škodo in zatrjeval določene razloge. Vendar sodišče prve stopnje v sklepu o začasni odredbi ni presojalo tega alternativnega drugega pogoja za izdajo začasne odredbe v zavarovanje denarne terjatve. Začasno odredbo je izdalo takoj, ko je ugotovilo obstoj prvega in drugega pogoja za izdajo začasne odredbe - verjeten izkaz nevarnosti uveljavitve terjatve zaradi dolžnikovega razpolaganja s premoženjem po drugem odstavku 270. člena ZIZ. Dolžniki so prejeli s sklepom o zavarovanju tudi drugopis predloga za izdajo začasne odredbe s prilogami. Ampak to ni pomenilo, da bi morali "na zalogo ali za vsak slučaj" prerekati upnikove trditve v predlogu, ki niso bile presojane v sklepu, saj je ugovor pravno

sredstvo dolžnika zoper sklep (drugi odstavek 9. člena ZIZ). Sodišče ni izdalo sklepa o začasni odredbi v formaliziranem postopku s tipskim sklepom, da se "dovoli predlagano zavarovanje" in da bi se morali dolžniki opredeljevati do vseh trditev v predlogu. Izdalo ga je po presoji trditev in dokazov. Ker se dolžniki v ugovoru niso bili dolžni opredeljevati do nepresojanih trditev v predlogu, ne drži upnikova teza, da bi morale sodišče šteti njegove navedbe za dokazane, ker jih dolžniki niso prerekali. Takšna razlaga bi zanje pomenila odločbo presenečenja.

Omejitev zastopanja, ki ni vpisana v sodni register, je nasproti tretjim brez pravnega učinka. Velja publicitetni učinek vpisa v skladu s prvim odstavkom 8. člena Zakon o sodnem registru.

VSC Sklep II Cpg 11/2025, 26. 2. 2025

5. Domneva nevarnosti

6. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

Sodišče zavrne predlog za ureditveno začasno odredbo z izročitvijo ključev stanovanja, če tožnik težko nadomestljivo škodo utemeljuje zgolj z nezmožnostjo dostopa do nekonkretiziranih "predmetov", "dokumentacije", "predmetov zapuščine" in dejstvom, da toženka omogoča uporabo nepremičnine neznanim tretjim osebam.

VSL Sklep I Cp 1457/2025, 12. 9. 2025

271. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

2. Namen začasne odredbe

3. Prepoved, da dolžnik ne sme razpolagati s premožninami in hramba teh stvari ter vpis prepovedi v register

4. Prepoved, da dolžnik ne sme odtujiti ali obremeniti svoje nepremičnine ali stvarnih pravic in zaznamba te prepovedi v zemljiški knjigi

5. Prepoved dolžnikovemu dolžniku, da dolžniku ne sme izplačati terjatve ali mu izročiti stvari ter prepoved dolžniku, da ne sme sprejeti stvari, izterjati terjatve ali razpolagati z njimi

6. Nalog organizaciji za plačilni promet, da mora dolžniku ali drugemu po njegovem nalogu odreči izplačilo denarnega zneska za katerega je izdana začasna odredba, z dolžnikovega računa

7. Druge vrste začasnih odredb

272. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Element pravice do izjave je tudi pravica stranke, da navaja dokaze in načelna dolžnost sodišča, da te dokaze izvede. Pravica stranke do izvedbe predlaganega dokaza ni absolutna. V skladu z ustaljeno sodno prakso lahko sodišče zavrne izvedbo dokaza, če je ta: 1) nepotreben, ker je dejstvo že dokazano; 2) nerelevanten, ker dejstvo, ki naj bi ga dokazoval, ni pravno odločilno; 3) popolnoma neprimeren za ugotovitev določenega dejstva ali 4) prepozen, pavšalen ali nesubstanciran.

Sodišče prve stopnje je dokazni predlog za zaslišanje priče zavrnilo z obrazložitvijo, da je priča na predhodnem naroku kot lastnik nepremičnine parc. št. 1040/9 in služnostni zavezanec

sodelovala pri pogajanjih o mirni rešitvi spora. Takšen razlog ne predstavlja dopustnega razloga za zavrnitev dokaza z zaslišanjem priče. Če je sodišče prve stopnje menilo, da priča ne sme sodelovati na poravnalnem naroku, bi moralo njeno prisotnost preprečiti. Ko tega ni storilo, pa bi moralo pričo zaslišati, nato pa dejstvo, da je sodelovala na naroku in se na njem morda seznanila s kakšno okoliščino, ki je vplivala na njeno izpoved, oceniti skladno z načelom proste presoje dokazov.

VSL Sklep I Cp 1570/2025, 9. 10. 2025

2. Predpostavke za izdajo začasne odredbe - nederarne terjatve

Motenjski spori že sami po sebi predstavljajo začasno varstvo posesti, zato je regulacijska začasna odredba dopustna le v nujnih primerih, ob verjetno izkazani težko nadomestljivi škodi ali grožnji sile.

VSL Sklep II Cp 2096/2025, 26. 11. 2025

Protipravno sta motila posest tožnikov na stanovanjski hiši oba toženca. Prvi toženec kot nekdanji lastnik hiše s tem, ko je odstopil od pogodbe o dobavi elektrike. Druga toženka kot nova lastnica pa s tem, ko nato ni sklenila nove pogodbe o dobavi. Oba toženca sta vedela, da v hiši živijo tožniki (otroka in razvezana žena toženca), ki jim bo operater zaradi sosledja teh ravnanj odklopil elektriko.

Življenje družini v domu brez elektrike onemogoča normalno zadovoljevanje nujnih življenjskih potreb, ker ne morejo kuhati, zaradi nedelovanja hladilnih naprav se jim kvarijo živila in nujno potrebna biološka zdravila, nimajo tople vode in ne ogrevanja, ne morejo do interneta, ne spremljati radia in televizije, ne polniti telefona. Grozijo jim torej težko popravljive posledice za njihovo telesno in duševno integriteto, kar upravičuje ureditveno začasno odredbo s priklopom na elektriko.

VSL Sklep II Cp 1727/2025, 12. 11. 2025

Glede na diametralno nasprotne navedbe tožnikov in toženke razlogi sodišča prve stopnje za neizvedbo dokaza z zaslišanjem priče zato niso sprejemljivi. Kljub dokaznemu standardu verjetnosti v postopku za izdajo začasne odredbe ni izključeno dokazovanje z zaslišanjem prič. Izvedba dokaza je bila predlagana v fazi odločanja o ugovoru, torej po tem ko je bila začasna odredba že izdana. Iz ugovornih navedb toženke ni mogoče sklepati, da se njene trditve o obsegu podanega pojasnila s predloženimi dokazi ne bi mogle izkazati za verjetne. Presoja, ali je neko dejstvo dokazano, mora temeljiti na dokaznih standardih, ki so za obe stranki enaki. Osnovno dokazno izhodišče je, da nosi stranka dokazno breme glede dejstev, ki so ji v korist (dejstev, ki utemeljujejo njene zahteve ali ugovore). Zaključek o tem, navedbe katere stranke so verjetnejše, bi moralo sodišče prve stopnje tako sprejeti šele po izvedbi predlaganih dokazov.

VSL Sklep I Cp 1964/2024, 5. 11. 2025

Neopravljena pojasnilna dolžnost banke pomeni ravnanje v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (četrta alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot), kar vodi k presoji o nepoštenosti pogodbenega pogoja in ničnosti kreditne pogodbe.

Kljub dokaznemu standardu verjetnosti v postopku za izdajo začasne odredbe ni izključeno dokazovanje z zaslišanjem prič. Izvedba dokaza je bila predlagana v fazi odločanja o ugovoru, torej po tem ko je bila začasna odredba že izdana. Iz ugovornih navedb toženke ni mogoče sklepati, da se njene trditve o obsegu podanega pojasnila s predloženimi dokazi ne bi mogle izkazati za verjetne. Presoja, ali je neko dejstvo dokazano, mora temeljiti na dokaznih standardih, ki so za obe stranki enaki. Osnovno dokazno izhodišče je, da nosi stranka dokazno breme glede dejstev, ki so ji v korist (dejstev, ki utemeljujejo njene zahteve ali ugovore). Zaključek o tem, katere navedbe katere stranke so verjetnejše, bi moralo sodišče prve stopnje sprejeti šele po izvedbi predlaganih dokazov.

Za izdajo začasne odredbe, če je verjetnost terjatve izkazana, zadostuje že verjeten izkaz

nastanka težko nadomestljive škode. Takšno je stališče novejše sodne prakse.

VSL Sklep II Cp 2190/2024, 15. 10. 2025

Sporna kreditna pogodba je kredit v tuji valuti. Določilo o tuji valuti kredita predstavlja glavni predmet pogodbe, saj bistveno opredeljuje pogodbenne pravice in obveznosti strank. Sprememba valute kredita ne predstavlja odprave nepoštenega pogodbenega pogoja, temveč njegovo nadomestitev z drugim pogodbenim pogojem in s tem spremembo pogodbe. Takšna sprememba ne omogoča vzpostavitve pravnega in dejanskega položaja, v kakršnem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogodbenega pogoja ne bi bilo, predvsem pa ne zasleduje odvrčalnega učinka. Kot takšna je v nasprotju s cilji Direktive in zato nedopustna. Možnost takšne spremembe ni predvidena niti v 88. členu OZ.

Sankcija ničnosti kreditne pogodbe in pogodbe o zavarovanju denarne terjatve je učinkovita, zagotovljen je njen odvrčalni učinek, prav tako pa je tudi sorazmerna. Odvrčalni učinek nima kaznovalne narave, njegov namen je vzpostaviti ravnotežje med strankama in odpraviti posledice nepoštenosti. S tem učinkom se želi doseči, da podjetja ne bi imela interesa uporabljati nepoštenih pogojev, ker bi s tem izgubila vsakršno korist, ki bi jo iz njih pridobila.

Sodišče prve stopnje z uporabo stališč novejše sodne prakse ni obšlo prepovedi povratne veljavnosti predpisov, saj je le napolnilo pravni standard "pojasnilna dolžnost" z védenjem, kako bi v času, ko sta pravdni stranki sklenili kreditno pogodbo, ravnal (bi moral ravnati) dober strokovnjak.

Stališče sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov), o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode, ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno).

SEU je v sodbi C-520/21 že izreklo, da kreditna institucija ne more zahtevati nadomestila, ki presega vračilo kapitala, izplačanega kot izpolnitev pogodbe.

VSL Sklep I Cp 1680/2025, 9. 10. 2025

V primeru nadaljnjega plačevanja kredita med postopkom bi morala tožnika zaradi preplačila spreminjati tožbo ali (v primeru plačila obrokov po zaključku sojenja na prvi stopnji in med pritožbenim postopkom) vložiti novo tožbo, kar je povezano z obveznostjo plačila stroškov postopka. Prav to pa je tisto, kar je glede na cilj zavarovanja, ki je v vzpostavitvi pravnega in dejanskega položaja, v katerem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogoja ne bi bilo, treba preprečiti.

VSL Sklep II Cp 1401/2025, 7. 10. 2025

Stališče sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov), o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode, ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno). Ob takšni razlagi pravilnost stališča o verjetno izkazani nevarnosti nastanka težko nadomestljive škode izkazuje že ugotovitev, da je tožnik toženi stranki že plačal več kot je od nje prejel. V primeru nadaljnjega plačevanja kredita med postopkom bi moral zaradi preplačila spreminjati tožbo ali (v primeru plačila obrokov po zaključku sojenja na prvi stopnji in med pritožbenim postopkom) vložiti novo tožbo, kar je povezano z obveznostjo plačila stroškov postopka. Prav to pa je tisto, kar je glede na cilj zavarovanja, ki je v vzpostavitvi pravnega in dejanskega položaja, v katerem bi bil potrošnik, če nepoštenega pogoja ne bi bilo, treba preprečiti: poslabšanje premoženjskega stanja tožnika zaradi finančnega bremena, povezanega z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov.

VSL Sklep I Cp 1626/2025, 1. 10. 2025

Odločbe SEU, ki so sprejete v postopku predhodnega odločanja, so pojasnjevalne narave, njihova uporaba v konkretnem primeru je v pristojnosti nacionalnih sodišč. Izpostavljeno vprašanje se tako dejansko ne nanaša na vprašanje razlage prava EU, temveč vprašanje njegove pravilne

uporabe.

Obveznost nacionalnega sodišča, da se pri razlagi in uporabi upoštevnihih pravil nacionalnega prava sklicuje na pravo EU, je omejena s splošnimi pravnimi načeli in ne more biti podlaga za razlago nacionalnega prava contra legem. Pritožba ne izpostavi nobenega pomisleka, ki bi bil relevanten v obravnavani zadevi in odgovor nanj ne bi bil obsežen v navedenem stališču SEU.

VSL Sklep I Cp 1489/2025, 24. 9. 2025

Toženka v tej zadevi tega, da je tožnikoma v tej smeri podala kakršnakoli pojasnila ne trdi, niti ne pojasni, iz katerih drugih (zatrjevanihi) okoliščin bi (vsaj z verjetnostjo) izhajalo, da sta se tožnika dejanskih posledic velike depreciacije domače valute (in zvišanja tujih obrestnih mer) na višino njunih kreditnih obveznosti za celotno obdobje plačevanja kredita zavedala. Zaključek sodišča prve stopnje, da je vsaj verjetno, da toženka pojasnilne dolžnosti ni izpolnila, je zato pravilen.

VSL Sklep I Cp 1161/2025, 24. 9. 2025

Sodišče prve stopnje je za čas do pravnomočne odločitve sodišča v tem postopku z izdano začasno odredbo za najemnico stanovanja določilo predlagateljico. Takšna začasna odredba učinkuje že z njeno izdajo in daje predlagateljici pravico do izključne uporabe tega stanovanja. Dokler takšna začasna odredba velja (zoper njo je sicer nasprotni udeleženec vložil ugovor, o katerem sodišče prve stopnje še ni odločilo), nasprotni udeleženec ne more uspeti s predlogom, s katerim predlaga nasprotno od odločitve v izdani začasni odredbi, to je, da se mu omogoči soproset stanovanja.

VSL Sklep I Cp 1616/2025, 23. 9. 2025

Sodišče prve stopnje je pri presoji pogojev za izdajo začasne odredbe uporabilo evroskladno razlago pravnega standarda težko nadomestljive škode 272. člena ZIZ, pri čemer se je pravilno oprlo na novejšo sodno prakso in odločbo SEU C-287/22.

VSL Sklep I Cp 845/2025, 22. 9. 2025

V obravnavanem primeru ni bilo pogojev za takojšnjo zavrnitev predloga za izdajo začasne odredbe. Upnik je ob sklicevanju na posebno zakonsko ureditev o varstvu in zavarovanju avtorske pravice konkretno opredelil terjatev, ki jo želi zavarovati, konkretiziral pravno relevantna dejstva o obstoju te terjatve in predložil dokaze za svoje trditve.

VSL Sklep I Cp 1558/2025, 17. 9. 2025

Sodišča z uporabo stališč novejše sodne prakse ne zaobidejo prepovedi povratne veljave predpisov, temveč le napolnijo pravni standard "pojasnilna dolžnost" z védenjem, kako bi v času sklenitve kreditne pogodbe ravnal (bi moral ravnati) dober strokovnjak. Sklicevanje na relevantno sodno prakso SEU, ki je bila oblikovana po sklenitvi kreditne pogodbe, ne pomeni prepovedane retroaktivne uporabe prava.

Sodba C-287/22 ne zahteva visoke stopnje dokazanosti dejstva, da je potrošnik plačal več, kot dolguje, temveč zadošča, da obstaja tveganje, da bo potrošnik med sodnim postopkom plačeval mesečne obroke v znesku, ki je višji od dejansko dolgovanega. Prav zato, ker so z vidika dokončnega odplačila kredita v CHF meritorne le vrednosti v CHF, je treba stališče v sodbi C-287/22 ("da je sprejetje začasnih ukrepov še toliko nujnejše, kadar je potrošnik banki plačal znesek, ki je višji od izposojenega zneska, še preden je potrošnik začel postopek") razlagati na način, da so pri presoji morebitnega preplačila kredita relevantne vrednosti v domači valuti (ne CHF).

VSL Sklep II Cp 1445/2025, 17. 9. 2025

Sodišče zavrne predlog za ureditveno začasno odredbo z izročitvijo ključev stanovanja, če tožnik težko nadomestljivo škodo utemeljuje zgolj z nezmožnostjo dostopa do nekonkretiziranihi "predmetov", "dokumentacije", "predmetov zapuščine" in dejstvom, da toženka omogoča uporabo nepremičnine neznanim tretjim osebam.

Sodišče je pravilno ugotovilo, da vpisana prepoved obremenitve ali odtujitve nepremičnine

toženkama onemogoča uveljavljanje pravice razpolaganja z zaznamovanim vrstnim redom in prenos na novega upravičenca. Vendar pritožba pravilno opozarja, da sta toženki lahko z zaznambo vrstnega reda razpolagali že pred izdajo začasne odredbe, s čimer pa niti tožnik in niti sodišče ne moreta biti seznanjena. Morebitni novi upravičenec zaznambe vrstnega reda lahko kadarkoli do izteka njene veljavnosti vknjiži lastninsko pravico v zaznamovanem vrstnem redu. V tem primeru poznejša prepoved odtujitve ali obremenitve ne more izničiti učinkov razpolaganja z zaznamovanim vrstnim redom.

VSL Sklep II Cp 1063/2025, 10. 9. 2025

Načelo lojalne (evroskladne) razlage od nacionalnega sodišča zahteva, da nacionalno pravo razlaga v skladu z besedilom in namenom Direktive ter teži k dosegi njenih ciljev.

Pritožbene navedbe, da se načelo lojalne razlage uporablja le za implementacijske predpise, so pravno zgrešene. Obveznost lojalne razlage se nanaša na vse državne organe in celotno nacionalno pravo

VSL Sklep II Cp 795/2025, 10. 9. 2025

Pritožbenim navedbam o hipotetično neugodnih posledicah za tožečo stranko in o tveganju nastanka težko nadomestljive škode zaradi vnašanja podatkov v centralni kreditni register SISBON ni mogoče slediti.

VSL Sklep I Cp 1523/2025, 8. 9. 2025

Prvostopenjsko sodišče je verjetnost resničnosti vsebine prispevkov (in posledično tudi posnetkov, ki so predstavljali "kronski vir" teh prispevkov) utemeljilo kar na njihovi vsebini, tako da je v obrazložitev sklepa preprosto vneslo navedbo novinarke iz posnetka, ki trdi, da resničnost dejstev potrjujejo tudi drugi viri informacij. Obširno povzemanje (citiranje) vsebine prispevkov ne zadošča za obrazložitev sodišča, da je novinarka opravila razumen obseg raziskovanja z uporabo kredibilnih virov, na podlagi katerega je imela utemeljen razlog verjeti v resničnost dejstev iz objavljenih prispevkov.

Tožnica je argumentirano oporekala verodostojnosti informacij iz posnetkov in v tožbi izpostavila več okoliščin, s katerimi je bila novinarka pred objavo seznanjena in ki bi lahko zamajale avtoriteto navedenega vira informacij in vplivale na vprašanje, ali je novinarka v konkretnih okoliščinah primera sploh opravila razumen obseg raziskovanja. Sodišče prve stopnje bi se moralo podrobneje opredeliti do teh tožničinih navedb in pretehtati verjetnost trditev vsake stranke. V kolikor tehtanje verjetnosti trditev ene in druge stranke ne bi uspelo, pa bi sodišče moralo izvesti dokaze, ki (s stopnjo verjetnosti) potrdijo utemeljenost ali neutemeljenost predloga za izdajo začasne odredbe.

VSL Sklep II Cp 1086/2025, 3. 9. 2025

Vsekakor je mogoče valutno tveganje potrošniku predstaviti na različne načine, a je pri tem pomembno, da mora biti potrošnik v primeru kreditne pogodbe v tuji valuti jasno opozorjen na možnost velike, resne spremembe tečaja, ki lahko pomembno vpliva na njegovo obveznost in ga potencialno tudi pahne v ekonomsko stisko.

VSL Sklep I Cp 1463/2025, 28. 8. 2025

Če bi do nadaljnjega razpolaganja s pridobljenimi deleži v korist dobroverne tretje osebe dejansko prišlo še pred pravnomočno odločitvijo o glavni stvari, v pravdi pa bi se nato (z dokaznim standardom prepričanja) izkazalo, da je bila tožničina predkupna pravica res kršena, bi to onemogočilo oziroma vsaj znatno otežilo uveljavitev njene terjatve. Ni namreč mogoče pritrditi stališču četrtega toženca, da bi tožnica svojo zakonito predkupno pravico lahko uveljavljala tudi proti novemu lastniku.

VSL Sklep II Cp 1348/2025, 26. 8. 2025

Iz sodb SEU izhaja, da morajo nacionalna sodišča, ob upoštevanju celotnega nacionalnega prava in z uporabo načinov razlage, ki so uveljavljeni v nacionalnem pravu, narediti vse, kar je v

njihovi pristojnosti, da zagotovijo polni učinek Direktive 93/13 in dosežejo rešitev v skladu z njenim ciljem. V novejši praksi slovenskih sodišč pa je zavzeto stališče, da je ureditev začasnih odredb po ZIZ dovolj široka, da je mogoče o predlaganih začasnih odredbah v tem normativnem okviru odločati skladno s pravom EU in na ta način doseči polni učinek Direktive 93/13.

VSL Sklep II Cp 1433/2025, 21. 8. 2025

Ocena sodišča prve stopnje, da je začasna odredba še vedno potrebna in ni podlage za njeno razveljavitev, četudi je toženec po izdaji začasne odredbe ravnal v skladu z njo, ne prepriča, saj toženec trdi, da do zatrjevanega motilnega dejanja sploh ni prišlo. Razlog, da je tožnica po izdaji začasne odredbe imela na voljo toplo vodo, pa je v tem, da topla voda takrat ni bila porabljena s strani drugih uporabnikov.

VSL Sklep II Cp 1408/2025, 20. 8. 2025

Pa tudi, če bi tožnika zahtevala konverzijo kredita v EUR kredita, bi v tem primeru sicer prišlo do novacije kreditne pogodbe, pri čemer pa ta možnost potrošniku ne bi dala varstva pred nepoštenimi pogoji, razen če bi tožnik izrecno izrazil voljo, da svojih pravic ne uveljavlja potem, ko je bil o njihovi nepoštenosti predhodno seznanjen, česar pa v obravnavanem primeru ni bilo zatrjevano.

Bistveno je bilo, da je bila valutna klavzula bistvena glavna sestavina pogodbe in je bila kot taka že ob sklenitvi pogodbe vključena vanjo, toženka pa ni izpolnila svoje pojasnilne dolžnosti ter je tako že ob sami sklenitvi pogodbe obstajalo znatno neravnotežje med pravicami in obveznostmi pogodbenih strank. Prevzetega valutnega tveganja ob sami sklenitvi pogodbe pa ne morejo ublažiti pozitivni učinki nižje obrestne mere, ki se je morebiti pojavila med obdobjem odplačevanja kredita.

Pri tem so neutemeljena pritožbena zatrjevanja, da tožnika še nista preplačala glavnice, ker je treba upoštevati 87. člen OZ.

V obravnavani zadevi, ko gre za vrnitev denarnega zneska, ni mogoče uporabiti drugega dela navedene določbe, ki se nanaša na plačilo ustreznega denarnega nadomestila.

Pritožbena zatrjevanja, da zavarovanja izgubljajo na vrednosti, kar naj bi vplivalo na tehtanje neugodnih posledic, pa so pravno nerelevantna, saj je tak rizik morala toženka kot banka upoštevati že ob sklepanju sleherne pogodbe s slehernim kreditojemalcem.

VSM Sklep I Cp 463/2025, 22. 7. 2025

Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da bi bila, upoštevaje izdano začasno odredbo Č. Č. v drugi zadevi I Pg 442/2024, s predlagano začasno odredbo omejena pooblastila zastopanja obeh direktorjev in da skupna družba dejansko ne bi imela zakonitega zastopnika.

V ugotovljenih dejanskih okoliščinah bi predlagana začasna odredba pomenila zelo velik hendikep za skupno družbo.

Gospodarske družbe zelo težko prenašajo odsotnost operativnega poslovodje. To stanje bi lahko trajalo neznano dolgo, saj je tožeča stranka predlagala veljavnost začasne odredbe še 30 dni po "nastopu pogojev za izvršbo na podlagi sodne odločbe".začasna.

VSC Sklep II Cpg 65/2025, 7. 7. 2025

Evroskladna razlaga pravnega standarda težko nadomestljive škode v okviru predpostavke iz druge alineje 272. člena ZIZ je mogoča na način, da je mogoče šteti, da je z ugotovitvijo, da brez začasne odredbe za odlog plačila mesečnih obrokov, zapadlih na podlagi sporne pogodbe, ne bi bilo mogoče zagotoviti polnega učinka končne meritorne odločitve, izpolnjen pogoj (pravni standard) težko nadomestljive škode.

VSC Sklep I Cp 202/2025, 3. 7. 2025, VSC Sklep I Cp 213/2025, 3. 7. 2025

Namen regulacijske začasne odredbe je ureditev spornega pravnega razmerja (do pravnomočne sodne odločbe). V okviru, z odločbo Ustavnega sodišča RS opr. št. Up-275/97,

začrtanih meja obravnavanja take začasne odredbe, je treba pogoje za izdajo takšne začasne odredbe presojsati po 2. alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ ob tehtanju interesov strank. Gre za varstvo obstoječega stanja pred grozečim nasiljem ali nevarnostjo nastanka težko nadomestljive škode. Sodišče tako mora, glede na citirano ustavno odločbo presojsati, ali te škode ni mogoče odvrniti drugače kot z izdajo predlagane začasne odredbe in ali izdaja te začasne odredbe ne bi nedopustno posegala v pravni položaj dolžnika s tem, da bi vzpostavila stanje, ki ga ob morebitni zavrnitvi tožbenega zahtevka ne bi več bilo mogoče odpraviti.

Glede na poseben pomen svobode izražanja mora biti v konfliktu človekovih pravic pri tehtanju interesov in dobrin svobodi izražanja dana posebna teža in je treba v zadevah, pri katerih gre za omejevanje te pravice še posebej skrbno preveriti, ali obstajajo ustavno sprejemljivi razlogi za takšno omejitev. Svoboda izražanja ne zajema le informacij in idej, ki so sprejete z odobravanjem in ne štejejo za žaljive, temveč tudi tiste, ki žalijo, šokirajo ali vznemirjajo in le tako je zadoščeno zahtevam pluralizma tolerance in strpnosti, ki so nujni sestavni del demokratične družbe. Zrcalna podoba pravice do svobode izražanja je pravica do obveščenosti. Svoboden razvoj posameznikove osebnosti zahteva, da človeku ne gre samo obstoj, ki je izoliran od vseh drugih bitij, temveč moramo posamezniku, prav zaradi svobodnega razvoja njegove osebnosti, omogočiti aktiven, ekstravertiran razvoj. Tudi ESČP pravici do svobode izražanja pripisuje poseben pomen.

VSL Sklep IV Ip 746/2025, 2. 7. 2025

V tem postopku zavarovanja tožnico vodi interes po ohranitvi možnosti uveljavitve njene denarne terjatve, ne pa, da se ohrani toženčeva lastninska pravica na navedenih nepremičninah in družbi, ki sodi v toženčevo posebno premoženje. Na tem premoženju tožnica ne uveljavlja svoje premoženjske (stvarnopravne) pravice, kot bi to izhajalo iz navedb pritožbe. S tožbo uveljavlja svojo premoženjsko (obligacijsko) pravico (terjatev) do tega premoženja, ki je hkrati, če se bodo njene trditve izkazale za utemeljene, breme toženčevega posebnega premoženja.

VSL Sklep I Cp 963/2025, 18. 6. 2025

Trditveno in dokazno breme o izpolnjeni pojasnilni dolžnosti, opravljeni s profesionalno skrbnostjo, je na toženki. Ker iz toženkinih ugovornih trditev diametralno nasprotno trditvam tožnika izhaja, da je tožnika opozorila na bistvene nevarnosti kredita, bi moralo sodišče prve stopnje toženki omogočiti, da jih dokaže.

VSL Sklep II Cp 1052/2025, 9. 6. 2025

Razlaga, da bi sodišče lahko začasno odredbo izdalo le, če bi tožnika izkazala finančno ogroženost, je v nasprotju z evro skladno razlago položaja potrošnika.

VSL Sklep II Cp 178/2025, 27. 5. 2025

Iz toženkinih ugovornih trditev ne izhaja, da bi tožnika opozorila na bistvene nevarnosti kredita. Zato v tej fazi postopka (še) ni treba izvesti dokaza z zaslišanjem priče, predlagane v dokaz teh navedb.

VSL Sklep II Cp 580/2025, 7. 5. 2025

Pogodba o življenjskem zavarovanju ni darilna pogodba, le določbe o preklicu darila se uporabljajo za preklic določitve upravičenca. Še vedno pa ima pooblastilo za preklic - glede na kogentno določbo 983. člena OZ - izključno zavarovalec.

VSL Sklep I Cp 600/2025, 15. 4. 2025

Tožnica je zatrjevala in izkazovala, da so bili vsi navedeni avtomobili kupljeni v času zunajzakonske skupnosti in da predstavljajo skupno premoženje, s katerim toženec nedovoljeno razpolaga in ga s tem zmanjšuje. Tudi objave oglasov, ki sicer niso več aktivni, kažejo na to, da obstaja več kot le hipotetična možnost, da bo lahko v tožbi zahtevana terjatev tožnice onemogočena ali precej otežena. Zaključek sodišča o le pavšalnem navajanju nevarnosti je zato materialnopravno napačen.

VSL Sklep I Cp 440/2025, 15. 4. 2025

Glede pritožbenih zatrjevanj, da naj bi sodišče prve stopnje, upoštevajoč novejšo sodno prakso SEU, upoštevalo dodatne zahteve glede pojasnilne dolžnosti, ki jih ZPotK ni vseboval, pritožbeno sodišče ugotavlja, da so razlage direktiv, ki jih v postopku s predhodnim odločanjem po 267. členu PDEU poda SEU, sprejeta v obliki sodb. Sodbe SEU pa so zavezujoče, ne samo za predložitveno sodišče in stranke v postopku pred njim, temveč imajo v tistem delu, v katerem podajajo razlago določenega pravnega akta EU oziroma ugotavljajo njegovo (ne)veljavnost, učinek erga omnes in praviloma učinkujejo ex tunc, (za nazaj), kar je v normi prava EU ab initio.

V obravnavani zadevi, ko se je sodišče prve stopnje ob uporabi ZVPot in ZPotK oprlo na stališča sodne prakse SEU, USRS in Vrhovnega sodišča RS v zvezi z zahtevami glede pojasnilne dolžnosti, ki so bila sprejeta kasneje in ne v času sklepanja sporne kreditne pogodbe, torej ni prišlo do retroaktivne uporabe prava.

Sodišče prve stopnje je pravilno izhajalo iz stališč sodbe SEU C-287/22 z dne 15. 6. 2023, saj z zavrnitvijo predlaganečasne odredbe ne bi bil zagotovljen polni učinek meritorne odločitve o ničnosti kreditne pogodbe. Tožniki bi namreč morali, če začasni odredbi ne bi bilo ugodeno, terjati plačilo teh plačanih obrokov nazaj z novo tožbo, pri čemer bi jim v zvezi s tem nastali dodatni stroški, le-ti pa bi nastali tudi, če bi morali tožbo razširjati že v predmetni pravdi.

V zvezi s pritožbenimi zatrjevanji, da sodišče prve stopnje ni ugotavljalo premoženjskega stanja tožnikov v smislu ugotavljanja nastanka škode, pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da iz sodbe SEU C-287/22 z dne 15. 6. 2023 niti ne izhaja, da bi bilo ugotavljanje finančnega položaja potrošnika zavezujoč pogoj, ki bi ga morala tožnika izkazati za izdajo začasnega ukrepa. Finančni položaj potrošnika je izpostavljen le v zvezi z novimi stroški, ki bi mu nastali z vložitvijo nove tožbe ali z razširitvijo tožbenega zahtevka za vračilo preplačanih obrokov. Kot izhaja iz točke 60 obrazložitve in iz izreka sodbe SEU C-287/22 z dne 15. 6. 2023, je treba začasne ukrepe nujno sprejeti tedaj, ko je treba vzpostaviti pravni in dejanski položaj potrošnika, v katerem bi ta potrošnik bil, če teh pogojev ne bi bilo, že v pravdi na ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe.

VSM Sklep I Cp 187/2025, 25. 3. 2025

Teorija in sodna praksa sta si že nekaj časa enotni, da je tožbeni zahtevek pri prikrajšanju nujnega deleža oblikovalne in dajtvene narave.

VSL Sklep II Cp 175/2025, 11. 2. 2025

Lojalna razlaga določb nacionalne zakonodaje pomeni razlago, skladno s stališči, izraženimi v odločbah SEU (tudi C- 287/22, za katero pritožba očita, da se nanjo primarno opira izpodbijana odločitev), zato uporaba takšne lojalne razlage s sklicevanjem na sodbe SEU ne predstavlja mehanske aplikacije.

Kot to izhaja iz izpodbijanega sklepa, je sodišče vsebino določb ZIZ razlagalo evroskladno z jezikovno in namensko razlago (ki sta lastni našemu nacionalnemu pravu), zato pritožba ne uspe vzbuditi dvoma v pravilnost uporabljenega načela primarnosti in razlagalnega pristopa ter ne izkaže trditev o uporabi določb ZIZ contra legem.

VSC Sklep I Cp 400/2024, 30. 1. 2025

Tudi pri izdaji začasnih odredb po slovenskem pravu je tako treba upoštevati duh Direktive 93/13, to pomeni, da so lahko posamezne nacionalne določbe (OZ, ZVPot in ZpotK) iz uporabe izključene, če niso skladne z direktivo, oziroma se morajo razlagati na način, da so z direktivo skladne.

Sodbe SEU so zavezujoče, ne samo za predložitveno sodišče in stranke v postopku pred njim, temveč imajo v tistem delu, v katerem podajajo razlago določenega pravnega akta EU oziroma ugotavljajo njegovo (ne)veljavnost, učinek erga omnes in praviloma učinkujejo ex tunc, (za nazaj). Skladno z načelom lojalne razlage, so torej slovenska sodišča na takšno razlago evropskega prava vezana, in sicer z učinkom ex tunc, upoštevajoč pri tem vse okoliščine primera. V obravnavani zadevi, ko se je sodišče prve stopnje oprlo na stališča sodne prakse SEU in Vrhovnega sodišča RS v zvezi z

zahtevami glede pojasnilne dolžnosti torej ni prišlo do retroaktivne uporabe prava, sodišče pa tudi ni poseglo na področje zakonodajalca.

VSM Sklep I Cp 838/2024, 14. 1. 2025

V fazi postopka zavarovanja terjatve z začasno odredbo zadošča dokazni standard verjetnosti, zato je sodišče postopalo pravilno, ko je obstoj terjatve presoјalo le na podlagi listinskih dokazov.

Sodna praksa je v zadnjih odločbah upoštevala sodbo SEU zavzela stališče, da za ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniških pogodb z nepoštenimi pogodbenimi pogoji nista pravno odločilni vprašanji reverzibilnosti in tehtanja neugodnih posledic za upnika in dolžnika.

Sodna praksa se je že izrekla, da je v fazi zavarovanja terjatve treba upoštevati le evrsko glavnico brez obrestnega dela, ostalo pa bo predmet odločanja o obsegu morebitnega vrnitvenega zahtevka.

Odlog plačevanja ali reprogram kredita sta le možnost tožnikov, ne pa njuna obveznost. Kljub temu, da te možnosti nista izkoristila, jima varstva v obliki začasne odredbe zgolj zato ni mogoče odreči.

VSL Sklep I Cp 1380/2024, 19. 11. 2024

Upoštevala naravo razmerja med pravnima strankama v času nakazil (pred kratkim sklenjena zakonska zveza), tožničino neznanje slovenskega jezika, zlasti pa njeno stanje po poškodbi, izkazano z mnenji medicinskih strokovnjakov, je v konkretnem primeru verjetno izkazano, da tožnica v času sklepanja sporazuma o delitvi skupnega premoženja ni imela sposobnosti razsojanja in da je ravnala po navodilih toženca.

VSL Sklep I Cp 1355/2024, 17. 10. 2024

Tudi v situaciji, ko je sodbo SEU C-287/22 razumeti kot podlago za stališče, da je nacionalno sodišče svoj zakon dolžno razlagati na način, da se doseže polni učinek Direktive, in da je nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem zahtevkov iz naslova potrošniških pogodb z nedovoljenim pogojem, ovira za doseg takšnega učinka, pa se stališče nanaša na razlago predpostavk iz drugega odstavka 272. člena ZIZ, in v ničemer ne posega v določbe ZIZ v delu, ki se nanaša na osnovni pogoj za izdajo začasne odredbe - verjetnostni obstoj terjatve (59. točka C-287/2022). Zato pritožba tudi s povzemanjem stališč iz sodbe SEU 287/22, ki se nanašajo na nadaljnjo predpostavko, katera mora biti podana kumulativno z verjetnostnim obstojem terjatve, ne more omajati zaključkov prvostopnega sodišča o izostali potrebni trditveni podlagi glede osnovnega pogoja, to je glede verjetnostnega obstoja terjatve.

VSC Sklep I Cp 257/2024, 12. 9. 2024

3. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

V primerih ureditvenih začnih odredb morajo po nacionalnem pravu biti podane tri materialnopravne predpostavke in sicer: obstoj ali verjeten nastanek terjatve; ena izmed alternativno določenih predpostavk iz druge ali tretje alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ ter t.i. reverzibilnost. Ker pa predmetna zadeva sodi v področje uporabe Direktive, ta pa ne vsebuje posebnih predpisov, morajo države članice zagotoviti, da obstajajo ustrezna in učinkovita sredstva za preprečevanje nadaljnje uporabe nepoštenih pogojev v pogodbah. V skladu z načelom postopkovne avtonomije države članice določijo ta pravila v nacionalnem pravnem redu, ta pa ne smejo biti manj ugodna od tistih, ki urejajo podobne nacionalne položaje (načelo enakovrednosti), in ne smejo biti oblikovana tako, da bi v praksi onemogočala ali pretirano oteževala uveljavljanje pravic, ki jih podeljuje pravni red Unije (načelo učinkovitosti). Zato varstvo, ki je potrošnikom zagotovljeno z Direktivo, zlasti z njenima členoma 6(1) in 7(1), zahteva, da mora biti nacionalnemu sodišču omogočeno, da sprejme ustrezen začasni ukrep, če je to potrebno za zagotovitev polnega učinka odločitve, ki jo je treba sprejeti v zvezi z nepoštenostjo pogodbenih pogojev. Zato se zastavlja vprašanje, ali je potrebno, zaradi načela učinkovitosti, ki omejuje nacionalno procesno avtonomijo, in zahteve, da nacionalna

procesna pravila ne smejo biti taka, da onemogočijo ali čezmerno otežijo uveljavljanje pravic, ki jih daje potrošnikom razlaga prava EU, navedene predpostavke razlagati drugače, kar vključuje tudi možnost, da ni potreben kumulativen obstoj vseh tistih, ki jih sicer določa nacionalno pravo.

V slovenskem pravu preglednost ni predpostavka presoje nepoštenosti pogodbenega pogoja.

Predpostavka "dobre vere" je zajeta v predpostavko "načela vestnosti in poštenja", vendar je slednja predpostavka, njena abstraktnost, bistveno širša, kot je bilo pojasnjeno. Ta zato v delu, ki presega minimalno harmonizacijo, kot jo zahteva Direktiva, pomeni sicer "nacionalni presežek", vendar je potrebno tudi v tem delu upoštevati vrednotna merila razlage in ciljev varstva potrošnikov. Zaradi stroge sankcije ničnosti, ki jo je določilo slovensko nacionalno pravo, je potrebno upoštevati tudi načela učinkovitosti, odvrčilnosti in sorazmernosti in, da razlage Sodišča temeljijo na drugačnih, tudi za potrošnika strožjih izhodiščih, če se upošteva kumulativnost pogojev iz 3. člena ter izključitvene klavzule iz 4(2). člena Direktive vendar ta ureditev v Sloveniji ne velja. Tako je potrebno razumeti tudi razlago Sodišča v citirani slovenski zadevi C-405/21, ki je razložilo, da zadošča ugotovitev, da je pogodbeni pogoj v škodo potrošnika povzročil "znatno neravnotežje" in zato ni potrebno opraviti še presoje "dobre vere".

V razlagi Sodišča je bil količinska presoja že uporabljena kot metoda ugotavljanja znatnega neravnotežja. V primerih, kot je predmetni, je potrebno upoštevati tudi, da je slovenski zakonodajalec izbral najtežjo sankcijo in sicer ničnost pogodbenega pogoja. Zaradi te sankcije je potrebno še posebno pozornost nameniti uporabi splošnih načel prava EU, med njimi tudi načelo sorazmernosti. Po razlagi sodišča druge stopnje bi ugotovitev, da je kreditna pogodba nična zgolj zato, ker je banka prevladala na potrošnika neomejeno valutno tveganje, ne da bi med ob sklenitvi pogodbe pričakovano višino odplačila kredita in prejetim zneskom, nato v času kreditnega razmerja prišlo do razlik, ki ustrezajo meji "znatnega neravnotežja", bilo v nasprotju (vsaj) s tem načelom.

Ob sklenitvi kreditne pogodbe je tožnik lahko ocenil, da bo moral vrniti 360 anuitet v mesečnem znesku 464,00 CHF, kar pomeni 167.040, CHF oziroma glede na takratno valutno razmerje (1 € 1.5587 CHF) je to znesek 107.166,20 CHF. Iz predloženih listin izhaja, da so se mesečne anuitete v CHF sicer spreminjale, vendar je dosedaj izplačan znesek 68.245,90 € bistveno nižji. Do trenutka, na katerega se vežejo objektivne meje pravnomočnosti sklepa, dolgovanega zneska še ni odplačal. Res mora tožnik odplačati še 149 anuitet (v tč. VIII. tožbe sicer navaja odplačilo še 89 anuitet), vendar je končna ocena višine plačila negotova in za odločanje o začasni odredbi nepomembna, zaradi objektivnih in časovnih meja pravnomočnosti sklepa, ki se nanašajo na dejstva, nastala do trenutka vložitve predloga (ker v zadevi ni bil izveden narok).

Za odločanje o predlogu za izdajo začasne odredbe ni bistveni dajatveni del tožbenega zahtevka, ta je le posledica morebitne ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe. Zato se razlaga Sodišča, ki je v zadevi C-287/22 obrazložilo, da je mogoče zagotoviti polni učinek končne odločitve v potrošniškem sporu o (ne)veljavnosti potrošniške kreditne pogodbe z valutno klavzulo in hkrati polni učinek ter cilj Direktive le, če bo potrošnik lahko vse svoje zahteve v celoti uveljavil v okviru iste pravde, ne da bi mu bilo treba nenehno spreminjati (razširjati) svoj zahtev ali celo vložiti novo tožbo (primerjaj 50., 51. in 56. točko sodbe C-287/22), nanj ne nanaša.

Tudi razlaga Sodišča, da sta tožnika "že plačala višji znesek od dejansko dolgovanega" sodi v dajatveni del tožbenega zahtevka. Sodišče je namreč pojasnilo, da je izhodišče presoje, ali je potrebno izdati začasno odredbo, s katero se prepreči nadaljnje plačevanje obrokov, banki pa odvzame odstopno upravičenje, ocena, ali bi bilo potrebno zadevni pogodbeni pogoj razglasiti za ničnega. Tu se Sodišče sklicuje na zadevo C-568/14 do C-570/14, 26.10.2016, v kateri je bila sprejeta razlaga, da mora sodišče imeti možnost sprejeti začasno odredbo po uradni dolžnosti, kajti če te možnosti nima, potem: "...sodišče ne more preprečiti, da ta potrošnik ne bi med sodnim postopkom, ki lahko traja zelo dolgo, plačeval mesečnih obrokov v znesku, ki je višji od dejansko dolgovanega, če bi bilo treba zadevno klavzulo zavrniti. To velja še toliko bolj, če obstaja dejansko in neposredno tveganje, da bo plačilna sposobnost navedenega potrošnika v tem času ogrožena in da bodo finančne ustanove

sprožile izvršilne postopke na podlagi hipoteke, da bi z zasegom stanovanja potrošnika in njegove družine izterjale plačilo zneskov, ki morda niso dolgovani.". Gre torej za položaj, ki ima lahko za potrošnika negativne posledice, kar pa je v nasprotju z njegovim varstvom, kar je osnovni cilj te Direktive. Zato je potrebno tudi ta položaj razlagati tako, da odločitev ne sme za potrošnika povzročiti "izredno škodljivih posledic".

VSM Sklep I Cp 186/2025, 9. 9. 2025

Neutemeljen je tudi očitok o zmotni uporabi določb ZIZ in premajhni zadržanosti pri presoji predpostavk za izdajo (urejevalne) začasne odredbe. Izdana začasna odredba temelji na določbah 272. člena ZIZ, po katerih sodišče izda začasno odredbo v zavarovanje nedenarne terjatve, če upnik izkaže za verjetno, da terjatev obstoji ali da mu bo terjatev zoper dolžnika nastala (prvi odstavek) in če verjetno izkaže nevarnost, da bo uveljavitev terjatve onemogočena ali precej otežena (prva alineja drugega odstavka) ali da je odredba potrebna, da se prepreči uporaba sile ali nastanek težko nadomestljive škode (druga alineja drugega odstavka). Sodišče je verjetno izkazanost teh predpostavk ugotovilo, poleg tega pa tudi, da izdana začasna odredba v primeru zavrnitve tožbenega zahtevka ne bo onemogočala vzpostavitve prvotnega stanja.

VSL Sklep I Cp 1483/2025, 5. 9. 2025

Za izdajo regulacijske začasne odredbe sicer lahko zadošča zgolj tehtanje neugodnih posledic iz 3. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ. Vendar pa je potrebno pri izdaji regulacijskih začasnih odredb upoštevati, da morajo biti tudi na strani tožeče stranke zatrjevane neugodne posledice takšne stopnje oziroma intenzivnosti, ki utemeljujejo nujnost začasnega varstva (mora iti za hujše neugodne posledice na strani upnice - tožeče stranke, ki so enake ali večje kot pri dolžniku - tožencu).

VSL Sklep I Cp 1490/2025, 28. 8. 2025

Osrednje vprašanje je, ali je v obravnavani zadevi z vidika prvega odstavka 6. člena in prvega odstavka 7. člena Direktive 93/13 dopustno upoštevanje sodne prakse slovenskih sodišč o omejujoči razlagi zakonskih določb o predpostavkah za izdajo ureditvene začasne odredbe, predvsem glede verjetne izkazanosti težko nadomestljive škode in reverzibilnosti.

Povzetek ključnih razlogov sodbe SEU C-287/22 utemeljuje nikalen odgovor na navedeno vprašanje. Enak odgovor izhaja tudi iz nedavno sprejete sodbe SEU C-324/23. V njej je ponovljeno, da mora postopek za ugotovitev nepoštenosti pogodbenega pogoja omogočiti, da se vzpostavi pravni in dejanski položaj potrošnika, kot da nepoštenega pogoja ne bi bilo, in dodano, da nacionalna ureditev ne more (ne sme) spremeniti vsebine tega varstva. Iz sodb SEU tako izhaja decidirano stališče, (1) da ni dopustna taka razlaga nacionalnega prava, ki ne omogoča začasne odložitve plačevanja kreditnih obrokov, kadar je taka odložitev potrebna za zagotovitev polnega učinka sodbe o ničnosti kreditne pogodbe, in (2) da je polni učinek sodbe tak, ki v največji možni meri približa potrošnikov položaj tistemu, v kakršnem bi bil, če pogodbe ne bi sklenil, to pa je mogoče zagotoviti le na ta način, da se zadrži plačevanje obrokov, ki presegajo posojeni znesek. Jasno zavzeto je bilo tudi stališče, da negativen vpliv nadaljnega plačevanja obrokov na siceršnji premoženjski položaj potrošnika lahko zadostuje, vendar pa nujnost začasnega varstva ni omejena na to situacijo. Ožja razlaga 272. člena ZIZ, za katero se zavzema pritožnica, bi bila torej v nasprotju s prvim odstavkom 6. člena in prvim odstavkom 7. člena Direktive 13/93 ter zagotovitvijo visoke ravni varstva potrošnikov, določene v 38. členu Listine EU o temeljnih pravicah.

VSL Sklep II Cp 877/2025, 11. 8. 2025

Odločitev o zavrnitvi predloga za izdajo začasne odredbe temelji na presoji, - da je verjetnost terjatve izkazana, - da je izdaja ureditvene začasne odredbe, ki se po vsebini prekriva s tožbenim zahtevkom, dopustna le v primerih, ko bi zaradi nastanka težko nadomestljive škode ali sile kasnejše sodno varstvo ostalo brez pomena in je v primeru kasnejše zavrnitve zahtevka možna vzpostavitev prejšnjega stanja, - da tožnica ni verjetno izkazala nastanka težko nadomestljive škode, - da urejevalna začasna odredba ne more temeljiti na tehtanju posledic iz tretje alineje drugega odstavka 272. člena

ZIZ, - da so verjetno izkazane posledice izdane začasne odredbe na toženkini strani težje od posledic neizdaje začasne odredbe na tožničini strani in - da v primeru neizdaje začasne odredbe kasnejše sodno varstvo ne bo ostalo brez pomena.

VSL Sklep I Cp 1309/2025, 24. 7. 2025

Neutemeljene so zato pritožbene navedbe, da je sodišče prve stopnje z odločitvijo nedopustno širilo pogoje za izdajo regulacijske začasne odredbe. Pritožba se pri tem sklicuje na odločbo Ustavnega sodišča Up-275/97, ne upošteva pa, da v citirani zadevi predmet odločanja Ustavnega sodišča ni bil potrošnik in njegovo varstvo, zato primera nista istovetna.

VSL Sklep I Cp 553/2025, 22. 7. 2025

Upošteva se splošno načelo sorazmernosti se v pravico ene stranke ne sme poseči v večji meri, kot je to potrebno za varstvo pravice druge stranke. Sodišče tako ne izda začasne odredbe, ki presega namen zavarovanja.

Že potencialno nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov, predstavlja oviro za doseg polnega učinka Direktive, za potrošnika pa težko nadomestljivo škodo.

Za izdajo ureditvene začasne odredbe za zadržanje izvrševanja potrošniške pogodbe z nepoštenim pogodbenim pogojem ni odločilno tehtanje neugodnih posledic za upnika in dolžnika niti vprašanje reverzibilnosti.

VSL Sklep I Cp 1010/2025, 16. 7. 2025

Že z izdajo regulacijske začasne odredbe je nastopil učinek zadržanja, zato denarna kazen po naravi stvari ni potrebna.

Za učinkovito varstvo potrošnika ni treba dvojnega varstva, tako da bi potrošnik poleg zamrznitve učinkov kreditne pogodbe in suspenza izvršilnega naslova dosegel še dodatno zavarovanje v obliki prepovedi izterjave.

Ker odstop terjatve s cesijo ne sme poslabšati dolžnikovega položaja, bi bilo odveč in čezmerno toženi banki omejiti svobodno gospodarsko pobudo še s prepovedjo razpolagati s terjatvijo.

VSL Sklep I Cp 859/2025, 9. 6. 2025

4. Začasne odredbe - razmerje med starši in otroki

5. Začasne odredbe - delovna razmerja

Pomembno je, da upnik upošteva razpravno načelo, ki velja tudi za postopek zavarovanja terjatev (15. člen ZIZ v zvezi s 7. in 212. členom ZPP), navede glede zakonskih pogojev za začasno odredbo vsa dejstva in zanje predlaga dokaze z upoštevanjem dokaznega standarda verjetnosti. Predlagatelj v predlogu za izdajo začasne odredbe o verjetnosti obstoja terjatve ni podal nobenih trditvev in dokazov. Navedel je le, da "se glede verjetnosti obstoja terjatve sklicuje na navedbe in dokazne predloge, podane v okviru zgoraj podanih navedb iz predloga za ugotovitev ničnosti". Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da takšen način uveljavljanja zavarovanja, ki temelji na splošnem sklicevanju na trditve iz drugega postopka (postopka s predlogom v kolektivnem delovnem sporu) in ne vsebuje niti jedrnatega povzetka dejstev ali sklicevanja na konkretne dele sicer obsežnega predloga, ne zadošča za vsebinsko presojo obstoja te materialnopravne predpostavke v postopku zavarovanja z začasno odredbo.

VDSS Sklep X Pdp 396/2025, 12. 11. 2025

Obstaja verjetnost, da ni bil izpolnjen že formalni pogoj, ki se zahteva za sklenitev kolektivne pogodbe po prvem odstavku 2. člena ZKoliP, saj v. d. generalnega direktorja ni imel veljavnega pooblastila oziroma je svoja pooblastila prekoračil (72. in 73. člen OZ), kar pomeni, da gre za

neobstoječ pravni posel, saj predlagatelj pravnega posla ni odobril.

Možnost preprečitve sprejetja katerega koli splošnega akta pomeni prevzemanje nalog vodenja in upravljanja predlagatelja, za katere je pooblaščen uprava, ter globok poseg v avtonomijo predlagatelja kot delodajalca. Ker je verjetno, da bo v prihodnje prišlo do take blokade sprejemanja splošnih aktov pri predlagatelju zaradi določbe točke 2 Kolektivne sporazuma, škode zaradi negotovosti, ali bodo predlagani splošni akti sprejeti, oziroma zamika njihovega sprejetja daleč v prihodnosti pa ne bo mogoče odpraviti z učinkom za nazaj, je predlagatelj s stopnjo verjetnosti izkazal pogoj iz drugega odstavka 272. člena ZIZ, da je odredba potrebna, da se prepreči nastanek težko nadomestljive škode.

Pri ugotavljanju verjetnega nastanka bodoče težko nadomestljive škode ni treba izkazati, da ta že nastaja, zadostuje verjetnost, da bo do njenega nastanka brez začasne odredbe prišlo.

V zvezi s predlagano začasno odredbo je podana reverzibilnost, saj bodo v primeru odpovedi, premestitev ipd., ki jih bo v času zadržanja sprejel predlagatelj, delavci lahko uveljavljali sodno varstvo in dosegli reintegracijo (če bodo to uveljavljali). V primeru pravnomočno zavrnjenih zahtevkov bodo lahko zahtevali obnovo postopka. Kolektivni dogovor ni spremenil pogojev glede sodnega varstva v zvezi z odpovedmi in ne vpliva na tek prekluzivnega roka za vložitev tožbe, tako da morajo delavci predlagatelja, če zatrjujejo nezakonitost odpovedi, v vsakem primeru pravočasno vložiti tožbo na sodišče.

VDSS Sklep X Pdp 373/2025, 29. 10. 2025

Verjetnost terjatve tožnice je izkazana, ni pa izpolnjen nadaljnji pogoj iz drugega odstavka 272. člena ZIZ, ker tožnica ni dokazala verjetnosti obstoja ene izmed predpostavk, ki mora biti podana poleg pogoja iz prvega odstavka tega člena in sicer obstoja težko nadomestljive škode. Tožnica je le pavšalno navajala, da jo bosta otroka začela klicati po imenu, saj je skorajda ne vidita več, ni pa podala konkretnih trditvev in dokazov, da gre pri tem za škodo, ki jo je težko nadomestiti. Enako velja tudi za škodo, ki bo nastala njej zaradi peturne vožnje večkrat na teden ob 12 urnih delovnikih (pomanjkanje spanca, stres, preobremenjenost in pregorelost).

VDSS Sklep Pdp 318/2025, 24. 9. 2025

Tožnica v predlogu za izdajo začasne odredbe o verjetnosti obstoja terjatve ali da bo ta nastala oziroma verjetnosti, da je bila pravica kršena ali da grozi dejanska nevarnost, da bo kršena, ni podala ustreznih trditvev in dokazov. Navedla je zgolj, da je že v tožbi pojasnila, da je toženec kršil konkurenčno klavzulo, kar je sam izrecno priznal, in da je kršil obveznost varstva poslovne skrivnosti, za kar je predložila ustrezne dokaze, ter da se v izogib podvajanju navedb v celoti sklicuje na že navedeno. Takšen način uveljavljanja zavarovanja, ki temelji zgolj na pavšalnem sklicevanju na trditve iz drugega postopka (postopka s tožbo), oziroma ne vsebuje niti jedrnatega povzetka dejstev ali sklicevanja na konkretne dele sicer obsežne tožbe, ki po mnenju tožnice utemeljujejo verjetnost obstoja ali nastanka terjatve, ne zadošča za vsebinsko presojo obstoja te materialnopravne predpostavke v postopku zavarovanja z začasno odredbo.

VDSS Sklep Pdp 298/2025, 8. 9. 2025

Pritožba utemeljeno opozarja, da je ocena sodišča prve stopnje, da tožnica ni navajala ustreznih pogojev za izdajo začasne odredbe, preuranjena. Sodišče se je opredelilo le do tožničine navedbe, da jo bosta otroka začela klicati po imenu, saj je skorajda ne vidita več, ni pa se opredelilo do drugih navedb tožnice o nastajanju škode, npr. dolgotrajni vožnji na in z dela - 2,5 ure v eno smer, njeni neprespanosti, utrujenosti, stresu in bolniški odsotnosti zaradi tega.

O izdaji začasne odredbe pritožbeno sodišče ne more prvič odločati, saj bi bil s tem onemogočen ugovorni postopek (239. člen ZIZ v zvezi z 9. in 54. členom ZIZ).

VDSS Sklep Pdp 282/2025, 20. 8. 2025

Tožnik ni podal konkretizirane trditvene in dokazne podlage, ki bi sodišču omogočala

ugotavljanje obstoja pogojev za izdajo začasne odredbe. Zgolj pavšalne trditve, da ni bilo ugotovljeno resnično dejansko stanje in da so mu bile kršene pravice, ne zadoščajo. Ker v tej fazi še ne gre za kontradiktorno odločanje, mora tožnik obstoj pogojev za izdajo začasne odredbe izkazati in obrazložiti že v samem predlogu za izdajo začasne odredbe.

Izpolnjevanje pogojev za izdajo začasnih odredb je potrebno presojati restriktivno in ne, kot zatrjuje tožnik, da je izdaja začasne odredbe zgolj stvar formalnosti. Med vsebino začasne odredbe in glavne terjatve (tožbenega zahtevka) mora obstajati povezanost. Začasna odredba ne more biti sredstvo za doseg izpolnitve zahtevka, pač pa le sredstvo za zavarovanje terjatve in tako ne sme prejudicirati odločitve o tožbenem zahtevku.

VDSS Sklep Psp 149/2025, 7. 8. 2025

Predlagana začasna odredba ni v funkcionalnem razmerju s tožbenim zahtevkom (načelo koneksnosti), zaradi česar ni primerna za začasno ureditev spornega razmerja med strankama. Predlagana prepoved sklenitve pogodbe o zaposlitvi oziroma aneksa k njej presega terjatev iz tožbenega zahtevka, s katerim je tožnica zahtevala odpravo sklepa Upravnega odbora toženca o izboru in imenovanju A. A. za direktorja toženca z dne 15. 4. 2025 ter ponovitev postopka izbire kandidata za razpisano delovno mesto direktorja toženca.

Razveljavitev razpisa za izbiro direktorja javnega zavoda in njegova ponovitev je mogoča tudi v primeru razveljavitve sklepa o izbiri in imenovanju direktorja, če je bil kršen za izvedbo razpisa določen postopek in je ta kršitev lahko bistveno vplivala na odločitev o izbiri (prvi odstavek 36. člena ZZ). Če je razveljavljen sklep o izbiri in imenovanju, mandat direktorju, ki je funkcijo nastopil na podlagi tega sklepa, preneha samodejno na podlagi pravnomočne sodbe, razrešitev torej ni potrebna.

VDSS Sklep Pdp 227/2025, 18. 6. 2025

6. Začasne odredbe – insolventnost

273. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

Neopravljena pojasnilna dolžnost banke pomeni ravnanje v nasprotju z načelom vestnosti in poštenja (četrti alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot), kar vodi k presoji o nepoštenosti pogodbenega pogoja in ničnosti kreditne pogodbe.

Kljub dokaznemu standardu verjetnosti v postopku za izdajo začasne odredbe ni izključeno dokazovanje z zaslišanjem prič. Izvedba dokaza je bila predlagana v fazi odločanja o ugovoru, torej po tem ko je bila začasna odredba že izdana. Iz ugovornih navedb toženke ni mogoče sklepati, da se njene trditve o obsegu podanega pojasnila s predloženimi dokazi ne bi mogle izkazati za verjetne. Presoja, ali je neko dejstvo dokazano, mora temeljiti na dokaznih standardih, ki so za obe stranki enaki. Osnovno dokazno izhodišče je, da nosi stranka dokazno breme glede dejstev, ki so ji v korist (dejstev, ki utemeljujejo njene zahtevke ali ugovore). Zaključek o tem, katere navedbe katere stranke so verjetnejše, bi moralo sodišče prve stopnje sprejeti šele po izvedbi predlaganih dokazov.

Za izdajo začasne odredbe, če je verjetnost terjatve izkazana, zadostuje že verjeten izkaz nastanka težko nadomestljive škode. Takšno je stališče novejših sodnih praks.

VSL Sklep II Cp 2190/2024, 15. 10. 2025

Sporna kreditna pogodba je kredit v tuji valuti. Določilo o tuji valuti kredita predstavlja glavni predmet pogodbe, saj bistveno opredeljuje pogodbene pravice in obveznosti strank. Sprememba valute kredita ne predstavlja odprave nepoštenega pogodbenega pogoja, temveč njegovo nadomestitev z drugim pogodbenim pogojem in s tem spremembo pogodbe. Takšna sprememba ne omogoča vzpostavitve pravnega in dejanskega položaja, v kakršnem bi bil potrošnik, če nepoštenega

pogodbenega pogoja ne bi bilo, predvsem pa ne zasleduje odvrčalnega učinka. Kot takšna je v nasprotju s cilji Direktive in zato nedopustna. Možnost takšne spremembe ni predvidena niti v 88. členu OZ.

Sankcija ničnosti kreditne pogodbe in pogodbe o zavarovanju denarne terjatve je učinkovita, zagotovljen je njen odvrčalni učinek, prav tako pa je tudi sorazmerna. Odvrčalni učinek nima kaznovalne narave, njegov namen je vzpostaviti ravnotežje med strankama in odpraviti posledice nepoštenosti. S tem učinkom se želi doseči, da podjetja ne bi imela interesa uporabljati nepoštenih pogojev, ker bi s tem izgubila vsakršno korist, ki bi jo iz njih pridobila.

Sodišče prve stopnje z uporabo stališč novejšje sodne prakse ni obšlo prepovedi povratne veljavnosti predpisov, saj je le napolnilo pravni standard "pojasnilna dolžnost" z védenjem, kako bi v času, ko sta pravdni stranki sklenili kreditno pogodbo, ravnal (bi moral ravnati) dober strokovnjak.

Stališč sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov), o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode, ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno).

SEU je v sodbi C-520/21 že izreklo, da kreditna institucija ne more zahtevati nadomestila, ki presega vračilo kapitala, izplačanega kot izpolnitev pogodbe.

VSL Sklep I Cp 1680/2025, 9. 10. 2025

S predlagano začasno odredbo upnika želita preprečiti zasičenje trga, zaradi katerega ne bi mogla prodati svojega prevoda. S tožbo, ki jo nameravata vložiti, pa želita preprečiti skazitev njunega dela - z oglaševanjem skupaj z imeni prevajalcev brez renomeja ter označevanjem, da sta prevajalca in avtorja dodatnega besedila. Zato se izkaže, da predlagana izdaja začasnih odredb ne more doseči svojega namena, saj nedenarne terjatve na preprečitev skazitve dela ne zavaruje.

VSL Sklep I Cp 1697/2025, 7. 10. 2025

Pritožbenim navedbam o hipotetično neugodnih posledicah za tožečo stranko in o tveganju nastanka težko nadomestljive škode zaradi vnašanja podatkov v centralni kreditni register SISBON ni mogoče slediti.

VSL Sklep I Cp 1523/2025, 8. 9. 2025

Tožnik ni podal konkretizirane trditvene in dokazne podlage, ki bi sodišču omogočala ugotavljanje obstoja pogojev za izdajo začasnih odredb. Zgolj pavšalne trditve, da ni bilo ugotovljeno resnično dejansko stanje in da so mu bile kršene pravice, ne zadoščajo. Ker v tej fazi še ne gre za kontradiktorno odločanje, mora tožnik obstoj pogojev za izdajo začasnih odredb izkazati in obrazložiti že v samem predlogu za izdajo začasnih odredb.

Izpolnjevanje pogojev za izdajo začasnih odredb je potrebno presojati restriktivno in ne, kot zatrjuje tožnik, da je izdaja začasnih odredb zgolj stvar formalnosti. Med vsebino začasnih odredb in glavne terjatve (tožbenega zahtevka) mora obstajati povezanost. Začasna odredba ne more biti sredstvo za doseg izpolnitve zahtevka, pač pa le sredstvo za zavarovanje terjatve in tako ne sme prejudicirati odločitve o tožbenem zahtevku.

VDSS Sklep Psp 149/2025, 7. 8. 2025

Upoštevanje splošno načelo sorazmernosti se v pravico ene stranke ne sme poseči v večji meri, kot je to potrebno za varstvo pravice druge stranke. Sodišče tako ne izda začasnih odredb, ki presega namen zavarovanja.

Že potencialno nastajanje stroškov, povezanih z uveljavljanjem povračilnih zahtevkov, predstavlja oviro za doseg polnega učinka Direktive, za potrošnika pa težko nadomestljivo škodo.

Za izdajo ureditvene začasnih odredb za zadržanje izvrševanja potrošniške pogodbe z nepoštenim pogodbenim pogojem ni odločilno tehtanje neugodnih posledic za upnika in dolžnika niti

vprašanje reverzibilnosti.

VSL Sklep I Cp 1010/2025, 16. 7. 2025

Pri obravnavanem zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni po naravi stvari ni potreben. Učinek zadržanja nastopi že z izdajo začasne odredbe in ni odvisen od volje ali ravnanja tožeče stranke.

VSL Sklep II Cp 1171/2025, 1. 7. 2025

Predlagana začasna odredba ni v funkcionalnem razmerju s tožbenim zahtevkom (načelo koneksnosti), zaradi česar ni primerna za začasno ureditev spornega razmerja med strankama. Predlagana prepoved sklenitve pogodbe o zaposlitvi oziroma aneksa k njej presega terjatev iz tožbenega zahtevka, s katerim je tožnica zahtevala odpravo sklepa Upravnega odbora toženca o izboru in imenovanju A. A. za direktorja toženca z dne 15. 4. 2025 ter ponovitev postopka izbire kandidata za razpisano delovno mesto direktorja toženca.

Razveljavitev razpisa za izbiro direktorja javnega zavoda in njegova ponovitev je mogoča tudi v primeru razveljavitve sklepa o izbiri in imenovanju direktorja, če je bil kršen za izvedbo razpisa določen postopek in je ta kršitev lahko bistveno vplivala na odločitev o izbiri (prvi odstavek 36. člena ZZ). Če je razveljavljen sklep o izbiri in imenovanju, mandat direktorju, ki je funkcijo nastopil na podlagi tega sklepa, preneha samodejno na podlagi pravnomočne sodbe, razrešitev torej ni potrebna.

VDSS Sklep Pdp 227/2025, 18. 6. 2025

Poslovodja ni stranka tega gospodarskega spora in sodišče je z začasno uredilo razmerje s poslovodjo, glede katerega se ne vodi noben spor ter skupna družba je samostojni subjekt s svojimi organi. Tudi tožena stranka je samostojni subjekt s svojimi organi. Direktor skupne družbe ter direktorica tožene stranke nista ena in ista fizična oseba, temveč sta ločeni osebi. Zgolj njuna osebna povezanost, ko naj bi bil A. A. deloval kot podaljšana roka B. B. in s tem tožene stranke, ne zadošča za "zlitje" subjektov.

Poslovodja skupne družbe tudi ni dolžnikov dolžnik, v tem primeru dolžnik tožene stranke. Nima svoje obveznosti do tožene stranke, ki bi bila predmet sporne terjatve.

VSC Sklep II Cpg 51/2025, 2. 6. 2025

Tožnica je zatrjevala in izkazovala, da so bili vsi navedeni avtomobili kupljeni v času zunajzakonske skupnosti in da predstavljajo skupno premoženje, s katerim toženec nedovoljeno razpolaga in ga s tem zmanjšuje. Tudi objave oglasov, ki sicer niso več aktivni, kažejo na to, da obstaja več kot le hipotetična možnost, da bo lahko v tožbi zahtevana terjatev tožnice onemogočena ali precej otežena. Zaključek sodišča o le pavšalnem navajanju nevarnosti je zato materialnopravno napačen.

VSL Sklep I Cp 440/2025, 15. 4. 2025

2. Prepoved odtujitve in obremenitve premičnin

3. Prepoved odtujitve in obremenitve nepremičnin

4. Prepoved dolžniku, da ne sme storiti ničesar, kar bi lahko povzročalo škodo upniku, ter prepoved, da ne sme nič spremeniti na stvareh

5. Plačevanje nadomestila plače delavcu

6. Neprimerno sredstvo zavarovanja

273.a člen (Pogoji za začasno odredbo)

Zaradi morebitnega neizvrševanja stikov med očetom in otrokom je podana ogroženost otroka,

kot temeljna predpostavka za izdajo začasne odredbe po določbi prvega odstavka 161. člena DZ. Takšno presojo je sodišče sprejelo na podlagi strokovnega poročila CSD iz katerega izhaja, da so stiki med otrokom in očetom nujni zaradi povezanosti otroka z očetom tudi, če so časovno kratke narave.

VSM Sklep III Cp 994/2025, 25. 11. 2025

273.b člen (Začasne odredbe za varstvo koristi otrok)

Preživninska obveznost do mladoletnih otrok predstavlja naravno in strogo obveznost, ki od staršev terja, da poiščejo in izkoristijo vse možnosti za pridobitev finančnih sredstev, ki bodo omogočila zadovoljevanje potreb otrok in njihov zdrav razvoj. To pa pomeni, da se pri oceni pridobitne zmožnosti ne upoštevajo le zagotovljeni prihodki, temveč vsi prihodki, ki jih je preživninski zavezanec glede na izobrazbo, poklic, starost, zdravstveno stanje in delovno zmožnost sposoben doseči, pa tudi vsi drugi možni finančni viri.

VSL Sklep IV Cp 1047/2025, 20. 8. 2025

274. člen (Varščina namesto začasne odredbe)

275. člen (Varščina kot pogoj za začasno odredbo)

276. člen (Več začasnih odredb)

277. člen (Čas, za katerega se izdaja začasna odredba)

Sodišče prve stopnje je za čas do pravnomočne odločitve sodišča v tem postopku z izdano začasno odredbo za najemnico stanovanja določilo predlagateljico. Takšna začasna odredba učinkuje že z njeno izdajo in daje predlagateljici pravico do izključne uporabe tega stanovanja. Dokler takšna začasna odredba velja (zoper njo je sicer nasprotni udeleženec vložil ugovor, o katerem sodišče prve stopnje še ni odločilo), nasprotni udeleženec ne more uspeti s predlogom, s katerim predlaga nasprotno od odločitve v izdani začasni odredbi, to je, da se mu omogoči soproset stanovanja.

VSL Sklep I Cp 1616/2025, 23. 9. 2025

278. člen (Prenehanje začasne odredbe)

Z odločitvijo sodišča v postopku po Haaški konvenciji se zgolj vzpostavlja stanje, ki je bilo porušeno s tem, ko je eden od staršev otroka odpeljal iz kraja običajnega prebivališča. Gre za začasno ureditev, ki naj le zavaruje nemoteno izvedbo postopka, v katerem bo odločeno tudi o pravicah in obveznostih staršev do otroka. S to odločitvijo se ne ureja razmerij med starši in otroki, na kar se nanašajo določbe DZ.

VSL Sklep IV Cp 1513/2025, 5. 9. 2025

279. člen (Povrnitev škode dolžniku)

279.a člen (Uporaba določb postopka o začasnih odredbah)

279.b člen (Pristojnost za izdajo naloga za zamrznitev na podlagi odločbe, poravnave in javne listine)

279.c člen (Pristojnost za pridobivanje informacij o bančnem računu)

279.č člen (Preklic naloga za zamrznitev ali ustavitev njegovega izvrševanja)

279.d člen (Pristojnost za izvršitev tujega naloga za zamrznitev)

279.e člen (Izvršitev naloga za zamrznitev)

279.f člen (Pristojnost za odločanje o pravnih sredstvih)

280. člen (Služba izvršitelja)

281. člen (Pogoji za imenovanje za izvršitelja)

282. člen (Nezdružljivost opravljanja dejanj izvršbe in zavarovanja)

Ni relevantne sodne prakse.

283. člen (Imenovanje izvršitelja)

284. člen (Nastop službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

285. člen (Zavarovanje za odgovornost)

285.a člen (Skrbniški račun)

286. člen (Identifikacijski znaki izvršitelja)

286.a člen (Razrešitev izvršitelja)

287. člen (Dejanja po razrešitvi izvršitelja)

Res ima sicer upnik pravico do proste izbire izvršitelja in res je v konkretnem primeru upnik svojo izbiro sodišču prve stopnje in Zbornici izvršiteljev Slovenije sporočil še pred razrešitvijo prvotnega izvršitelja, vendar ničesar od navedenega ne spremeni dejstva, da je na podlagi odločbe predsednika Zbornice izvršiteljev Slovenije določena izvršiteljica prevzemnica morala prevzeti predmetni spis in ga vpisati v evidenco. To dolžnost je imela na podlagi tretjega odstavka 291. člena ZIZ, ki izvršitelju nalaga vodenje evidence o izvršilnih zadevah, ki jih prejme v izvršitev, zakon pa s tem v zvezi ne razlikuje med zadevami, ki jih kot nove prejme na podlagi sklepa o izvršbi, in med tistimi, ki jih prejme kot prevzemnik od drugega izvršitelja. Z dodelitvijo spisa izvršiteljici prevzemnici (že) po navedeni odločbi predsednika Zbornice izvršiteljev Slovenije (čeprav o tem ni bil izdan še poseben sklep sodišča) je zanjo nastala dolžnost prevzete spise ustrezno označiti in vnesti v svojo evidenco, kot je določeno v 30. členu Pravilnika o opravljanju službe izvršitelja.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je na podlagi odločbe predsednika zbornice izvršiteljev določena izvršiteljica prevzemnica upravičena do povrnitve stroškov za seznanitev s spisom in vpis spisa v evidenco dne 17. 2. 2025, kar je opravila pred izdajo in prejemom sklepa z dne 18. 2. 2025 o določitvi izvršitelja prevzemnika po upnikovi izbiri.

Utemeljena je pritožba v delu, kolikor je sodišče prve stopnje izvršiteljici priznalo tudi materialne stroške v višini 5 % vrednosti storitve oziroma v znesku 0,70 EUR, povečano za 22 % DDV. Na podlagi določb Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povračilu stroškov v zvezi z njihovim delom izvršitelju sicer pripadajo tudi materialni stroški, a le, če gre za stroške, ki so bili potrebni za opravo posameznega izvršilnega dejanja oziroma so z njim povezani. V konkretnem primeru iz poročila izvršiteljice in obračuna plačila za delo in stroškov ne izhaja, da bi izvršiteljica že začela z opravo izvršilnih dejanj, edino dejanje je bilo seznanitev s spisom in vpis v evidenco. Do povrnitve materialnih stroškov v višini 0,85 EUR zato izvršiteljica ni upravičena.

VSL Sklep I Ip 527/2025, 16. 6. 2025

287.a člen (Izobraževanje izvršiteljev)

288. člen (Opravljanje službe izvršitelja)

289. člen (Odgovornost za škodo)

290. člen (Čas oprave dejanj izvršbe in zavarovanja)

291. člen (Vrstni red oprave dejanj izvršbe in zavarovanja in evidenca)

Res ima sicer upnik pravico do proste izbire izvršitelja in res je v konkretnem primeru upnik svojo izbiro sodišču prve stopnje in Zbornici izvršiteljev Slovenije sporočil še pred razrešitvijo prvotnega izvršitelja, vendar ničesar od navedenega ne spremeni dejstva, da je na podlagi odločbe predsednika Zbornice izvršiteljev Slovenije določena izvršiteljica prevzemnica morala prevzeti predmetni spis in ga vpisati v evidenco. To dolžnost je imela na podlagi tretjega odstavka 291. člena ZIZ, ki izvršitelju nalaga vodenje evidence o izvršilnih zadevah, ki jih prejme v izvršitev, zakon pa s tem v zvezi ne razlikuje med zadevami, ki jih kot nove prejme na podlagi sklepa o izvršbi, in med tistimi, ki jih prejme kot prevzemnik od drugega izvršitelja. Z dodelitvijo spisa izvršiteljici prevzemnici (že) po navedeni odločbi predsednika Zbornice izvršiteljev Slovenije (čeprav o tem ni bil izdan še poseben sklep sodišča) je zanjo nastala dolžnost prevzete spise ustrezno označiti in vnesti v svojo evidenco, kot je določeno v 30. členu Pravilnika o opravljanju službe izvršitelja.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je na podlagi odločbe predsednika zbornice izvršiteljev določena izvršiteljica prevzemnica upravičena do povrnitve stroškov za seznanitev s spisom in vpis spisa v evidenco dne 17. 2. 2025, kar je opravila pred izdajo in prejemom sklepa z dne 18. 2. 2025 o določitvi izvršitelja prevzemnika po upnikovi izbiri.

Utemeljena je pritožba v delu, kolikor je sodišče prve stopnje izvršiteljici priznalo tudi materialne stroške v višini 5 % vrednosti storitve oziroma v znesku 0,70 EUR, povečano za 22 % DDV. Na podlagi določb Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povračilu stroškov v zvezi z njihovim delom izvršitelju sicer pripadajo tudi materialni stroški, a le, če gre za stroške, ki so bili potrebni za opravo posameznega izvršilnega dejanja oziroma so z njim povezani. V konkretnem primeru iz poročila izvršiteljice in obračuna plačila za delo in stroškov ne izhaja, da bi izvršiteljica že začela z opravo izvršilnih dejanj, edino dejanje je bilo seznanitev s spisom in vpis v evidenco. Do povrnitve materialnih stroškov v višini 0,85 EUR zato izvršiteljica ni upravičena.

VSL Sklep I Ip 527/2025, 16. 6. 2025

292. člen (Plačilo za opravljanje dejanj izvršbe in zavarovanja)

293. člen (Stroški izvršitelja)

Dolžnik v pritožbi niti ne zatrjuje niti ne izkazuje, da je soglasje za odlog izvršbe upniku podal oziroma poslal, da lahko upnik s predlogom za odlog izvršbe uspe, pa dolžnikovo soglasje potrebuje, saj je izvršitelj zadevo že prevzel. Zato ne drži, da se izvršba zaradi odloga ne bi smela opraviti. Prav tako dolžnik v pritožbi ne trdi (trdi pravzaprav, da je bilo plačilo opravljeno en dan po rubežu) niti ne dokazuje, da je bila terjatev ob času oprave rubeža že plačana. Tudi sicer pa od upnika ni mogoče zahtevati, da ob vsakem trenutku spremlja prilive na računu in prepreči rubež, opravljen isti dan, kot

se dolžnik, ne da bi o tem upnika vsaj obvestil (tega namreč ne trdi), odloči plačati svojo obveznost. Četudi bi izvršitelj zarubljen mobilni telefon pustil pri dolžniku v hrambi, to še ne pomeni, da rubež, kot ga izkazuje rubežni in cenilni zapisnik z dne 6. 5. 2025, ni bil opravljen.

VSL Sklep I Ip 705/2025, 22. 10. 2025

294. člen (Namestnik izvršitelja)

294.a člen (Imenovanje namestnika izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

294.b člen (Pomočnik izvršitelja)

294.c člen (Nadomeščanje izvršitelja)

295. člen (Evidenca izvršiteljev in namestnikov izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

295.a člen (Evidenca izkaznic, priponk in pečatov)

Ni relevantne sodne prakse.

296. člen (Zbornica izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

297. člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.a člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja v dodeljenih zadevah)

Ni relevantne sodne prakse.

297.b člen (Neposredni nadzor nad poslovanjem izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.c člen (Poročanje o poslovanju izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.č člen (Učinkovitost in ocena dela izvršitelja)

298. člen (Disciplinska odgovornost izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

298.a člen (Uvedba postopka)

298.b člen (Disciplinski ukrepi)

Ni relevantne sodne prakse.

298.c člen (Odmera sankcije)

Ni relevantne sodne prakse.

298.č člen (Hujše disciplinske kršitve)

298.d člen (Disciplinski postopek)

Ni relevantne sodne prakse.

298.e člen (Zastaranje)

Ni relevantne sodne prakse.

298.f člen (Smiselna uporaba zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

298.g člen (Sodni izvršitelj)

Ni relevantne sodne prakse.

298.h člen (Kazenska določba)

Ni relevantne sodne prakse.

298.i člen (Nadzor nad izvrševanjem zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

Izvršba

299. člen

Ni relevantne sodne prakse.

300. člen

Ni relevantne sodne prakse.

301. člen

Ni relevantne sodne prakse.

302. člen

Ni relevantne sodne prakse.